

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2002/46 (86) ● 23 Kasım 2002 ● 500 000 TL

Emperyalist savaşa karşı

1 Aralık'ta

alanlara!

İÇİNDEKİLER

Emek düşmanı ve

Amerikancı hükümet işbaşında.	3-4
Savaş ve yıkım programında hızlı icraat .	5
Sendika bürokratlarının yeni hükümet karşısındaki tutumu.....	6
"İş Kanunu Ön Tasarısı" saldırısı yüzyıllık kazanımlarımızı hedefliyor.	7
İş güvencesi yasası işçi kıyımının gerekçesi yapılıyor..	8
"İş güvencesi" aldatmacası ve sermayenin kural tanımazlığı.	9
Emperyalist savaşa karşı çık!	
1 Aralık'ta alanlara!	10
Sefaköy Emperyalist Savaş Karşıtı	
Platform Girişimi oluşturuldu.....	11
Seçimler ve sol hareket...	
Tasfiyeci sürecin yeni aşaması (Orta sayfa)	12-13
Türk Metal çetesi satış sözleşmesini imzaladı.	14
Ölüm Orucu direnişinde İmdat Bulut şehit düştü....	15
Kıbrıs sorununa emperyalist çözüm. ...	16
AKP hükümeti	17
Emperyalist savaşı engellemek için mücadele saflarına!.....	18
6 Kasım'ın gösterdikleri ışığında.	19
Afrika'dan yükselen acı çığlık:	
Açlık, hastalık, ölüm!.	20
Dünya gençlik hareketinden.....	21
Blix Bağdat'ta.	22
Mücadele Postası	23

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2002/46 (86) • 23 Kasım 2002
Fiyatı: 3 Euro
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Ölüm Orucu direnişinde 1 devrimci daha şehit düştü.

DHKP-C davası tutsağı İmdat Bulut 5. Ölüm Orucu ekibinde başlamıştı direnişe. 19 Kasım'da ise direnişin 99. şehidi olarak ölümsüzlüğe uğurlandı.

Tecrit hücreleri imha görevini aralıksız sürdürüyor. Ama bunun yanında, her yeni ölümle birlikte zindanlarda süren devrimci direnişin ne kadar haklı ve zorunlu olduğu da kanıtlanmaya devam ediyor. Direniş başlarken, hücre ölümdür, kabul etmeyeceğiz denmişti. Edilmedi de. Ama bu sözün gerçekliği çok kısa sürede kanıtlandı. Devlet cezaevlerine düzenlediği bir toplu saldırı ile hem onlarca devrimciyi katletti, hem de geri kalanları daha yapımı bile tamamlanmamış durumdaki hücre tipi yeni cezaevlerine nakletti. Tam da ölüm hücrelerine yarasır bir açılış yapmış oldu yani.

Ancak, ne denli vahşi ve kanlı olursa olsun, 19 Aralık saldırısı devrimci iradeyi parçalamaya, direnişi kırmaya yetemedi. Ölüm hücrelerine karşı başlatılmış olan Ölüm Orucu direnişi, hücrelerin içinde de olanca kararlılığı ile sürdürüldü.

İşte, İmdat Bulut da bu kararlılığın bir temsilcisi olarak katıldı şehitler kervanına. Aynı zamanda, hücrelerin kesif ölüm kokusunu da bir kez daha ulaştırmış oldu kitlelere.

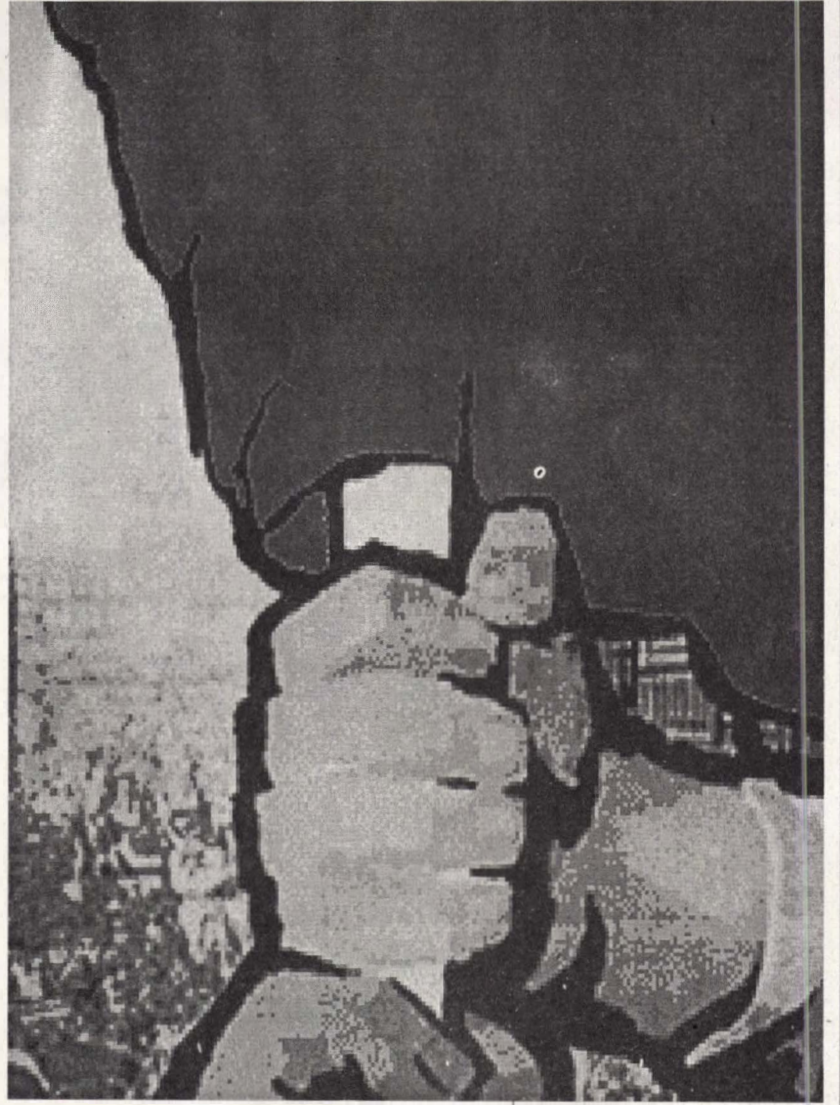
Devrimciler için F tipi tabutluklar inşa eden sermaye devleti, bunun, İMF tipi saldırı programlarını uygulayabilmesi için zorunlu olduğunu iddia etmişti. Nitekim, devrimci tutsakların tabutluklara gömüldüğü, devrimci hareketin de katliamlara ve Ölüm Orucu'na kilitlendiği koşullarda, İMF saldırı programı da kolaylıkla hayata geçirilebildi.

Şimdi ise, kitleleri daha beter bir saldırı programı

bekliyor.

Sermaye devleti, İMF-TÜSIAD yıkım programının yanı sıra, emperyalizmin kitlesel imha programı programı anlamına gelen savaş makinasını sürmeye hazırlanıyor emekçi halkın üstüne. Kendini Amerika'nın savaş arabasına koşmuştur. Gençlerimizi de Irak halkının üzerine sürmeye hazırdır.

Şimdi, zindanlardaki direnişi dışarıya taşımanın, tüm ülkeyi tabutluğa çevirmeye çalışan sistemin karşısına ülke sathında bir genel direnişle çıkmanın zamanıdır.

Ekim Gençliği'nin 55. sayısı çıktı! Kitapçılarda...

Şan olsun,
Büyük Ekim Devrimi'nin 85.

Yeni Ekimler'in
Partisi'nin 4. yılına!

Burjuva düzen cephesinden yeni saldırı hükümetine hararetli destek...

Emek düşmanı ve Amerikancı hükümet işbaşında

R. Tayyip Erdoğan başbakan adayı olarak Abdullah Gül'ü belirleyince, 58. hükümet jet hızıyla kurulmuş oldu. Başbakanlık üzerine seçimlerden önce sürüp gelen tartışmaların hiçbir kıymeti harbiyesi olmadığı görüldü.

Düne kadar başbakanın kim olacağı sorusu, başta burjuva medya olmak üzere tüm düzen çevrelerinin başlıca takıntısıydı. Cumhurbaşkanı Sezer ile Erdoğan arasındaki söz duellosuna hepsi bir şekilde katılmış, böylece sorunun ne denli önemli olduğu gösterilmişti. Üstelik bu tartışma daha seçimlerden önce gündemi işgal etmişti. Bu yapay laf kavgasında 3 Kasım'dan hemen önce Sezer galip çıktı. Her ne kadar yapay bir tartışma olsa da, düzen açısından gene de bir amaca hizmet ettiğini unutmamak gerekir. Gül'ün belirlenmesine kadar gündemde tutulan bu tartışma, Erdoğan ve AKP'sini hükümet için hizaya getirme çabalarının bir devamıydı. Erdoğan, çabaların gereksiz olduğunu, demek oluyor ki sermayenin şart koştuğu çizgiye dünden hazır olduğunu gösterircesine, her aykırı çıkışını hemen sonraki açıklamalarıyla hiç zorlanmadan tektip etti. Bu, "bakmayın bazen kendimi kaptırıp pot kırdığıma, ben tam istediğiniz gibi bir adamım" tavrıdır ve Kıbrıs, savaş vb. daha önemli sorunlarda da görülmektedir.

Gül'ün belirlenmesiyle, yeni hükümet bir-iki gün içinde Sezer tarafından onaylandı. Üstüne üstlük tüm düzen çevrelerinin beğenisini de topladı. Bu beğenide, özellikle kritik konumdaki bakanlıklara sermayeye rüştünü ispatlamış isimlerin getirilmesinin önemli bir payı var. Örneğin ANAP hükümeti dönemindeki İçişleri Bakanlığı sırasında Kürt köylülerine dışkı yediren binbaşıya (bununla ilgili olarak Türk devleti AİHM'de mahkum edilmiş ve yüklü miktarlarda tazminat ödemek zorunda kalmıştır) arka çıkarak "o kadar da olacak" diyen, tescilli çete üyelerine silah ruhsatları dağıtıp kirli işlerde kullanan, Nakşibendi tarikatının önemli müritlerinden olan yeni İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu, "AB'ye uyum demokratikleşmesi"ni hayata geçirmek için biçilmiş bir kaftan. Gene İçişleri Bakanı'yken hak arama eylemlerini vahşice bastıran yeni Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Murat Başeskiioğlu, "esnek üretim" yasaının çıkarılması, bekleyen özelleştirme, işçi tensikatları vb. karşısında gelişebilecek tepkileri önlemek, grevleri yasaklatmak için de ideal bir kişilik. Yaşar Okuyan dönemindeki icraatları kesintisiz sürdüreceğini bakanlığı açıklanır açıklanmaz dile getirmiş bulunuyor. Hakkında "çetecilik" ve "haksız çıkar sağlamak" suçlarından 9 ayı soruşturma yürütülen yeni Maliye Bakanı Kemal Unakıtan'ın da mali kaynakları sermayenin kasalarına sınırsızca hortumlatacağına kuşku yok. 57. hükümetin eski Turizm Bakanı, çekirdekten Özalcı yetiştirme, yeni Millî Eğitim Bakanı Erkan Mumcu ise, neo-liberal

politikaların eğitimde hayat bulması için, yani eğitimin özelleştirilmesi, okul kapılarının emekçi çocuklarına kapatılması, eğitim kalitesinin düşürülmesi saldırılarını uygulamak için elinden geleni yapacak bir "enerji" taşıyor.

Bunlar kamuoyunun görebildikleri. Kabinayı sıralamaya gerek yok. 58. hükümeti kuran başbakanın kimliği, sermaye çevrelerinin gözlerinin neden parladığını yeterince gösteriyor. Abdullah Gül, ABD yetiştirmesi bir Amerikancı olarak ün yapmış bir isim. Doğal olarak ABD'ye kölece bağlı sermaye düzeni bu hükümeti sevinçle karşıladı.

Medya başta olmak üzere tekelsel burjuvazi, ordu, Cumhurbaşkanı, sendika bürokrasisi, hatta ana muhalefet olarak CHP; hepsi bu desteğin arkasında duruyor. Fakat bu yalnızca kabine bileşiminden ötürü verilmiş bir destek değil. 4 Kasım'a kadar bütün bu kesimler AKP'nin çıkışından pek de memnun görünmüyorlardı. Sermaye basını ana gövdesiyle AKP'ye ve Erdoğan'a yükleniyordu. Yolsuzlukları, Kemalizm karşıtı hamasi nutukları daha bahar aylarında, yani erken seçimin dillendirilmesiyle birlikte gündeme getirilmişti. Seçimlerin gündeme tam olarak girmesiyle beraber bu propaganda çeşitli öğelerle güçlendirilerek, örneğin rejimin sıkıntıya düşeceği (bkz. TÜSIAD'ın seçim öncesindeki raporu), ordunun rahatsız olacağı, "balans ayarları" yapmak zorunda kalacağı gibi korku senaryolarıyla beslenerek ortalığı kapladı. Seçim sonuçlarıyla birlikte ise AKP'nin büyük işler başaracağı, zaman tanınması gerektiği, tek başına iktidarın istikrar olanağı getireceği, ikinci bir Özal döneminin açıldığı vb. yönüne çarkedildi.

Bir günde böyle 180 derecelik tavır değişikliği ile

işçi ve emekçi kesimlerdeki beklenti havası diri tutuluyor. Sermaye iktidarı bununla epey bir zaman kazanmayı, ezilenleri suskunlaştırmayı ve düzene bağlamayı hedefliyor. Son bir-iki haftadır AKP'nin değiştiğine, modern bir parti, örneğin Avrupa'daki Hıristiyan demokratların Türkiye'deki islami versiyonu olduğuna dair vurguları yoğunlaştırarak, AKP'nin önünü açmaya çalışıyorlar. Sermaye için önemli olan, hükümetin saldırıları istikrarlı bir şekilde sürdürmesi, bu arada işçi ve emekçilerdeki tepkinin önüne geçebilmesidir. AKP de bunların farkında olarak, düzen çevrelerinin desteğini boşa düşürmüyor. Emperyalistlerin Türkiye için düşündükleri modeli gerçekleştirebilecek bir kimliği olduğunu, "11 Eylül facialarını engelleyebilmenin teminatıyız" diyerek dile getiriyor. Kuşkuların boşa olduğunu gösterebilmek için de seçim sonuçları alınır alınmaz

AB çıkarması başlattı. Kabinayı oluştururken, iktidar güçlerinin hassasiyetlerini dikkate aldı. AKP her açıdan modern bir görüntü çizmeye daha fazla önem vererek, arkasındaki desteğe vefasını gösteriyor. Bakanların ilk açıklamalarında, seçmen kitlesine dönük mesaj vermektense çok, sermaye çevrelerine, gerçek iktidar sahiplerine mesaj vermek, bu bağlamda sosyal barışın sağlanacağı, IMF politikalarının kararlılıkla sürdürüleceği, sermayenin beklentilerinin karşılanacağı vurguları daha ağır basıyor.

Bu karşılıklı adımlar aynı zamanda AKP'nin terbiye sürecinin devam edeceğinin de göstergesi. İktidar çevreleri bunu birçok koldan yürütüyorlar. Medyadaki "modern, yenilikçi, değişmiş AKP" söylemleri, "ayağınızı denk alın, rejimi sıkıntıya düşürmeyin" demenin, başka bir ifade tarzı oluyor. Bu, sermaye iktidarının öteden beri başvurduğu bir yöntemdir. MHP'li koalisyon zorunlu olduğunda da, aynı yöntemi, değişim ve modernleşme kampanyasını yoğunlaştırmışlardı. Aynı şeyi şimdi AKP üzerinden yapıyorlar. Tek bir fark var; MHP'liler arada bir çıkıp "biz bildiğiniz MHP'yiz, değişmedik" derken, Erdoğan takımı buna hiç gerek duymuyor. Tersine, tam da verilen mesajı almış olarak, bu kampanyayı kendi cephesinden tamamlıyor.

Elbette bütün bunlar, AKP'nin ezilen yoksul kesimlere yönelik demagojiler yapmasının önünde engel değil. İlk mesajlarda ağırlıklı olarak sermaye gözetilmiş olsa da, ezilen kesimleri beklenti içinde tutacak içi boş popülist açıklamalar da yer aldı. "Yolsuzluk ve yoksullukla mücadele", açıklanan bir yıllık eylem planının öne çıkan vaadi. Ekonominin şeffaflaştırılacağı, mali vurgunların önüne geçilecek

düzenlemeler yapılacağı yer alıyor bu planda. Üretimin arttırılarak işsizliğin azaltılmasından, Fak-Fuk-Fon'a ek kaynak aktararak yoksullara maaş bağlanmasından bahsediliyor.

Demokratik hak ve özgürlükler önündeki engellerin kaldırılması ise en önemli önceliklerden sayılıyor.

Sanki İMF ve ABD'nin kölesi haline gelmiş, borç batağı içinde debelenen, ekonomisi rant ve faiz üzerinden işleyen, gençlerinin kanını krediler, borç iptalleri, helikopter ihaleleri karşılığı emperyalistlere satan bir Türkiye değil söz konusu olan. AKP, kendisinin de sıklıkla ifade ettiği üzere, İMF politikalarını kararlılıkla uygulamayı, demek oluyor ki işçi ve emekçileri yıkıma sürüklemeyi, ülke zenginliklerini emperyalist ve yerli tekellere peşkeş çekmeyi başlıca görevi saymaktadır. ABD'nin Irak saldırısında, Türkiye'nin taahhüt etmiş olduğu ve pratik hazırlığını sonuca vardığı piyonluğu layıkıyla yerine getirmesini, bir diğer temel görevi saymaktadır. Türkiye'nin mevcut tablosu, AKP'nin "sosyal vaatler"inin temelsizliğini göstermek için yeterlidir.

Aslında açıklanan planın kendisi bile, halka vaadedilenlerin yalandan başka bir değer taşımadığını yeterli açıklıkta gösteriyor. AKP hükümeti hem "esnek üretim" yasasını çıkaracağı diyor, hem de sosyal barışı sağlamaktan bahsediyor. Üretimi arttırıp işsizliği azaltmaktan söz ediyor, ama programın en önemli maddelerinden biri olan özelleştirmelerin, yani KİT'lerin talana açılmasının, işsizleştirme ve örgütsüzleştirmenin hızlandırılacağını vurguluyor. İşkenceyi önleyeceğim diyor, ama bu konuda sicili kirli bir kişiyi görevlendiriyor. Vergide adalet diyor, ama üreticiyi teşvik adı altında sermaye sahiplerini vergiden tümüyle muaf tutuyor.

Bu kadarından da anlaşılacağı gibi, 58. hükümetin temel kaygısı, acil eylem planında da yer alan yıkım saldırısına sosyal bir şal örtmektir. Böylelikle, hem kendisinden körü körüne beklenti içine girmiş kitleleri uyutuyor, hem zaman kazanıyor, hem sermaye düzeninin ihtiyacı olan saldırıları sorunsuzca hayata geçirmenin yolunu düzlüyor, hem de süreçten kendisine verilen oy desteğinde en az kayıpla çıkmayı hesaplıyor.

Neticede bu hesapları tutmayacaktır. Zira bu düzenin yıkım ve sefaletten, savaşta telef olmaktan başka, işçi ve emekçilere verebileceği hiçbir şey yoktur. Çok geçmeden, yani 58. Hükümet somut icraatlarına başlar başlamaz bunu bir kez daha göreceğiz. Fakat işçi sınıfı ve emekçi kitleler, her geçen gün yeni kayıplar, her geçen saat yıkımın derinleşmesi demek olduğu için, "bekleyelim görelim" lüksüne sahip değildiler. İMF-TÜSİAD patentli yıkım saldırılarını ve yaklaşan emperyalist savaş felaketini durdurmak için gecikmeksizin mücadeleyi yükseltmek, bugünün en yakıcı ihtiyacıdır.

İşçi sınıfına yeni saldırıların adı: "Acil eylem planı"

58. hükümetin "Acil eylem planı"nı açıklamasından sonra sermaye çevrelerinden ticaret odalarına, sendika başkanlarına kadar büyük bir kesim programı desteklediklerini bildirdiler. Kısacası "sivil toplum örgütleri" hükümetin yeni eylem planını göklere çıkarıyorlar. AKP bu planla tüm sermaye çevrelerine tam bir güven vermiş bulunuyor.

Toplam bir yıllık süreyi kapsayan ve 1, 3, 6 aylık sürelerle bölünmüş olan acil eylem planı, kamu işçilerinin tasfiyesi, verginin tabana yayılması, kamu emekçileri üzerinde rekabetin arttırılmasıyla esnek çalışma koşulları, tarıma ilişkin yeni düzenlemeler ve sanayide yatırımların artırılması için teşvik gibi herbiri kendi içinde değerlendirilmesi gereken başlıklardan oluşuyor.

Sermaye için yeni kârlar demek olan planın kendisi, işçi ve emekçiler için yıkım anlamına geliyor. Savaşın gündemde olmasıyla çalışanların yoksulluğu artacak, işsizler ordusuna yenileri eklenecek. Zaten Türkiye'de her on kişiden biri işsiz durumda. Kayıt dışı istihdam %60'lara varmış. DİE verilerinde işsiz sayısı 2 milyon 373 bin olmasına rağmen, gerçek rakamlar çok daha fazla.

AKP lideri Erdoğan planı açıklarken, ESK'nın kısa süre içinde toplanması çağrısında bulundu. Demek oluyor ki, planı sendika bürokratlarıyla birlikte bir an önce uygulamaya geçirecekler. Hak-İş Genel Başkanı Salim Uslu; "acil eylem planı" için şunları söylüyor: "*Son derece akılcı gözüküyor. Acil eylem planında hedefle çözümler ve bunlara ilişkin takvim somut olarak yer alıyor. Özellikle iş, aş, üretim ve istihdam boyutunun öne çıkarılması çok önemli. İMF ile önümüzdeki ay yapılacak görüşmelerde gelir ve ücret politikaları bakımından uygulanan ekonomik programa kitlesel boyutlar kazandırma yaklaşımını da son derece yerinde görüyorum.*" Seçim sürecinde AKP'ye ağıktan destek

veren sermaye uşağı Salim Uslu sendikalar cephesinden kendi üzerlerine düşecek görevi işçilerin haklarını satarak yerine getirecek.

"Acil eylem planı" İMF programının bir parçasıdır. Seçimlerde çeşitli vaatlerle oyları alınan emekçilerin başlarına neler geleceği planda çok açık bir şekilde yer verilmiştir. "Bilim kurulu"na onay vererek işçi sınıfına ihanette sınır tanımayan sendika ağaları, "acil eylem planı" karşısında nasıl bir tutum izleyeceklerinin ip uçlarını veriyorlar. Türk-İş'in meclise gönderdiği genel başkanlarından eylem planıyla ilgili tek bir açıklama yapılmamıştır. İşçi haklarını sendika koltuklarından bile savunmayanların mecliste savunmalarını beklemek hayalciliktir.

AKP'nin seçimlerde desteğini aldığı KOBİ'ler için eylem planında bir takım taleplere yer verilmiş. Tayyip Erdoğan basın toplantısında "Esnaflarımız kepenklerini açmalıdır" diyerek, planda 400 bin esnaf için 2 katrilyon kredi verileceğini, vergilerin düşürüleceğini, kullanılan elektrik ve su fiyatlarının indirileceğini, SSK primlerinin düşürüleceğini vaatmiştir. Fabrikalarda kullanılan ucuz elektrik ve suyun bedeli zamlı faturalarla çalışanlardan kesilecektir.

AKP'ye oy veren işçi ve emekçiler, planın uygulanmaya başlamasıyla birlikte yıkımı yaşayacaklardır. Önemli olan saldırılara karşı ne kadar hazırlıklı olduğumuzdur. Bu konuda öncü işçilere ve temsilcilere önemli görevler düşmektedir. Yeni iş yasasının çıkmasıyla kısa sürede sendikalarımız da elimizden alınacaktır. Refik Baydur'un "gerekirse işçi atarız" sözüne karşın, sendika şube başkanlarını "gerekirse grevi örgütleriz" sözlerinin arkasında durmayı zorlayalım. Tabandan örgütlenerek mücadeleyi örelim.

Grupçu sendikal rekabet değil, devrimci sınıf politikası!

20 Kasım Çarşamba günü Zeytinburnu ilçesinde bulunan Ambarlar sitesinde iki sendika arasındaki rekabet, üç işçinin ölümüyle sonuçlanan kanlı bir çatışmaya dönüştü. Karşılıklı suçlamaların dışında olay henüz açıklığa kavuşmuş değil. Basına yansıyan ve henüz resmi bir nitelik taşımayan açıklamalarla ve olayın kaynağını oluşturan soruna dayalı bilgilerle sınırlı bir değerlendirme bu aşamada sağlıklı olmayacaktır. Söz konusu olay ve buna yol açan tutumlar netleştiği ölçüde sağlıklı bir tutum almak mümkün olacaktır.

Fakat, tarafların her birinin sorumluluk payları ne olursa olsun, bugünden ortaya çıkan sonuçlar yeterince açıktır. Kuşkusuz ki burada üzerinde durulması gereken asıl boyut, sınıf ve sendikal hareketin bu olay vesilesiyle aldığı tahribatlar ve uğradığı kayıplardır. Bu konuda alınması gereken tutum açıktır. Hangi gerekçelerle, hangi amaçlarla olursa olsun, sınıfın çıkarları ve sendikal mevziler dar grupçu hesapların malzemesi yapılamaz. İşçiler, dar grupçu sendikal çıkarlar çerçevesinde karşı karşıya getirilemez. Bu nedenle, herbiri kendine belli bir politik misyon biçen bu iki çevrenin, sendikal alandaki rekabeti fiili çatışmalara vardırmasının ve üç işçinin hayatını yitirip çok sayıda işçinin yaralanmasının yarattığı tahribata haklı bir gerekçe bulması mümkün görünmüyor ve bunun hiçbir değeri bulunmuyor.

Beklendiği gibi sermaye sınıfı olayı büyük bir sevinçle karşıladı. İlk andan itibaren bunu sınıf ve sendikal hareketi karalayıp güçten düşürmenin, genel saldırısı doğrultusunda kullanmanın bir aracına dönüştürmeye

çalıştı. Sermayenin yetkili ağızları ve medya bilinçli bir şekilde bu amaca hizmet edecek açıklamalarda bulundu. Olay, olaya yol açan sendikal rekabet zemini ve olayın ardından sermayenin bu yönlü açıklamaları, tahribatın sınıf cephesindeki boyutlarını artırır niteliktedir.

Dar hesaplara dayalı grupçu sendikal rekabetin ve bu rekabetin yol açtığı olayların, sınıfın ve sendikal hareketin çıkarlarıyla bağdaşır bir yanı bulunmuyor. Dar grupçu ve rekabetçi tutumlara dayalı politikalar, her yerde ve her durumda sınıfın devrimci bir temelde birleşip mücadele etmesinin önünde aşılması gereken temel bir engeldir. Bu politik tutumların sınıf nezdinde haklı ve meşru gerekçeleri olamaz. Mahkum edilmesi gereken bu anlayışın, buna dayalı politikaların kendisidir. Bu zemin terkedilmedikçe, sermayenin ekmeğine yağ süren böylesi olaylar yaşanacaktır. Devrimci sınıf mücadelesi hedeflerinden ve zemininden uzaklaşıldıkça, bu türden yol ve yöntemlere başvurulmasının zemini de kendiliğinden yaratılmış olunuyor. Sınıf devrimcileri olarak sol içinde-sınıf ve kitle çalışmasında ideolojik politik mücadele dışında başvurulan bu tür yol ve yöntemleri lanetliyoruz.

Sınıf mücadelesinin hedefleri, sınıfın karşısına dikilmesi gereken sınıf düşmanları bellidir. Bu uğurda yerine getirilmesi gereken görevler ve bu mücadelede kullanacaklar araç ve yöntemler de. Hiç kimse sınıfın bu temel hedefler doğrultusunda mücadeleyi geliştirmesini engelleyemez, sınıf mücadelesinin mevzilerini ve araçlarını kendi dar çıkar ve hedefleri için kullanamaz.

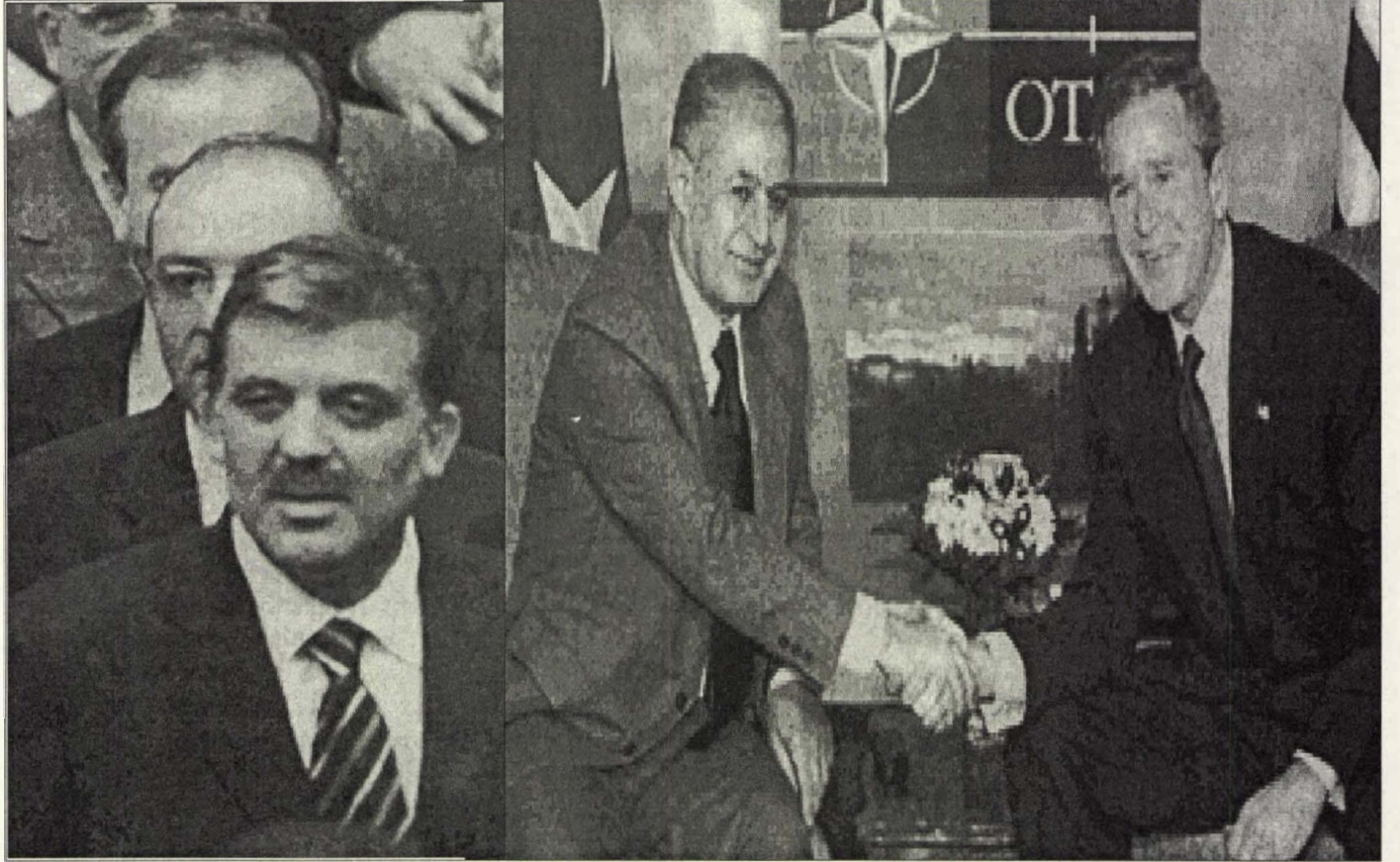
Sermayenin yeni hükümetten beklentileri...**Savaş ve yıkım programında hızlı icraat**

Önce başbakanlık Abdullah Gül'e verildi. Ardından daha hükümet bile resmen kurulmadan "acil eylem planı" açıklandı. Başbakanlık resmen Gül'e verildi ama fiilen Erdoğan'da. Yeni hükümet programının açıklanması, "acil" olarak ele alınacak konular, IMF ve Avrupa ile ilişkiler, Kıbrıs vb. akla gelebilecek hemen tüm konularda Erdoğan konuşmaya ve çalışmaya devam ediyor. İşin ilginç yanı, bunun yaşandığı yer devletin zirvesi. Fikir yasaklısı diye Erdoğan'ı meclis dışında bırakan da, şimdi bu garip tabloya bir çözüm üretmeye çalışan da devletin kendisidir.

Türk devletinin kendi eliyle yarattığı tezatlar yumağı kuşkusuz bundan ibaret değil. Her yerde ve her konuda karşısına çıkmakta, ayağına dolanmaktadır. Durum, Aralık zirvesinden dolayı yeni hükümetin ilk önemli uğraşısı haline gelen AB meselesinde de farklı değil. Konuya ilişkin yapılan açıklamalar kendi kendini çürütür nitelikte fikir çelişkileriyle dolu. Hele de açıklamayı yapan hükümet partisinin siyasal kimliği gözönüne alınırsa, daha gülünç bir durum ortaya çıkıyor. Erdoğan diyor ki; Türkiye'nin AB üyeliği İslam ile demokrasinin uyum sağlayabileceğini gösterecektir. Aksi, AB'nin bir Hıristiyan kulübü olduğu yönündeki "fanatik" görüşlerin önünü açar. Bir de yine Erdoğan'ın döneme yineleme ihtiyacı duyduğu "biz İslamcı bir parti değiliz" açıklaması var. Başkalarının siyasette Hıristiyan adını kullanmasında hiçbir mahsur yok, fakat Türkiye'de bırakınız partinin adına Müslüman eklemeyi, düşünülmesi ve konuşulması bile sakıncalı. Yasakların, sakıncaların ardı arkası kesilmiyor, ama, diğer yandan da demokrasiye uyum konusunda İslam dünyasına örnek olacaktıymış. İslam dünyası, haçlı seferlerinden bahseden ABD emperyalizminin maşalığına soyunmuş bir Türkiye'yi, Hıristiyan kulübüne yaranmak için bin takla atan hükümete sahip bir Türkiye'yi niye ve hangi gerekçe ile örnek alacaktır?

Bu çelişkiler çok geçmeden yeni hükümetin de ayağına dolanacaktır. Tek parti hükümetinin avantajları üzerine yürütülmekte olan reklam kampanyası da bu derde deva olmayacaktır. Zira yeni hükümetin bu iç çelişkiler nedeniyle yıpranmak için de fazla zamanı olmayacak gibi gözüküyor. Hükümet olarak üstlenmek zorunda olduğu iki büyük bela AKP'yi de çok geçmeden siyasetten silmeye yetecek önemde.

AKP'nin değiştiğini düşünenler, Amerika'nın Irak cephesinde açacağı haçlı seferine tabur tabur asker sevkiyatı başladığında AKP'nin gerçekten de değişmiş olduğunu görecektir ve anlayacaktır. Bu, yeni hükümetin daha ilk aylarında sonunu yaklaştıracak ilk büyük felaketi olacaktır. Dahası yeni hükümet bu aynı süreçte IMF-TÜSİAD yıkım programını da sürdürmek zorunda. Hem de seçim vesilesiyle yaşanan aksaklıkları da telafi edecek bir hızda gerçekleştirmesi gerekiyor beklenen saldırıları. Alelacele açıklanan "acil" eylem planının üstündeki "sosyal" makyaj silindiğinde, tüm çirkinliğiyle sırtının IMF yıkım

programı olduğunu görmek zor değil.

Acil eylem planının önceliği, doğal olarak, IMF ile yıkım programı üzerine görüşmeler. AKP'nin bu programa bir itirazı, bundan duyduğu bir çekince bulunmamaktadır. Zaten yıkım programı konusunda sorun yaratmayacaklarını seçimlerden önce de vurgulamış ve IMF'den aldıkları icazetle katılmışlardı seçimlere. Şimdi sıra uygulamaya geldi. Hükümetin planına göre; özelleştirme çalışmalarına hız verilecek, bu kapsamda öncelikle elektrik ve bor başta olmak üzere madenler tekeli sermayeye peşkeş çekilecek. Kamu personel rejiminde değişikliklerle kamu emekçilerine de esnek üretim dayatılacak. ESK bir kez daha toplanacak ve sendikal ihanete bir kez daha tarihi rolü oynatılacak.

Planın açıklanmasıyla birlikte yağın destek mesajları aslında ek bir söze ihtiyaç bırakmıyor. TÜSİAD başta olmak üzere sermaye çevreleri açıklanan plana yönelik övgülerini, dolayısıyla yeni hükümete desteklerini açıklamakta bir beis görmediler. Seçimden önce en azından CHP'nin başında olduğu bir koalisyonu hayal edenlerin, sonuçlar alınır alınmaz tek parti iktidarının avantajlarını sayıp dökmeye başlamaları boşuna değil. Tek parti hükümetinin icraatta hız sağlaması sayesinde yıkım programlarının uygulanması hızlanacak. Savaş kararı hızla çıkarılacak.

AKP acil eylem planında Irak saldırısının sözünü bile etmiyor. Konunun sözlü açıklama ve mesajlarda da adı geçmiyor. Oysa yeni hükümetin ve meclisin önündeki en acil "eylem" savaştır. Konuyu özenle gündem dışı tutmaya çalışmaları ise son derece tehlikeli bir kararlılığın, aynı zamanda da utanç verici bir ihanetin göstergesidir. Türkiye'nin bu savaşa katılma kararını tüm dünya biliyor. Ama içerde işçi ve emekçi kitleler tersi yönde kandırılmaya devam ediyor. Yapılan görüşmeler, yürütülen hazırlıklar, sürekli biçimde "savaşa karşıyız" açıklamaları

eşliğinde gerçekleştiriliyor. Ya da bugünlerde yapıldığı gibi suskunlukla gündem dışı tutulmaya çalışılıyor. Şimdi bu suskunluk korosuna AKP hükümeti de katılmış durumda. AKP kararın orduda olduğu, ordu ise siyasi iradenin karar vereceği laflarını geveliyor.

Diğer yandan hazırlıklar son hızla tamamlanıyor. Türk devleti cephesinden her türlü hazırlık son evresine gelmiş durumda. Washington-Ankara trafiği vızır-vızır işliyor. Genelkurmay'ından CIA'sına, heyetlerin biri gelip diğeri gidiyor. Türk devletinin çok "hassas" olduğu Kürt sorunu şimdi Iraklı Kürt liderlerle müzakere ediliyor. Talabani nerdeyse Ankara'yı mekan tutmuş vaziyette.

Cumhurbaşkanı düzeyinde katılınan NATO zirvesi burjuva medya tarafından "AB'ye mesaj gönderme" üzerinden duyurulsa da, NATO gerçeğini ABD gerçeğinden ayırma imkanı bulunmadığına göre, zirvenin asıl mesajı, Bush'un 11 Eylül'den bu yana yineleyip durduğu "demokratik rejimin savunulması" adına emperyalist saldırganlığın tırmandırılması, yani dünya halklarına tehdit oldu. NATO'nun üyesi ve dünya jandarmasının sadık bir piyonu olarak Türk devleti de, doğal olarak yinelenen bu tehdit mesajının ortağı olma konumunda.

Amerikan medyası sistemli bir biçimde savaş borusunu üfleme sürdürüyor. Avrupa ve BM cephesinden de silah denetiminin bu saldırganlığı engellemeye yetmeyeceği biliniyor ve ifade ediliyor.

Dolayısıyla politika, çok uzak olmayan bir süreçte, savaş koşullarında icra edilmeye başlanacak. Türk devleti ve hükümeti ise bu kez ne farklı bir politika izleme eğilimindedir, ne de istese de böyle bir şansa sahiptir. Farklı bir gelişmenin tek imkanı, emperyalist savaş ve saldırganlıktan en fazla zarar görecektir olan, dolayısıyla da onun karşısına dikilmesi gereken tek sınıfın, işçi sınıfının siyaset sahnesine çıkmasıdır.

Sendika bürokratlarının yeni hükümet karşısındaki tutumu...

Sınıfa ihanet, sermayeye hizmet!

AKP beklendiği üzere 58. hükümeti tek başına kurdu. Burjuva hükümetlerin, düzen partilerinin yıprandığı, demek oluyor ki sermayenin siyaset kurumunun kitleler nezdindeki saygınlığının yerlerde sürüdüğü bir dönemde, bir partinin tek başına iktidara gelmesi sermaye çevrelerinde büyük bir sevinç yarattı. Zira tek parti saldırıları çok partili koalisyona göre daha kararlı bir şekilde hayata geçirebilir. Unutmamak gerekir ki, eğer sömürücü asalaklar bir gelişmeye seviniyorlarsa, emekçiler için tersi yönde gelişmelerin eli kulağında demektir.

Hıristiyan demokrat partilerin Müslüman versiyonu olmaya aday olduğunu açıklayan AKP, 57. hükümetin icraatlarını kaldığı yerden devam ettireceğini defalarca dile getirerek, hem TÜSİAD kodamanlarına hem de İMF ve diğer emperyalist güçlere güven vermiş, onların desteğini istemiştir. Başta İMF-TÜSİAD olmak üzere gerici güçler, AKP'nin verdiği sözlere güvendiklerini açıklamışlar, kurulan hükümete desteklerini sunmuşlardır. Buradan çıkabilecek en yalın sonuç, 58. hükümetin de işçi sınıfı ve emekçilere karşı yıllardır devam eden saldırıları ara vermeden sürdüreceğidir.

Emekçileri bekleyen saldırılar gayet somut ve hükümetin ilk icraatları olacak bir niteliğe sahip. AKP'nin açıkladığı "acil eylem planı" ile bazı sahte vaatlerde bulunmuş olması bu gerçeği değiştirmiyor. İMF-TÜSİAD saldırı programı devam edecek, özelleştirme belediyeleri de kapsamına alarak yayılacak, kamu işletmelerinde tasfiye sürecek, esnek üretim yasa tasarısı meclisten geçecek ve ABD emperyalizmi ile yapılan pazarlıklara bağlı olarak Irak'a saldırıda yer alınacak.

Bu projeleri uygulamayı hedefleyen bir hükümet, yeni istihdam alanları yaratmak bir yana, ancak işsizliği arttırabilir. İMF reçeteleri ile yoksulluğun daha da derinleştiğine dair onlarca örnek dünyanın pek çok ülkesinde yaşananlardan bilinmektedir. Sermaye düzeni bu kapsamlı saldırılarını yaşama geçirme şansı bulabilirse eğer, milyonlarca işçi ve emekçi, daha sonraki kuşakları da etkileyecek ağır bir bedel ödeyecektir.

İşçi sınıfı ve emekçilerin böylesine kapsamlı saldırılarla karşı karşıya buldukları bir dönemde sendikalar ne yapıyorlar?

Eğer sendikalar emekçilerin özörgütü olma misyonunu yerine getiriyor olsalardı, ciddi bir karşı direnişi örgütlemek için başta kendi tabanları olmak üzere tüm emekçileri buna hazırlamakla meşgul olurlardı. Ancak sendikalara egemen olan anlayışlar, işçi-emekçilerin acil çıkarılarını koruyup geliştirmek bir yana; teslimiyetçi ve ihanetçi çizgileri nedeniyle, emekçileri oyalayıp aldatmakla uğraşıyorlar. Sendika bürokratlarının kimileri kurulan yeni hükümetle iyi geçinmeye bakarken, diğerleri AKP'ye süre tanımaktan, icraatlarını izlemekten vb. söz ederek rahat koltuklarında oturuyorlar.

Her iki yaklaşım da, işbirlikçi burjuvazi ile efendileri emperyalistlerin saldırıları için yolu düzlemek anlamına geliyor. Zira emekçilerin gafil avlanmasını sağlayacak ve hükümetin işini kolaylaştıracak niteliğe sahiptir. Sınıfa ihanet etme

konusunda oldukça deneyimli olan sendika ağaları, AKP hükümetiyle ortak çalışmaya baştan hazır görünüyorlar. Türkiye'de belirleyici olanın hükümet değil devlet politikaları olduğu, hangi parti veya partiler tarafından kurulursa kurulsun bütün hükümetlerin uygulayacağı programı önlerinde hazır buldukları gerçeğini bildikleri halde, işçi ve emekçileri temelsiz beklentilerin içine sokmak için üstlerine düşeni yapıyorlar.

Demagoji ustası Erdoğan, hükümetin "sivil toplum örgütleri" ile ortak çalışacağını, atılacak her adımın bu örgütlerin de katılacağı toplantılarda tartışılacağını, bütün görüşlerin dikkate alınacağını vb. tekrarlayıp duruyor. Nitekim Erdoğan, sendikalar ve patron örgütleri temsilcilerinin katıldığı bir toplantı yapıldı. Bu ilk toplantıda işçi ve işveren temsilcileri T. Erdoğan'a taleplerini iletterek çözüm istediler. AKP hükümeti ise, kimin sorunlarını çözeceğine önüne koyduğu hedeflerle açıklık getiriyor.

Ekonomik Sosyal Konsey'e (ESK) katılarak sınıfa ihanet eden sendika bürokratları, patronlar ve hükümetle ortak çalışmaya alışkındırlar. Ancak ESK işbirliğinden çıkan somut bir şey varsa o da "bilim kurulu" tarafından hazırlanan esnek üretim yasa tasarısı olmuştur. Bu yasanın işçi sınıfının tüm kazanılmış haklarını ortadan kaldırmayı amaçlayan kural dışı çalışma anlamına geldiği zaten bilinmektedir. Yani sermaye en kapsamlı saldırısı için sendika konfederasyon başkanlarının bizzat imzasını almayı başarabildi. Şimdi AKP hükümeti tarafından dile getirilen ve konfederasyonlarda olumlu yankı bulan ve beklentiler yaratan "hükümet-sivil toplum örgütleri işbirliğinden" neler çıkacağını kısa sürede göreceğiz. Ancak yaşanan deneyimlerden biliniyor ki, bu ve benzer işbirlikleri, sermaye tarafından uygulanmak istenen farklı boyutlardaki saldırıların daha sancısız bir şekilde hayata geçmesini sağlamak ve işçi sınıfı tarafından gündeme gelebilecek tepkilerin önüne set çekmek gibi uğursuz işlevler yüklenmektedir.

İslami gericiliğe yakınlığıyla bilinen Hak-İş Konfederasyonu AKP hükümetine tam destek veriyor. DİSK ve Türk-İş ise bekleyip göreceğiz havalarında. Sermaye uşağı Bayram Meral'i CHP'ye milletvekili olarak gönderen Türk-İş'in kulislerinde ise, boşalan genel başkanlık için AKP'li olduğu söylenen Tes-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu'nun ismi telaffuz edilmeye başlanmış. Bu çarpık anlayışa göre, hükümete yakın isimlerin sendikaların yetkili

makamlarına gelmesinin doğal karşılanması gerekir. Sanki işçi sınıfının sorunları hükümete yakın sendikacılar tarafından çözülebilmemiş gibi bir yanılsama Türk-İş saflarında yaratılmaya çalışılıyor.

Kamu emekçileri açısından bakıldığında durum daha da beter. AKP çizgisinde olan Memur-Sen ile MHP'lilerin denetiminde bulunana Kamu-Sen bir yana, KESK içinde bile bir beklentinin olduğu gözleniyor. Yeni bakanlardan görüşme talepleri bu beklentinin bir dışa vurumu.

Emperyalist savaşın kapıya dayandığı bir dönemde sendikaların başını tutan anlayışların aldıkları ibret verici tutum, rüştnü yeni ispatlamaya çalışan İslami gericilik lehine önemli avantajlar sağlayacaktır. Bu tutum, birçok saldırıda olduğu gibi, 58. hükümetin saldırıları karşısında da işçi sınıfı ve emekçilerin silahsızlandırılması anlamına geliyor.

Mücadele kaçınılmaz sendikal anlayışların, bazı kırıntılar koparma karşılığında işçi sınıfını, emekçileri ve tüm ezilenleri düzenin kuyruğuna takma çabaları hüsrarla sonuçlanmaya mahkumdur. Ancak verili durumda sendikal bürokrasinin sınıf üzerindeki denetimi hesaba katıldığında, bu ihanetçi anlayışların kitle hareketine küçümsenmeyecek zararlar vereceği açıktır.

Bu sendikal anlayış, sınıf ayrımlarının, sınıf mücadelesinin üstünü örtmeyi amaçlayan, hak alma mücadelesini fiili meşru mücadeleden soyutlayarak icazetçiliğe mahkum eden bir anlayıştır. Dolayısıyla bu, işçi sınıfına ihanet, sermayeye hizmet anlamına gelmektedir. Zaten İslami gericilik de dini öne çıkararak sınıflar arası ayırımın, gelir dağılımı uçurumunun üstünü örtmek için özel bir çaba harcar. Kapitalist düzen, işsiz bırakarak milyonlarca emekçiyi açlık ve yoksulluğa mahkum eder. İslam sosuna bulanmış hükümet de yoksullara avuç açan, sadaka ile beslenen düşkünler muamelesi yaparak güya onların sorunlarına çözüm üretir.

Yeni kurulan 58. sermaye hükümetine, arkasındaki emperyalistlere, medya aracılığıyla yaratmaya çalışılan sanal iyimserliğe karşı mücadele ile; hükümetle iyi geçinen ve "bekle gör" politikası izleyen ihanetçi/icazetçi sendikal anlayışlara karşı mücadele bir arada yükseltilmelidir. Sınıfın çıkarılarının şamimiyetle savunan sendikacılar varsa bunlar da üzerlerine düşeni yapmak sorumluluğu ile karşı karşıyadırlar. Ama asıl sorumluluk komünistlere, devrimcilere, öncü işçi ve emekçilere düşmektedir.

“İş Kanunu Ön Tasarısı” saldırısı yüzyıllık kazanımlarımızı hedefliyor...

Yoğunlaşan saldırılara karşı sınıf mücadelesini yükseltelim!

TISK Başkanı R. Baydur 1475 sayılı iş yasasında değişiklikler öngören “İş Yasası Ön Tasarısı”nın iş güvencesi yasasının yürürlüğe gireceği 15 Mart 2003 tarihinden önce meclisten geçmesini isteyerek, aksi halde yığınla işçi atacakları tehditi savurdu.

Baydur’un bu hezeyanlarından sonra eski TOBB başkanı, yeni hükümetin Sanayi ve Ticaret Bakanı Ali Coşkun bir açıklama yaparak; siz gönlünüzü ferah tutun, gerekeni fazlasıyla yapacağız diyerek, yeni hükümetin sermayeye uşaklıkta sınır tanımayacağı mesajını verdi.

Patronların ikide bir gündeme getirip ısrarla meclisten geçmesini istedikleri, sendikacıların da “kazanılmış haklara dokunulmadan, işverenle diyalog yoluyla” çıkarılmasını istedikleri “İş Yasası Ön Tasarısı” neyi ifade ediyor?

Kıdem tazminatı gaspediliyor:

Hem iş güvencesi hem de kıdem tazminatı hakkının birarada olamayacağını savunan patronlar, ön tasarıda kıdem tazminatıyla ilgili iki dayatmada bulunuyorlar. Kıdem tazminatı için bir fon oluşturulması öngörülürken, işçiler kıdem tazminatı hakkını kazanabilmek için bu fona 15 yıl prim ödemek zorundalar. İkinci dayatma ise tazminat hesabının 30 günlük değil 15 günlük ücret üzerinden yapılması yönünde. Burada da kıdem tazminatı alabilmek için işçinin 50 yaşını tamamlaması ve 10 yıllık kıdem süresini doldurması koşulu getiriliyor.

8 saat işgünü hedefte: Tasarıya göre işçilerin zorlu mücadelelerle kazandıkları 8 saatlik işgünü hakkı yokedilecek. Tasarının çalışma sürelerinde esneklik maddesine göre, patron işçileri günde 12 saat çalıştırabilecek. Günümüz koşullarında bu zaten fiili olarak uygulanıyor. Birçok sektör, fabrika ve atölyede işçiler 12 saatin üzerinde, kapitalizmin ilkel dönemini aratmayacak tarzda çalıştırılıyor.

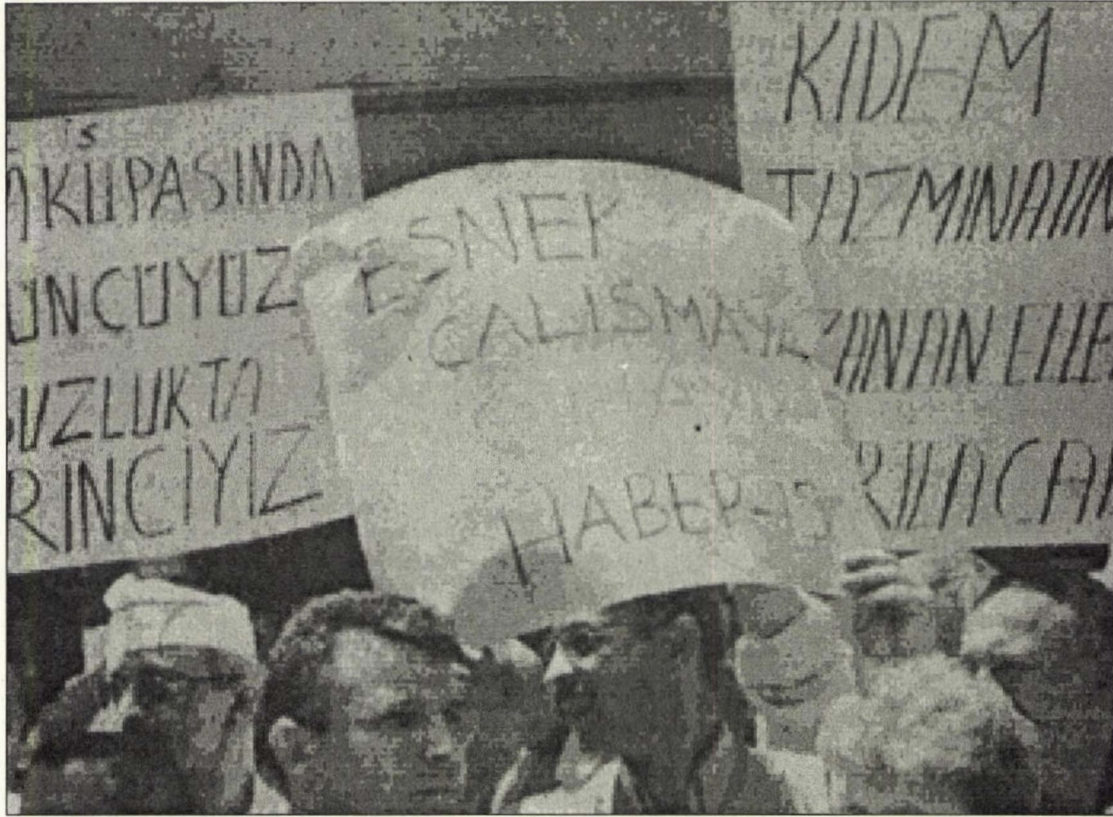
Tatil günü belirsizleşiyor: Hafta sonu tatili kavramı da değiştiriliyor. Mevcut kanunda yeralan “altı iş günü çalıştıktan sonra” kavramı kaldırılıyor. Haftasonu tatilinin “herhangi bir gün yapılabileceği” belirtiliyor.

Kısa çalışma: “Kısa çalışma” adı altında ücretsiz izin uygulaması meşrulaştırılıyor. Patronların stokları büyüdüğünde ya da geçici olarak işi durdurduklarında işçileri ücretsiz izne çıkarmalarının önünde engel kalmayacak.

Telafi çalışma: Ulusal ya da dini bayramlar ile genel tatil öncesi ya da sonrası işyerinin tatil edilmesi halinde, patron daha sonra işçileri tatil süresi kadar çalıştırabilecek. Telafi çalışması denilen bu çalışma fazla mesaiden sayılmayacak.

Esnek çalışma: Yasa tasarısında patronlar çalışma sürelerinden sözleşmelere, işyerlerine kadar her alanı esnekleştiriyorlar. Böylece işçinin hak ve çıkarları hiçe sayılacak, işin ve işyerinin koşulları ne gerekiyorsa o yapılacak.

Sözleşmede esneklik: İş sözleşmeleri tarafların

ihtiyacına göre, “belirli veya belirsiz süreli, tam süreli veya kısmi süreli, yahut deneme süreli ya da diğer türlerde” oluşturulacak.

Ödünç işçi: “Ödünç işçi” uygulaması adı altında işçilerin bir mal gibi alınıp satılmasının önü açılıyor. Buna göre bir patron çalıştırdığı işçiyi başka bir patrona ödünç verebilecek. İşçiyi köleden farksız hale getiren bu uygulama ile üretimin mümkün olduğu kadar az işçiyle yapılması amaçlanıyor.

Emsal işçi: “Emsal işçi” uygulamasıyla, bir sendikanın örgütlü olduğu işyerinde daha iyi şartlarda toplu sözleşme imzalamasının önüne geçilmiş olacak.

Deneme süresi uzatılıyor: Mevcut yasada 1 ay olan deneme süresi 2 aya çıkarılıyor. Bu süre toplu sözleşmelerle 4 aya kadar uzatılabilir.

İşçi işyeriyle devredilecek: İşçiler, tıpkı bir makina gibi işyerinin ya da herhangi bir bölümünün devri ile başka bir patrona devredilebilecek. İşyerinin devredilmesi durumunda yürürlükteki toplu sözleşme bir yıl için ortadan kaldırılabilir.

İşyeri kavramı değişiyor: İşyeri kavramını da değiştiren yasa tasarısı, evde çalışma, parça başı çalışma, belirli bir şirketin çeşitli birimlerinde çalışma gibi uygulamaları da kolaylaştırıyor. Örneğin, ülke çapında bir işletmenin patronu, işçiyi istediği ilde, istediği fabrikada çalıştırabilecek.

Emekçileri kara günler bekliyor

Patronların hedefi, işçi sınıfının büyük bedellerle elde ettiği yüzyıllık kazanımlarını gaspetmek. Nitekim TISK’in tehditlerinin üzerinden daha birkaç gün geçmeden patronlar işçi kıyımına başladılar bile. Ankara’da faaliyet gösteren Kelebek Mobilya’da Ağaç-İş Sendikası’na üye aralarında 20 yıllık işçilerin de olduğu 25 işçi işten atıldı. Patronun gerekçesi 2 aydır süren toplu sözleşmede kendi taleplerinin kabul edilmemesi.

Gene Sakıp Sabancı’ya ait BOSSA’da çalışan 25 işçi işten atıldı. İşten atılan işçiler, 15 Mart’ta

yürürlüğe girecek olan iş güvencesi yasası çıkmadan bütün kadrolu işçilerin işten atılacağını, yıl sonuna kadar da bu sayının 300’ü bulacağını belirtiyorlar. Fabrikada örgütlü olan DİSK-Tekstil Şube Başkanı ise; “15 Mart’tan önce ve tekstil sektöründe grup toplu sözleşmeleri sürdürülürken hiçbir şey yapamayız” açıklamalarında bulundu. Türk-İş ağalarının Temsilciler Kurulunda dile getirdikleri, “1475 Sayılı İş Yasası’nda yapılacak değişikliğin kazanılmış haklara dokunulmadan, işverenle diyalog yoluyla gerçekleştirilmesi” söylemi ihanetin de ötesinde. Kırıntı adına ne varsa silip süpüren böylesi saldırılar işçilerin kazanılmış

haklarına dokunmadan nasıl gerçekleştirilecek?

Yoksul emekçi yığınlar “denize düşen yılanı sarılır” misali IMF partilerinden kurtulayım derken, IMF programlarını uygulamakta sınır tanımayacak bir partiye çarptılar. AKP’nin daha hükümet kurulmadan açıkladığı “Acil Eylem Planı”nda, geçmişteki anlaşmalara sadık kalacağını, mali milat, vergi affı, nereden buldu yarasının iptali gibi sermayenin yolsuzluğuna gem vuran yasaları iptal edeceğini belirtmesi, kimlere hizmet edeceğini gösteriyor.

Seçimlerden önce AKP karşıtı propaganda yapan bazı satılık köşe yazarları ve çevreler şimdi AKP hükümetinin bu açıklamalarına alkış tutarak “ekonomik büyüme”den bahsediyorlar. Böyle bir sözde “ekonomik büyüme”nin herkese refah getirmeyeceği kesindir. AKP hükümeti, uygulayacağı yıkım programının faturasını emekçi halka kesecektir. Binbir umutla bu partiye oy verip iktidara gelmesini sağlayan milyonlarca emekçinin gözünde hızla teşhir olacak, akibeti sandığa gömülen diğer IMF uşağı partilerden farklı olmayacaktır.

İşçi ve emekçileri daha kara günler beklemektedir. Ekonomik, sosyal ve siyasal talepleri elde etmek, uluslararası sermaye ve işbirlikçilerinin yeni hükümet eliyle sürdürecekleri saldırıları püskürtmek için işçi ve emekçilerin örgütlü ve birleşik mücadelesi daha da önem kazanmıştır. Bu yalnızca çalışma ve yaşam koşullarının iyileştirilmesi için değil, siyasal taleplerin elde edilmesi ve emperyalist savaş koalisyonunun komşu halklara yönelik saldırılarının pıyonu olunmasının engellenmesi için de acil bir gerekliliktir. 1 Aralık’ta birkaç ilde düzenlenecek olan “Savaş karşıtı” mitinge bu bakışla hazırlanmalıdır. Kitlesele bir katılım hem savaş karşıtı cepheyi güçlendirecek, hem de sınıf cephesi saldırılara karşı daha da güçlenmiş bir şekilde çıkacaktır.

Başta komünistler olmak üzere sınıfın öncü güçleri, sınıftan yana sendikacılar, devrimci çevreler görev başına!

İş güvencesi yasası işçi kıyımının gerekçesi yapıyor...**“Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!”**

Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) Başkanı Refik Baydur geçtiğimiz hafta yaptığı açıklamada “15 Mart 2003’de yürürlüğe girecek olan iş güvencesi yasasından önce iş yasasının çıkmaması durumunda çok kişinin işsiz kalacağı” tehdidini savurdu.

Baydur’un açıklamaları “iş güvencesi” adı altında gerçekleştirilmeye çalışılan köklü ve kapsamlı yeni hak gasplarının yasalaştırılması kapsamında sermayenin bir adım daha ilerlediğini gösteriyor. “İş güvencesi” yasası yürürlüğe girdiği koşullarda patronlara getireceği tek yükümlülük işçi çıkardığında buna uygun “makul” bir gerekçe bildirilmesidir. Gerekçesiz işçi çıkarıldığında da sadece işçiye cüzi bir miktar tazminat ödenmektedir. Böylelikle de

sözümona işçinin “iş güvencesi” sağlanmış ve sendikal faaliyetten dolayı işçi çıkartılması engellenmiş olmaktadır. Oysa bilindiği ve sayısız örnekte yaşandığı gibi, işçi çıkartılırken ekonomik kriz, üretimde daralma, piyasada durgunluk vb. sayısız gerekçe yeterli olmaktadır. “İş güvencesi” yasasıyla bu gerekçelere yenileri eklenmektedir.

Yasada yer alan, işçi çıkarılması için yeterli olan bazı gerekçeler şunlardır:

1- İşçinin iş yetersizliğinden kaynaklanan sebepler: Ortalama olarak benzer işi görenlerden daha az çalışma. Gösterdiği niteliklerden beklenenden daha düşük performansla sahip olma. İşe yoğunlaşmasının giderek azalması. İşe yatkın olmama. Sık sık hastalanma, uyum yeterliliğinin azlığı vb. Bunların yanında iş güvencesi yasası 10 veya daha fazla işçinin çalıştığı yerleri kapsamaktadır. Deniz ve hava taşıma işleri ile ev işleri yasanın kapsamı dışındadır. Ayrıca işçinin yasa kapsamına girebilmesi için aynı iş yerinde kesintisiz 6 ay ve “belirsiz iş sözleşmesi” ile çalışması gerekmektedir. Eğer işçi geçici, mevsimlik, sözleşmeli vb. isimler verilen 3 ay, 6 ay, 2 yıl gibi sürelerle bağlanan iş sözleşmesi ile çalışıyorsa, patron işçi atarken geçerli bir neden bulmak zorunda da değildir.

Hiçbir iş güvencesi getirmeyen “iş güvencesi” yasasıyla asıl hedeflenen; esnek üretimin uygulanması, kıdem tazminatının gaspı, sendikal örgütlenmenin önüne geçilmek istenmesi başta olmak üzere bir dizi saldırıyı içeren iş yasasının çıkarılmak istenmesidir. “İş güvencesi” yasasının uygulama tarihinin 15 Mart 2003 olarak belirlenmesinin altında, bu zaman içerisinde “iş güvencesine” karşılık olarak yeni iş yasasının çıkartılmak istenmesi yatmaktadır. Böylece iş yasasına karşı oluşacak tepkiler engellenmek ve sendika bürokrasinin de yardımıyla işçi ve emekçiler aldatılmak istenmektedir.

57. Hükümetin hazırladığı bu saldırıyı uygulama görevi şimdi AKP Hükümetine düşmektedir. Yeni hükümetin Kemal Derviş’i olarak öne çıkan AKP Genel Başkan Yardımcısı ve Sanayi ve Ticaret Bakanlığı’na getirilen Ali Coşkun, Refik Baydur’un açıklamalarının hemen ardından yaptığı açıklamada bu görevi yerine getireceklerini belirtmiştir.

**AKP’nin “acil eylem planı”nın özünü sermayeye hizmet,
işçi sınıfına saldırı oluşturmaktadır**

İşçi ve emekçilerden yükselen açlık, işsizlik, yoksulluk feryatlarını duymazdan gelip 3 yıl daha kemerlerin sıkılması isteyen AKP, diğer yandan sermayenin istekleri konusunda canla başla seferber olmaktadır. AKP’nin hazırladığı ve “acil eylem planı” adını verdiği 1 yıllık çalışma planının özü özeti budur. AKP Genel Başkan Yardımcısı Ali Coşkun, TİSK Başkanı Refik Baydur’un açıklamalarının ertesi günü yaptığı açıklamayla, iş güvencesi yasasının yürürlüğe girmesinden önce “yeni iş yasası”nı çıkaracaklarının sinyalini verdi. Coşkun, iş güvencesi yasasının işverenlerle çalışanlar arasında tam mutabakat sağlanmadığı için partilerin uzlaşmasıyla çıkarıldığını, yasanın “vakit kazanılması için” 15 Mart’ta yürürlüğe girmesinin kararlaştırıldığını hatırlatan Coşkun; “yürürlük tarihinden itibaren kamu kesimini, işveren kesimini ve işçi kesimini biraraya getirip iş kanunu, sosyal güvenlik mevzuatı ve iş güvencesini İLO sözleşmelerini de dikkate alarak yeniden gözden geçireceğiz” dedi. Coşkun’un açıklamaları “acil eylem planı”nın içeriğini göstermekle birlikte, AKP’nin, yıpranan 57. hükümetin saldırı programını yarım bıraktığı yerden devam ettireceğini de göstermektedir.

Sendikal ihanet şebekesi neyi bekliyor!

Baydur’un işçi kıyımı tehdidini içeren açıklamalarına Türk-İş’in verdiği cevap, sendika ağalarının yeni iş yasasının çıkarılması noktasında sermaye ile tam bir mutabakat içinde olduğunu göstermektedir. Türk-İş’in yeni başkan adaylarından Genel Eğitim Sekreteri Salih Kılıç, yaptığı açıklamada, “çalışma yaşamındaki diğer yasalarda da 15 Mart 2003’den sonra değişiklik yapılabilir, iş yasalarındaki değişiklik işçi, işveren diyaloguyla gerçekleştirilebilir” diyor.

Peki sorun iş yasasında mı yoksa bunun 15 Mart’tan önce çıkarılmasında mı? Öncelikle belirtmek gerekiyor ki, yeni iş yasası köklü ve kapsamlı yeni hak

gasplarını yasallaştırmakla beraber “iş güvencesi” yasasının getireceği kısıntıları da süpürmektedir. Bu açıdan 15 Mart’tan önce veya sonra çıkmasının hiçbir farkı yoktur.

Hatırlanacağı gibi sendikal ihanet şebekesi iş kanunu yasa tasarısını hazırlamakla görevli “Bilim Kurulu”nda yer alıp sermayeye ortak olmuş, yasanın hazırlanmasından sonra ise içeriğini bir sır gibi saklamışlardı. Şimdi de Türk-İş bürokratları iş yasasının uygulanması noktasında diyaloga ve işbirliğine açık oldukları mesajını veriyor.

Baydur’un açıklamalarını eleştiren DİSK Başkanı

Süleyman Çelebi ise, “TİSK Başkanı büyük bir yanlış peşinden koşuyor. Bu açıklamaların yaratabileceği yansımaları hesaplamaktan uzak olanları uyarıyoruz; koparmak istenilen fırtınada önce siz boğulursunuz” diye gürledikten sonra ekliyor; “Bu saatten sonra çıkarılacak her işçinin sorumlusu TİSK olacaktır. Çıkarılan her işçinin vebalini TİSK taşıyacaktır.”

DİSK bürokratları şunu bilmelidirler ki; işçi çıkarılmasının sorumluluğunu TİSK’in üzerine atarak kurtulamazsınız. Sermaye açıktan işçi kıyımını dayatıyor, peki siz işçi sınıfının “temsilcileri” olarak buna karşı ne gibi bir hazırlığı gündeminize aldınız? Saldırıyı püskürtmek için nasıl bir eylem planınız var? Gündeme gelen her saldırıda esip gürlemenin dışında hiçbir çaba ortaya koymayıp, Türk-İş’in tutumuna ortak olup, ardından işçilere dönüp Türk-İş böyle yapınca biz tek başımıza kaldık, mecburduk diye yakınmak bugüne kadar ki pratiğiniz olageldi. Görüldüğü kadarıyla bugün olan da farklı değil.

Yeni iş yasasına karşı mücadeleyi yükseltelim!

İş güvencesi yasasının uygulanma tarihinin 15 Mart 2003 olarak belirlenmesinin ardında, bu süre içerisinde iş yasasının çıkartılmak istenmesi gerçeği bulunmaktadır. “İş güvencesi” yasası gerçek bir iş güvencesi getirmediği gibi, sağlayacağı bir takım kısıntılar da iş yasasının çıkartılmasıyla birlikte daha yürürlüğe girmeden kaldırılacaktır. Patronların, hükümetin ve onlarla işbirliği içindeki sendika ağalarının asıl niyeti, kıdem tazminatını kaldıran ve kölece çalışmayı getiren iş yasası ön tasarısını hayata geçirmektir.

İşçi sınıfı ve emekçiler saldırıları püskürtmeyi ve gerçek bir iş güvencesi elde etmeyi, sermaye iktidarına ve işbirlikçi sendika bürokrasisine karşı birleşik ve kararlı bir mücadele yürütmeden başaramazlar. “Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!” talebi etrafında tabanda yaratılacak bir örgütlülükle, sendika bürokrasinin işbirlikçi tutumunu kırarak inisiyatifini ele almak artık bir zorunluluktur.

“İş güvencesi” aldatmacası ve sermayenin kural tanımazlığı

İş güvencesinin yasalaştırılmasının ardından yasanın getirdiği yükümlülüklerden kurtulmanın birçok yolu olduğu açıklamasını yapan Ege Bölge Sanayi Odası (EBSO) geçtiğimiz hafta yaptığı açıklamalarla; iş güvencesinin gerçek bir güvence sağlamaktan yoksun olduğunu, patronlar için yasaların kağıt üzerinde yazılı metinler olmak dışında bir anlamı olmadığını ve bu anlamıyla sermayenin kural tanımazlığını bir kez daha göstermiş oldu.

EBSO başkan vekili Nezih Öztüre, 15 Mart 2003'de yürürlüğe girecek olan iş güvencesi yasının getirdiği yükümlülüklerden kurtulmak amacıyla EBSO üyelerinin bir bölümünün çeşitli yollar denediğini dile getirerek şunları söyledi: “Orta büyüklükteki işletmeler istihdam sayısı 9’u geçmeyen birçok firma kuruyor. Yasa 9 ve daha altı rakamlarda işçi istihdam eden şirketleri kapsamıyor. Bu nedenle orta büyüklükteki şirketler yeni şirketler kurarak işçileri bu şirketlere 9’arlık şekilde bölüştürüyor. Böylece yasa kapsamından çıkıyor. Bunu pratik olarak uygulayamayan büyük şirketler ise ya taşeronla başvuruyor ya da işlerini dışarıda yaptırmaya başlıyorlar. Örneğin bir şirket ambalajını kendi bünyesinde yapabilse bile burada çalışan işçilerin getireceği ek yükümlülükler varsa, bu işi merdiven altı tabir ettiğimiz, çoğunlukla kayıt dışı çalışan başka şirketlere veriyorlar. İş adamları mümkün olduğu kadar az işçiyle çalışmak için çeşitli yollar deniyor. Bu nedenle yılbaşına doğru kurulan şirket sayısında büyük artış ve büyük şirketlerin çalıştırdığı işçi sayısında da düşüşler göreceğiz.”

Bu açıklamalar, sermaye sınıfının bir yanda gerçek bir iş güvencesi sağlamaktan yoksun olan iş güvencesi

yasasını bahane ederek yeni iş yasasını çıkartmak için çalışırken, diğer yanda da iş yasasının çıkmaması durumunda bile iş güvencesi yasasını fiili olarak uygulamayacaklarını ve bunun için de çeşitli yöntemleri şimdiden hayata geçirmeye başladıklarını gösteriyor. İş güvencesi yasası bahane edilerek uygulanan ve yaygınlaştırılan bu saldırı karşısında “parça başı, akort, primli, taşeron, geçici, mevsimlik, sözleşmeli vb. çalışma sistemleri yasaklansın! Tek biçimli iş sözleşmesi!” talepleri daha fazla önem kazanıyor.

İşçi ve emekçilerin büyük bir bölümünü zaten kapsamayan ve kapsadığı sınırlı bölümüne ise iş güvencesi sağlamak yerine işten atılmalarını kurala bağlayan iş güvencesi yasası bu haliyle dahi patronlar

için kabul edilemezdir. Çünkü onlar istedikleri zaman çalıştırıp, istemedikleri zaman hiçbir kurala tabi olmaksızın işten atabilecekleri köleler istemektedirler. Bu haliyle iş güvencesi yasası işçinin iş güvenliğini sağlamadığı gibi, patronların köklü ve kapsamlı yeni saldırıları hayata geçirmesinin de bahanesi yapılmaktadır. Bu saldırıların başında kıdem tazminatının gaspedilmesi ve Ortaçağ sömürsünün yasallaşması demek olan iş kanunu ön tasarısını yasallaştırmak gelmektedir. İş güvencesi yasasına karşı sermayenin kopardığı fırtınanın amacı, sözde “Bilim Kurulu”na hazırlatılan esnek üretim saldırısının tüm kapsamıyla hayata geçirilmek istenmesidir. Bu nedenle sınıf kitleleri içerisinde “İş kanunu ön tasarısı geri çekilsin!”, “Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!”, “7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası!” vb. güncel talepleri yaygın bir çalışmanın konusu yapmak görevi sınıf devrimcilerinin ve öncü işçilerin önünde durmaktadır.

Patronlar bir yandan 15 Mart’ta yürürlüğe girecek olan iş güvencesi yasasından kurtulmanın çeşitli yollarını hayata geçirirken, diğer yandan henüz yasallaşmayan yeni iş yasasını da birçok yerde fiili olarak uygulamaktadırlar. Ücretsiz izne çıkarmalar, telafi çalışma süresi uygulaması, tatil günlerinde çalışma dayatması, zorla giriş-çıkış yaptırılarak ücretlerin düşürülmesi vb. bir dizi uygulama şimdiden hayata geçirilmektedir. Bu da sermayenin kural tanımazlığının ve yasaların sınıflar üstü bir hükmü olmadığını göstergesidir. İşçi ve emekçiler gerçek bir iş güvencesini ancak kararlı ve birleşik bir mücadeleyle kazanabilirler.

İş kanunu meclisten geçirilecek!

Yeni hükümetin sınıfa yönelik saldırı hazırlığı

Hükümeti hangi parti kurarsa kursun, onu bekleyen “savaş ve yıkım programı” hiçbir şekilde değişmeyecekti. Nitekim 58. hükümeti tek başına kuran AKP’nin seçimin hemen ardından birçok konuyla ilgili olarak yaptığı açıklamalar, onun IMF programını uygulama ve Amerikancılık’ta bir önceki selefini çok geride bırakacağını gösteriyor. Başta Amerika ve IMF’ye sadık kalınacağına, iç ve dış politikada resmi devlet çizgisinden sapılmayacağına dair açıklamalar peşpeşe yapıldı.

Cumhuriyet tarihinin ‘en zor’ seçimiyle iş başına gelen AKP hükümeti yaratılan iyimser havayla yerli ve yabancı sermayeye güven vermeyi çok önemli görüyor. Nitekim AKP aynı kesimlerden tam destek alarak iktidara gelebildi. Bu desteğin arkasında durmak için sermayenin AKP hükümetinden beklentilerine karşılık vereceğini ifade etti. Sermaye kesiminin yeni hükümetten ilk beklentisi yasalaştırmak istediği “iş kanunu yasa tasarısı” oldu.

TİSK Başkanı R. Baydur, sermayenin işçi sınıfına dayattığı bu kölelik iş yasasının çıkması için beklentisini, daha seçimin hemen ertesi günü yaptığı açıklamayla dile getirmiş oldu; “Ekonomik Sosyal Konsey etkin bir şekilde işletilmeli ve yeni iş kanunu yasası meclisten geçirilmeli”. R. Baydur, beklentiden öte, artık açıkça talimat vermektedir. 12 Kasım’da yeni

hükümetten beklentilerini sıralamak için bir basın açıklaması daha yaptı, iş yasasının 15 Mart’a kadar çıkmaması halinde büyük bir işçi grubunun işinden olacağını açıkladı. AKP’nin bu konuya ilişkin söyledikleri ise son derece açık ve net. Başbakan Abdullah Gül “İş güvencesi gözlem altına alınacak, iş yasası çıkarılmadan uygulamaya sokulmayacak” yönündeki açıklamayı Baydur’un açıklamasının hemen ardından yaptı. MÜSİAD Başkanı Ali Bayramoğlu TİSK’in iş güvencesi konusundaki açıklamalarına destek vererek, “Böyle bir dönemde iş güvencesi, girişimciyi ayağına bağlı halatla geri çekmek gibi olur. İş güvencesi iş kanunu ile birlikte uygulanmalı” dedi.

Bilindiği gibi geçtiğimiz Temmuz ayında meclis olağanüstü toplanarak iş güvencesi yasa tasarısını görüşmüş ve yapılan pazarlıklar sonucu yasanın 15 Mart 2003’e yürürlüğe girmesi kabul edilmişti. Bunu büyük bir zafer kazanmış olarak işçi sınıfına yansıtan sendika bürokratları, işçilerin bu konudaki hassas yönüne oynadılar. Bunu aldatıcı yalanlarla süsleyerek, Bilim Kurulu’nun sermayenin ihtiyaçları çerçevesinde hazırladığı İş Yasası Ön Tasarısı’nın altına imza attılar.

TİSK Başkanı Baydur’un “iş yasası 15 Mart’a kadar çıkmazsa büyük bir işçi grubunu işten atacakları”nı açıklaması bu bürokratlar tarafından

“tepkile” karşılandı. İşçilerin temsilcisi olan, işçilerin haklarını savunmakla yükümlü olan sendikacılar; “iş barışı bozulur”, “uzlaşma tavrı zarar görür”, “diyalog ortamı zarar görür” diyorlar. Sınıfa ağır bir saldırı sürecinde işçileri bilinçlendirecek, örgütleyecek, mücadeleye geçirecekken, onlar önce patronları uyardıya çalışıyorlar. Yaptıkları açıklamalar patronları sinek vızıltısı kadar rahatsız etmiyor. Kıdem tazminatlarına göz diken, 8 saatlik haftalık iş günü, hafta tatili ve tüm kazanımları işverenler lehine ortadan kaldırmayı hedefleyen bir saldırıya karşı “iş barışı”nın korunması derdindeler. Patronların açık tehditlerine karşı ortamı yumuşatmanın, “uzlaşma kültürüne zarar vermemenin” derdindeler. Yasa hazırlandı, meclisin kapısında duruyor. Çıkarılması bir geceye bakıyor. Patronlar 15 Mart’tan önce çıkarılması için bastırıyor. Hükümet yasayı çıkaracağını sinyallerini veriyor. Sendika bürokratları yasa çıksın sonra düşünürüz diyorlar.

İşçi sınıfı diğer saldırılar bir yana sürmekte olan tekstil ve metal TİS’lerinin uğradığı akıbetten ve tekrar tekrar yaşanan satış sözleşmelerinden bazı sonuçlar çıkarabilmelidir. R. Baydur’un yaptığı açıklamaların yalnızca tehdit olmadığını, yeni hükümete talimat listesi olduğunu görebilmelidir.

Emperyalist savaşa karşı çık!**1 Aralık'ta alanlara!**

Amerikan emperyalizmi Irak halkının tepesine bomba yağdırmak için fırsat kolluyor. Ortadoğu'da savaş rüzgarları esiyor. Ortadoğu'daki petrol yataklarını tümüyle kendi denetimine almak isteyen ABD emperyalizmi bu uğurda tüm bölge halkalarını kan ve barut kokuları içinde bırakmaktan; ölçsüz bir yıkıma, tarif edilmez acılara yol açmaktan çekinmiyor.

Başka türlü de beklenemezdi. O emperyalistler ki, bugüne kadar insanlığa sayısız savaşlar ve yıkımlar yaşattılar. Sefil çıkarları uğruna milyonlarca emekçiyi cephelere sürdüler; halkların bilincine kin ve nefret tohumları ektiler.

Başka türlü de beklenemezdi. O emperyalistler ki, kendi kârlarını arttırmak için tüm dünyada işçi ve emekçilere sömürü ve yıkım programlarını dayattılar. Milyarlarca insanı açlık ve sefalet içinde yaşamaya mahkum ettiler. Yine milyonlarca insanın açlık ve hastalıktan ölmesine yol açtılar.

Başka türlü de beklenemezdi. O emperyalistler ki, kendi çürümüşlüklerini, kokuşmuşluklarını kültür diye, sanat diye işçi ve emekçilerin bilincine enjekte ettiler. Kültür emperyalizmini dünyayı avuçlarında tutmanın, tüm insanlığı kendileriyle birlikte çürütmenin bir aracı olarak kullandılar.

Yeri geldi sömürdüler ilğimize kadar. Yeri geldi bizleri kıyasıya birbirimizle savaştırdılar. Sömürdüler, öldürdüler, çürüttüler.

O nedenle emperyalizmin bugün yeniden savaş kısırtıcılığına soyunmasına şaşırıyoruz. Emperyalistlerden başka türlü de beklemiyoruz;

keşke savaştan vazgeçseler demiyoruz. Bunun ham hayal olduğunu biliyoruz. Biliyoruz ki, umut emperyalistlerin lütfedip savaştan vazgeçmesinde değil. Biliyoruz ki, gerçek umut insanda. Bende, sende, onda, bizde... Milyonlarca, milyarlarca işçi ve emekçide. Sömürü ve yıkımı da, açlık ve sefaleti de, savaşları da ancak biz engelleyebiliriz. O yüzden çağrımız sana. Çağrımız milyonlarca işçi ve emekçiye. Gelin ellerimizi birleştirelim. Gelin güçlerimizi birleştirelim. Emperyalist saldırganlığa ve kapitalist sömürüye karşı mücadeleyi yükseltelim. Dünyanın pek çok ülkesinde işçi ve emekçiler emperyalist savaşı engellemek için milyonlar halinde alanlara çıkıyorlar. Sesimizi onların sesine katalım. 1 Aralık'ta savaşa karşı bir miting düzenleniyor. İşçi Kültür Ev'leri olarak bu mitingi emperyalizme karşı sesimizi yükseltmek için önemli bir olanak olarak görüyoruz. Ve tüm işçi ve emekçileri bu mitinge destek vermeye çağırıyoruz. Haydi "Emperyalist savaşa, emperyalist sömürüye, emperyalist kültüre hayır!" diyerek 1 Aralık mitingine!

Haydi emperyalizme karşı sesimizi yükseltmeye!

Emperyalist savaşa hayır!

Amerikan askeri olmayacağız!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

İşçi Kültür Evleri

Emperyalist savaşa karşı mücadelenin yakıcılığı

Birleşmiş Milletler'in ABD tasarısını onaylaması, kimileri tarafından, artık saldırıya gerek kalmayacağı, en azından savaş ihtimalinin aylar sonrasına kalacağı yönlü yorumlarla karşılandı. Tüm geleceğini Avrupa ve ABD emperyalizmine endekslemiş Türk burjuvazisinden, Türk basınından farklı bir yorum, bağımsız bir fikir üretimi beklemek zaten mümkün değil. Sadece kendi kaderlerini bağlamakla kalmıyorlar, tüm dünyanın geleceğini ipotek altında görüyorlar.

Oysa aynı olay, biri ABD'den diğeri Avrupa'dan gelen iki ayrı açıklamada çok farklı yorumlanıyordu. Türk basını Irak ve Ortadoğu haberlerini tümüyle ABD'nin resmi söylemiyle duyurmaya kendini hasretmişken, bir eski ABD başkanı olan Jimmy Carter, başkalarının kitle imha silahlarıyla uğraşan ABD'nin dünyanın en büyük silah üreticisi ve satıcısı olduğunu, dolayısıyla öncelikle kendisinin silahsızlandırılması gerektiğini açıklıyordu. Yine eski bir BM silah denetçileri başkanı ise daha ileri giderek, silah denetiminin ABD'yi durdurmayacağı, Irak ne yaparsa yapsın, silah denetçileri nasıl rapor ederse etsin, ABD'nin saldırı için bir gerekçe yaratacağı ve Aralık ortalarında saldırıya geçeceği yönünde açıklamalar yapıyordu.

Bu tür açıklamalarla Türk basınında çıkan haber ve yorumların bu derece farklılık göstermesi

"bizimkilerin" acemiliğinden kaynaklanmıyor elbette. Medyanın yaptığı sadece sahibinin sesini yansıtmak. Türk devleti her suç eyleminde olduğu gibi Irak'a yönelik Amerikan saldırısına destek vermesi konusunda da ikiyüzlü ve sahtekar bir tutum içindedir. Saldırıya katılma kararını çoktan vermiştir, ama açılan her resmi ağız "saldırıya karşıyız" açıklaması yapar. Baştan beri bu böyle sürüyor. Genelkurmay'ından başbakanına tüm devlet yetkilileri sık sık karşıyız açıklamasını yineleyip duruyorlar. Ama diğer yandan da devlet (daha özeld e ordu) cephesinden yapılan tüm hazırlıklar savaşa katılmaya yönelik oluyor. Bu bir. İkincisi ve yine resmi açıklamalarda sergilenen tutum, eski Amerikan başkanı kadar bile "tarafsız" değil. Türk devletinin dili Amerika'yı haklı, Irak'ı suçlu gören bir dildir. Haliyle, medya da durumdan vazife çıkararak, bu resmi tutumu kendi yeri ve konumundan teyit eden bir yayın çizgisi izliyor.

Ancak, Türk devleti ve medyası cephesinden bu tutum, salt ABD ve salt Irak savaşına yönelik özgün bir tavır değil, genel ve geleneksel bir davranış kalıbı durumundadır. Biz bu yalancılık/sahtekarlık karakterini en çarpıcı biçimiyle hücre saldırısı ve 19 Aralık katliamı sürecinde gördük. Deprem sürecinde gördük. Bir açıklama resmi damgası taşıyorsa eğer, kesinlikle tersini anlamak gerekiyor.

Fakat ne yazık ki, toplumun büyük çoğunluğu

henüz bunun tam bilincinde değil. Her gelişen büyük olayla durumun farkına varan kitleler, zamanla ve bir biçimde yatıştırılabilmektedir. Çünkü kitleler toplumsal bilinci savunacak ve geliştirecek mekanizmalardan henüz yoksunlar. Bu yüzden de deprem gibi büyük felaketler sırasında farkına vardıkları daha bilince dönüşmeden silinme, farklı bilgilerle değiştirilme riskine açık durumdadır. Toplumsal/sınıfsal mücadele düzeyinin düşüklüğü de bunda önemli bir rol oynuyor.

Şimdi işçi sınıfı ve emekçi kitleler, emperyalist savaş gibi büyük bir yıkım saldırısıyla daha karşı karşıyalar. Savaşın eli kulağında. En iyimser hesaplarla bir-iki ay, daha gerçekçilerine göre ise sadece haftalarla hesaplanabilecek bir süre zarfında savaş başlayacaktır. Oysa Türkiye'de toplumsal/sınıfsal mücadele tablosu, bugüne dek saldırıyı önleyebilecek bir görünümünden yoksun kalmıştır.

Devrimci hareketin bu durumdan kendine düşen ders ve görevleri çıkarması, hazırlıklarını zaman-yitirmeden tamamlaması gerekiyor. Savaş durumu oluştuktan sonra bu konuda fazlasıyla geç kalmış olacaktır. Zira bu durum kitlelerle ilişkilerde ve savaş karşıtı mücadelenin örgütlenmesi ve yönetilmesinde çok daha farklı yöntem ve araçlar gerektirecektir.

Sefaköy Emperyalist Savaş Karşıtı Platform Girişimi oluşturuldu...**“Kahrolsun emperyalist savaş!”**

Gün geçtikçe emperyalist savaşa bir adım daha yaklaşıyoruz. Dünyada emperyalist savaş karşıtı eylemler gün geçtikçe yükseliyor, yankı buluyor. Ülkemizde de bu eylemlilikler henüz zayıf da olsa kendini göstermeye başladı. Gençlik başta olmak üzere, kimi kitle örgütlerinin yapmış oldukları basın açıklamaları bunun göstergesi. Bu çerçevede 1 Aralık'ta bazı büyük illerde kitlesel mitinglere hazırlanılıyor. Bu tür eylemleri güçlendirmek, işçi ve emekçi kitlelerin eylemleri tepkisini örgütlemek görevi en başta biz komünistlerin omuzlarında. Bu çerçevede Sefaköy bölgesinde emperyalist savaş karşıtı platformu kurmayı hedefledik. Öncelikle kısa bir çağrı metnini yöre derneklerine, kahvelere, partilere götürdük. Konuyla ilgili sohbet ettik ve onları bu amaçla yapacağımız toplantıya davet ettik.

Toplantı günü çağrı yaptığımız kurum ve partilerden hiç kimse gelmedi. Yalnızca semtten insanlar geldi. Toplantı yapacak ve kararlar çıkaracak bir bileşime sahip olduğumuz için toplantıyı yapma kararı verdik. Öncelikle kurmayı hedeflediğimiz platform konusunda netleşmemiz gerektiği üzerine konuştuk. Ardından oluşturulan platformun nasıl bir mücadele hattı izleceğini tartıştık. Tartışmalar sonucunda, bölgemizde emperyalist savaş karşıtı platformun oluşturulmasına karar verdik. Ardından

neler yapabileceğimiz tartıştık. Katılımcılar düşüncelerini ortaya koydular. Hemen hepsi kabul edildi.

Kitleye giderken araçlarımız neler olmalıydı, hangi araçları daha etkili kullanabilirdik? Etkili bir kitle çalışmasında çeşitli araçların bir arada kullanılmasının önemi açıktı. Bu çerçevede platformun temel bileşenlerinden biri olan Sefaköy İşçi Kültür Evi'ne çok iş düşüyordu. Tartışmalar canlı bir ortamda gerçekleşti. Herkes birşeyler yapmanın heyecanını duydu. Sonuç olarak toplantıda şu kararlar alındı:

- * Emperyalist savaşı teşhir eden film gösterimlerinin yapılması.
- * Emperyalist savaşların teşhir edildiği fotoğraf sergisi.
- * Platform girişimi imzalı emperyalist savaş karşıtı

**ABD savaşına dur diyelim!
Irak halkıyla dayanışmayı
yüksetelim!**

Senin Amerikan askeri
olmanı istiyorum!

Bugün ABD emperyalistlerin çabalarıyla Irak'ta bir felaket yaşanıyor. Iraklı bir savaşçı için bu doğrudur. Bu savaşta bir işçi ve emekçi için daha çok kışkırtıcı, yitirici ve yıkıcıdır. Bu savaşta bir işçi ve emekçi için bugün dünya halkları ABD'nin bu savaşta tutumunu inceleyebilirler. Bu savaşta bir işçi ve emekçi için bugün dünya halkları ABD'nin bu savaşta tutumunu inceleyebilirler. Bu savaşta bir işçi ve emekçi için bugün dünya halkları ABD'nin bu savaşta tutumunu inceleyebilirler.

Yer : Sefaköy İşçi Kültür Evi
Tarih : 17 Kasım 2002 (Pazar günü)
Saat : 14:00
Adres : Teflikbey mah. İstiklal cad. No:9

bir özel sayının hazırlanması. Bunu mahalle ve semtlerde, evler ve pazarlarda dağıtımını örgütlemek. Bunun için dağıtım gruplarının örgütlenmesi.

- * Savaş üzerine bir anket çalışmasının yapılması.
- * 30 Kasım'da dia gösterimi yapılması. Ve bu tarihte yapılacak etkinliği 1 Aralık eylemiyle birleştirmek.
- * Savaş karşıtı sokak tiyatrolarının hazırlanması. Fabrika önlerinde, pazar yerlerinde ve kurumlarda skeçler sergilemek. Bunun için alan içi afişlerin hazırlanması.
- * Emperyalist savaş karşıtı imza kampanyasının örgütlenmesi.
- * 1 Aralık eylemine kitlesel katılımın örgütlenmesi.

Emperyalist savaş karşıtı bir mücadelenin yükseltilmesinin hayati önemi yeterince açık. Bunun bilinciyse hareket ediyoruz. Seçim çalışmalarının birikim ve kazanımlarına yaslanarak faaliyetimizi sürdürüyoruz.

Sefaköy'den komünistler

Adana'da “Emperyalist Savaşa Karşı Gençlik Platformu” kuruldu

Adana'da içinde liseli, dersaneli ve üniversiteli öğrencilerin bulunduğu emperyalist savaş karşıtı bir gençlik platformu oluşturuldu. İçinde Ekim Gençliği, Yeni Demokrat Gençlik, Adana Gençlik Derneği Girişimi, DLMK, ADLB/G, Özgür Gençlik, Kaldıraç, SDP, Dev-Lis olmak üzere dokuz yapının bulunduğu platform savaş karşıtı eylem ve etkinliklerine başladı. İHD Adana Şubesi'nde yapılan bir basın toplantısıyla hem platformun kuruluşu, hem de başlatılan imza kampanyası kamuoyuna duyuruldu.

İmza kampanyası metni:

TBMM'ye,

ABD emperyalizmi Irak'a müdahale için bir gerekçe ararken, Türk devleti de bu tümüyle gerici, haksız, kıyııcı ve yıkıcı olan savaşta oynayacağı rolle ilgili ABD ile yaptığı pazarlıkları sürdürüyor. Biz emekçi çocuklarımızın, gençlerin kanı ve canı üç kuruşa satışı çıkarılıyor. Türkiye Amerikan emperyalizminin çıkarları doğrultusunda savaşa sürüklenirken, yaşayacağımız can kayıplarının yanı sıra savaşın ekonomik faturası da bize kesilerek, bizleri daha fazla yoksulluğun, sefaletin içerisinde itecek, bu da yaşayacağımız yıkımı daha da derinleştirecektir.

Biz gençler olarak yanı başımızdan, İncirlik'ten kalkan uçaklarla kardeş Irak halkının katledilmesine, bu emperyalist savaşla başta Ortadoğu olmak üzere tüm dünyanın ateşe verilmesine karşı çıkıyor, Amerikan askeri olmayı reddediyoruz.

Taleplerimiz:

- * Emperyalist savaş durdurulsun!
- * Amerikan emperyalizminin çıkarları için ölmek ve öldürmek istemiyoruz!
- * İncirlik Üssü kapatılsın!

Adana Emperyalist Savaş Karşıtı Gençlik Platformu

Emperyalist savaşa, emperyalist köleliğe, emperyalist kültüre karşı mücadeleye!

1 Aralık'ta alanlara!

Yaklaşan bir felaketin, emperyalist bir savaşın ön günlerindeyiz. Bu savaş, başını ABD'nin çektiği emperyalist haydutların yeni bir talan ve sömürgeleştirme savaşındır. Dün Kore'de, Vietnam'da, Cezayir'de, Kamboçya'da, Panama'da, Somali'de, Yugoslavya'da, Afganistan'da ve daha pek çok yerde yapılanlar, bugün Ortadoğu'da yapılacak, kardeş halkların kanı akıtılacak. Ne için? Zengin petrol yatakları üzerinde hakimiyet kurmak, halkları soyup soğana çevirmek için. Bu haksız savaş tüm dünya halkları ve işçi ve emekçiler için daha fazla kölelik, daha fazla kan, daha fazla gözyaşından başka bir şey getirmeyecektir. Dünya halklarına açılan bu savaşta ancak yine dünya halkları ve işçi sınıfı engelleyebilir.

Sermaye iktidarının eliyle Türkiye, bu kirli savaşın içine çekilmeye, emperyalist emellere alet edilmeye çalışılıyor. Zaten yıllardır bu kirli savaşın üssü olarak kullanılıyor ülkemiz. Türkiye'deki üslerden kalkan uçaklar gününbirlik olarak Irak halkının üstüne bomba yağdırıyor. Sermaye iktidarı ABD'nin her türlü kirli işlerini yerine getiriyor. Şimdi de gençlerimizin, çocuklarımızın canı üzerinden kan pazarlığı yapıyor. Gelinek yerde emperyalist haydutlar ve onların işbirlikçi uşakları artık bizden çocuklarımızı da istiyorlar. Bu nedenle Türkiye'li işçi ve emekçiler olarak bize düşen görev ve sorumluluklar daha yakıcı bir önem taşıyor.

Evet, bir savaşa daha sürükleniyoruz. Bir savaş daha! Masum insanların katledileceği, kadınlara tecavüz edileceği, kentlerin yerle bir olacağı, gençlerin elini kana boyayacağı, emperyalist çıkarlar için ölüp öldüreceği haksız ve kirli bir savaş! Böyle bir savaşa sessiz kalabilir miyiz?

Böyle bir savaşa onay verebilir miyiz? Böyle bir savaşa alet olabilir miyiz? Hayır demek yetmiyor. Yanıtımız hayırsa, gücümüzü birleştirmenin, sesimizi daha gür haykırmanın zamanıdır artık. Yanıtımız hayırsa, sömür, yıkım ve savaş üzerine kurulu emperyalist kapitalist düzeni ortadan kaldırmalıyız. Unutmayalım ki, seslerimizi ve gücümüzü birleştirip bu haydut takımının karşısına dikilmezsek yeni savaşlara, daha büyük yıkımlara ve kıyımlara onay vermiş oluruz.

Bizler emperyalist haydutların çürümüş kapitalist düzenlerine, onların kokuşmuş yoz kültürüne, haksız ve kirli savaşlara ve her türlü köleliğe ve kölece dayatmaya mecbur değiliz. Bugün dünyanın dört bir yanında yüzbinlerce emekçi bu savaşı durdurmak için alanları dolduruyor. Dünyada yükseltelen bu emperyalist savaş karşıtı bayrağı ülkemizde de yükseltmenin zamanı geldi de geçiyor.

Biz Sefaköy Emperyalist Savaş Karşıtı Platform Girişimi olarak emperyalist savaş durdurmak için bir adım atıyor, gücümüzü birleştirmeye çalışıyoruz. Bulduğumuz her yerde gücümüzü gösterelim, savaş karşıtı mücadeleyi yükseltelim. Bu çerçevede tüm emekçileri 1 Aralık'ta yapılacak olan emperyalist savaşa karşı mitinge güç vermeye, insanca yaşanılır bir dünya ve özgür yarınlar için mücadele etmeye çağırıyoruz.

Amerikan askeri olmayacağız!

Çocuklarımızı ölmeye, öldürmeye göndermeyeceğiz!

**Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!
Kahrolsun emperyalist savaş!**

Sefaköy Emperyalist Savaş Karşıtı Platform Girişimi

Seçimler ve sol hareket...

Tasfiyeci süreç

71 Hareketi çıkışıyla terkedilen burjuva parlamentarist hayallere dönüş

3 Kasım seçimleri, reformist sol cephe ile onun yörüngesindeki ara akımlarda uzun süredir yaşanmakta olan ideolojik çürümeyi ve tasfiyeci savrulmaları tüm açıklığı ile gözler önüne sermek gibi yararlı bir işlev de yerine getirmiş durumda. Sol hareketin büyük bir bölümü 3 Kasım sürecinde alınan tutum/izlenen çizgi çerçevesinde, 12 Eylül darbesinden beri girilen liberal tasfiyeci süreçte yeni bir aşamaya geçmiş oldu ve artık açıkça parlamentarizm çizgisine oturdu. Böylece, 12 Eylül'ü önceleyen 20 yıllık süreç içinde ideolojik-politik çizgi ve moral değerler planında kazanılan hemen herşey, onu izleyen son yirmi yıllık süreç içinde adım adım terkedilerek, sonuçta bugünkü noktaya varılmış oldu.

Bunu aşağı yukarı başa, '60'lı yılların ortasındaki TIP çizgisine dönüş olarak niteleyebiliriz. Şu farkla ki, TIP çizgisi '60'lı yılların büyük uyanışı içinde ileriye doğru bir gelişme seyri içindeki sol hareket için çok geçmeden aşılacak olan bir ara momentti. Şimdiki durum ise tam tersinden bir seyrin; '70'li yıllarda ulaşılan düzeyden 12 Eylül'le birlikte başlayan kesintisiz tasfiyeci gerilemenin, gelinen yerde artık dibe vurmasıdır. Başka bir ifadeyle, ilk yirmi yıllık gelişmenin başlangıç noktası son yirmi yıllık gerilemenin dip noktası olmuştur.

Fakat bunu yalnızca, '60'lı yıllardaki gelişmenin '70'li yıllara devrimci konum ve kimlik üzerinden devrettiği geleneksel akımların büyük bir bölümünün yaşadığı bozulma, yozlaşma ve çürüme sürecinin vardığı nokta olarak ele almak durumundayız. Bu akımlardan bazıları hala da devrimci kimlikte tutunmaya çalıştıkları gibi, hareket kendi bünyesinden bugün TKİP tarafından açık, sağlam ve tutarlı bir devrimci ideolojik çizgi, program ve pratik tarafından temsil edilen bir komünist akım da çıkarabilmiştir. Geleneksel akımlar ideolojik bozulma ve çürüme içinde çıkış noktalarına dönerlerken, böylesine diri ve dinamik bir hareketin varlığı, geçmişin tüm devrimci kazanımları ve mirası kadar geleceğin büyük devrimci görevleri için de tarihsel değerinde bir güvencedir. TKİP Kuruluş Bildirisi'nin bunu tam da böyle saptamış olması, sol hareketin tarihi ve geleneksel akımlardaki bozulma ve çözülme sürecinin seyri konusunda açık bilincin bir yansımasıdır. TKİP, son seçimlerde kendini gösteren reformist-parlamentarist cereyan karşısına bağımsız devrimci sınıf çizgisi ve pratiğinin temsilcisi olarak çıkarak, bu konum ve misyonunun hakkını verebilecek yetenekte olduğunu bir kez daha ortaya koymuştur.

Sağındakinin boşalttığı yeri doldurarak daha da sağa kayma

Geleneksel sol akımlar hakkında yukarıda dile getirilen genel yargının ışığında, seçimlerle birlikte ortaya çıkan sol hareket tablosuna kabaca bir göz atalım.

ÖDP, devrim ve sosyalizmle tümüyle söylem düzeyinde kalan duygusal bağlarını da kopararak kendini artık sosyal-demokrat solun bir parçası olarak gören bir noktaya gelmiştir ve kendince onun sol kanadı olma misyonuna soyunmaktadır.

EMEP, içinde yılların gizli özlemi olarak saklayıp biriktirdiği parlamentarist arzu ve hevesleri, DEHAP Bloku'nun oluşumuyla birlikte artık kendinden geçerek ve adeta kusarak açıkça dışa vuruyor.

ÖDP'den zorunlu kopuşlarına "devrimci" bir kılıf geçirmeye çalışan Kurtuluş ağırlıklı liberal çevreler, reformist DEHAP Bloku içindeki yerleriyle gerçek

konumlarını tartışma götürmez bir açıklıkla gözler önüne sermiş oluyorlar.

Halkçı demokratından troçkistine ve TKP artıklarına kadar irili ufaklı pek çok çevre, grup, dergi çevresi vb., ideolojik ilkesizliğe ve programatik belirsizliğe dayalı reformist DEHAP Bloku'nu coşkuyla karşılıyor ve hararetle destekliyor.

Temel siyasal sorunların üzerinden atlayarak rejimin tepkisine neden olabilecek hemen her konudan özenle uzak duran SİP-TKP, tam da bu nedenle düzen çevreleri ve medyası tarafından ÖDP'nin kuruluş dönemindekine benzer türden bir ilgi ve kayırmaya konu olmayı, bu utanılacak durumu tutup sol çevrelere "etki ve saygınlık" göstergesi olarak pazarlayabiliyor.

İmralı sürecinin başlıca kurbanı *Atılım* çevresi, reformist DEHAP Bloku'ndan ideolojik-programatik nedenlerle değil de HADEP ve EMEP'in SHP ile yürüttükleri sancılı diplomasi sürecinin aday kontejanını yeniden düzenlemeyi olanaksız kılacak bir zaman sıkışması yaratmasından dolayı, yalnızca ama yalnızca bu pratik güçlükten dolayı ayrı düşebiliyor.

Bir de siyasal ilginin yoğunlaştığı bir dönemde boykotçuluğu edilgenlik ve eylemsizlik haline getirenlerin; bir yandan güya kitleleri "devrime çağırarak" gibi "zor bir yol" seçerlerken öte yandan oy verecekler de tutup reformist DEHAP Bloku'nu adres olarak gösterenlerin durumu var. Fakat herşeye rağmen hala da ayrı bir yerde durmaya çalıştıkları için şimdilik onları burada konu dışı tutalım.

Bu tablo, aynı zamanda, sağındakinin daha da sağa kayarak boşalttığı yeri kendi sağa kayışıyla dolduran bir sol hareket tablosu da vermektedir bize. Bir örnek: ÖDP'den boşalan yeri dolduran EMEP'in boşalttığı yer adım adım MLKP tarafından doldurulmaktadır. Halihazırdaki biçimsel görüntünün aksine, bugünün MLKP'si ile '90'lı yılların ortasındaki EMEP arasında pek az fark vardır.

İmralı teslimiyeti dönüm noktası oldu

Solun büyük bir bölümünde kendini dışarı vuran bu yeni tasfiyeci çıkış şaşırtıcı bir gelişme de değildir. Bunun koşulları, bu yeni tasfiyeci "sıçrama"yı olanaklı kılan birikim, daha '90'lı yılların ortalarından itibaren adım adım oluşmaktaydı. Kürt hareketinin İmralı teslimiyeti bu süreci hızlandıran temel önemde bir yeni etken oldu ve deyim uygunsuzsa bir dönüm noktasını işaretledi.

Bu gelişme sosyal-reformist akımların kendilerini daha rahat ifade edebilecekleri bir politik-psikolojik ortam yarattı. Bunların tümü de İmralı teslimiyetini ve buna eşlik eden yeni çizgiyi gizlenemeyen bir memnuniyetle karşıladılar. İmralı sonrası dönemde EMEP'teki belirgin tutum değişikliği buna çarpıcı ve son derece açıklayıcı bir örnek olarak verilebilir.

O güne kadar Kürt hareketi ile arasına özenle mesafe koyan, hatta ortada henüz İmralı savunmaları yokken gerçekleşen 19 Nisan seçimlerinde HADEP'le ittifak yapmaktan sözde "bağımsız sınıf çizgisi" adına kaçınan bu liberal çevre, tam da İmralı teslimiyeti sonrasında, Kürt hareketi ile ilişkilerini geliştirmek için özel bir gayret içine girdi. *Evrensel* gazetesi sayfalarını cömertçe Kürt hareketine ilişkin gelişmelere açtı ve Kürt sorununda İmralı'da geliştirilen anayasal çözüm çizgisine uygun düşen bir yayın çizgisi izledi. Oysa aynı EMEP Kürt hareketinin devrimci platformunu iyi kötü koruduğu bir dönemde, '90'lı yılların büyük bir bölümü boyunca, sözde sosyalizme dayalı "devrimci çözüm" adına Kürt hareketine karşı hasmane bir tavır almıştı. (Reformizm ile sosyal-şovenizm karışımı bu tutuma Marksizm

adına teorik dayanaklar sağlamak üzere, saflarındaki Suslovlar tarafından kaleme alınan iki koca kitap bugün bunun ibretlik belgeleri olarak duruyor orta yerde). Ama tam da Kürt hareketinin devrim hedefini resmen de terkederek herşeyiyle anayasal çözüm çizgisine oturduğu bir dönemde, EMEP'in Kürt sorunundaki sol keskinliği bir anda kayboldu ve hasmane tutum yerini yakın işbirliğine ve giderek seçimler öncesinde gerçekleşen Blok ortaklığına bıraktı.

Geleneksel küçük-burjuva ara akımlarda ise zaten epeyce erozyona uğramış durumdaki devrim inancı ve umutları İmralı teslimiyeti ile birlikte etkili bir yeni darbe yedi ve böylece ideolojik çürüme ve çözülme sürecinin önu hepten açıldı. Bunun başlangıçta kendisini açıkça dışa vurmamasının anlaşılır nedenleri vardı. İmralı'da ortaya konulan teslimiyete dayalı yeni liberal çizgi, herkesi şaşırtacak denli köklü bir konum ve tutum değişikliğinin ifadesiydi. Devrimi kategorik olarak ve kabaca reddeden; "demokratik uygarlık" olarak kodlanmış emperyalist-kapitalist sistemin 20. yüzyıldaki "kesin zaferini" kutsayan; Kürt ulusunun tarihini ve Kürt hareketinin kazanımlarını inkarcı bir yeni yoruma tabi tutan; ve bu arada Kürtler'in temel ve meşru ulusal haklarını bir yana bırakarak, Kürt sorununu anayasal çerçevede bazı hak kırıntılarına indirgeyen bir yeni yönelim vardı orta yerde.

Bu özellik, doğal olarak, başlangıçta bazı çevrelerde yüzeysel bir "devrimci" tepkiye neden oldu. Görünürde birçok çevre teslimiyeti mahkum ediyor ve devrimi savunuyordu. Oysa gerçekte, bu, Kürt hareketinin büyük yenilgisinin ve dolayısıyla İmralı teslimiyetinin gerçek etkileri konusunda bir süre için yanıltıcı bir görüntü oluşturmaktan öte bir anlam ifade etmiyordu. Bunun bir görüntü olduğunu olayların akışı, özellikle de zindan direnişi süreci, giderek daha çok açığa çıkardı. Son seçimler ise katedilen mesafeyi ve varılan noktayı gözler önüne serdi.

Öznel ve nesnel koşullara somut olarak baktığımızda bu sonucun kaçınılmaz olduğunu görüyoruz. İmralı'ya karşı başlangıçta "devrimci" tepki veren çevrelerin bir bölümü ortaya çıkan durumu göğüsleyecek, ortaya koydukları refleksi geliştirip kalıcılaştıracak ideolojik ve moral koşullara sahip değillerdi. Bu öznel durum toplumsal-siyasal ortamın elverişsizliği ve kitle hareketinin belirgin zayıflığı ile de birleşince, İmralı teslimiyetine karşı tutumlar da çok geçmeden tavsamaya başladı. Hele de Kürt hareketi ve kitleleri anlamlı bir iç ayrışmaya uğramaksızın İmralı yönelimine uyum sağlayınca, bazı çevreler için Kürt hareketinin yörüngesinde siyaset yapma konumuna gerisin geri dönmek hepten kolaylaştı. Böyleleri bir bakıma buna mecburlardı; zira '90'lı yıllar boyunca bunu kendileri için adeta bir siyasal yaşam alanı haline getirmişlerdi ve kendilerini başka türlü ayakta tutacak öznel koşullardan gerçekten yoksunlardı.

3 Kasım seçimleri sürecinde karşı karşıya kaldığımız sol hareket tablosu bu sürecin bir ürünü oldu.

3 Kasım seçimleri ve solda iki çizgi

Politik edilginlik anlamına gelen ve fiilen reformist DEHAP Bloku destekçiliğine varan boykotçu tutumu bir yana bırakırsak, sol hareket son seçimlerde iki ana çizgi tarafından temsil edildi. Bunlardan ilki esas temsilcisini ve eksenini DEHAP Bloku'nda bulan reformist-parlamentarist çizgidir. İkincisi ise TKİP tarafından temsil edilen devrimci sınıf çizgisidir.

Seçimlere kendi adlarına katılsalar da ÖDP, SİP-

n yeni aşaması

TKP ve ESP, DEHAP Bloku'nun temsil ettiği çizgi ile aynı kategorinin içindedirler. Bu parti ve çevrelerin 3 Kasım seçimlerinde DEHAP Bloku içinde yer almamaları ilkesel ve programatik değil fakat tümüyle özel nedenlere ya da SİP-TKP örneğinde olduğu gibi geçici kaygılara bağlı pratik bir sonuç olmuştur.

Blok'un oluşum sürecine baştan itibaren katıldıkları halde son anda farklı nedenlerle dışında kalan ÖDP ve ESP için bu durum yeterince açıktır. Karmaşık diplomasi hesapları ve oyunları süreci tıkamasaydı ÖDP gerçekleşecek ittifakın temel bileşenlerinden biri olacaktı.

Aynı şekilde, Blok'un milletvekili listelerinde iki adayına "seçilebilir yerlerden" yer açılabilseydi (son ana sıkışan diplomasi trafiği buna zaman olarak elverebilseydi), ESP de Blok bileşenleri arasındaki yerini almış olacak ve "ezilenlerin bağımsız platformu" üzerine sonradan edilen onca keskin lafın herhangi bir anlamı ve değeri de kalmayacaktı.

Geriye rantıye kafasıyla TKP adına sarılan ve seçimleri bundan en iyi şekilde yararlanmanın vesilesi olarak değerlendiren SİP kalıyor ki, onun da gerçekte bu türden bir bloka yakınlığını '95'teki 20 Aralık seçimlerinde yaşanan benzer bir reformist blok deneyiminden zaten biliyoruz. (3 Kasım öncesinde EMEP'lilerin yaşadığı türden bir parlamentarizm heyecanını o günlerde SİP'liler yaşıyordu.)

Sözü edilen iki çizgi ilkesel, programatik ve politik planda birbirine taban tabana zıttır. DEHAP Bloku'nun temsil ettiği çizgi, seçim sürecinde barajın mutlaka aşılabacağı yanılısamasının da verdiği heyecanla kabaca dışa vurulduğu gibi, devrim perspektifiyle ve devrimci iktidar yönelimiyle uzaktan yakından herhangi bir ilişkisi bulunmayan reformist-parlamentarist bir çizgidir. Bu çizgide temel amaç ve kaygı, kitlelerin oy desteğini alarak parlamentoda bir güç olmak ve bu gücün olanaklı kıldığı sınırlar içerisinde kitleler lehine bazı demokratik ve sosyal kazanımlar elde etmektir. Barajın aşılabacağı inancının ısrarlı bir tutumla "iktidar yürüyüşü" olarak tanımlanması, parlamentoya bir grup sokabilmenin "tarihi bir dönüm noktası" olacağı ve Türkiye'de artık "tümüyle yeni bir dönem" in başlayacağı iddiaları vb., bu burjuva parlamentarist yaklaşımın kaba yansımaları olmuşlardır.

İlhamını '60 yıllardaki TIP deneyiminden ve günümüz Latin Amerikası'ndaki bazı reformist sol deneyimlerden alan bu reformist çizgi parlamentarizmi esas alır ve öteki herşeyi buna tabi kılar. Buna seçim başarısızlığının ardından şimdilerde bir kazanım ve teselli unsuru olarak sunulan eylemli kitle desteği de dahil. Parlamentarizmin ayırdedici özelliği, parlamento dışı mücadeleyi ve bu arada kitle eylemlerini reddetmek değil, fakat bunları parlamenter amaç ve hedeflere tabi kılmaktır. Reformist DEHAP Bloku'nda da gördüğümüz tamı tamına budur. Nitekim Blok'un 3 Kasım sonrasına ilişkin çalışma ve mücadele planı, göze batan bir ortak tutumla, önümüzdeki yerel seçimler ve çok geçmeden gündeme gireceği umulan yeni bir erken genel seçime göre, buna endeksli olarak tanımlanmaktadır.

Seçimlerde TKIP tarafından temsil edilen devrimci sınıf çizgisi ise bunun tam karşıtıdır. Devrimci sınıf çizgisi doğası gereği devrimci hedef ve amaçlara dayalıdır; kullanacağı mücadele araç ve yöntemleri de bu çerçevede yerini ve anlamını bulur. Devrimci sınıf çizgisi devrimi şaşmaz bir hedef olarak alır; sınıfın ve emekçi kitlelerin devrimci bilincini ve eylemini bu doğrultuda geliştirmeye çalışır. Bu çizgi burjuva legalitesinin araç ve imkanlarını kullanmayı, bunun bir parçası olarak seçimlere katılmayı ve parlamento kürsüsünden yararlanmayı tümüyle devrimci amaç ve

kaygılara tabi kılar; bu çerçevede burjuva legalitesinden en iyi, en etkin, amaca en uygun biçimde yararlanmaya çalışır. (Son seçimlerde bu çizginin somutlanmış biçimi olarak ortaya çıkan BDSP deneyimi, sınırlı güç ve imkanlara rağmen, ilke planında bunun nasıl yapılabileceğinin son derece başarılı bir örneğini sunmuştur.)

Parlamentarizm reformist kimlik ve konunun bir ürünüdür

Seçim olgusu onun parlamentarist karakterini öne çıkarsa da, DEHAP Bloku'nun asıl vurgulanması gereken yönü her türlü devrimci amaç, hedef ve moral değerden kopmuşluğun ifadesi reformist kimliği ve platformudur. Parlamentarizmi de zaten bu kimlik ve platformun bir ürünü ve yansıması olarak ortaya çıkmaktadır. Reformist kimlik ve platform, DEHAP Bloku bildirgesi üzerinden özel bir açıklamayı ve kanıtlamayı gerektirmeyecek denli açıktır. Fakat bu bildirgeyi bir uzlaşma metni saksak ve sorunu bileşenlerinin konumu üzerinden ele alsak bile sonuç değişmemektedir.

Kürt hareketinin İmralı teslimiyeti sonrasındaki ideolojik çizgisi devrimin ve devrimci yöntemlerin kategorik olarak reddi, politik programı ise anayasal çözüm çerçevesinde Kürt kimliği, dili ve kültürü alanında sınırlı bazı demokratik kazanımların elde edilmesidir. Bu ideolojik çizgi ve programın temsilcileri, Kürt sorunu çerçevesindeki amaç ve hedeflerini, "Türkiye'nin demokratik bir yeniden yapılanması" genel hedefine bağlamakta ve bu konuda içerde TÜSİAD'ın temsil ettiği işbirlikçi büyük burjuvaziden, dışarıda ise emperyalizmden medet umduklarını gizleme gereği duymamaktadırlar.

KADEK-HADEP çizgisi için emperyalizm olgusu ve dolayısıyla anti-emperyalist amaç ve hedeflere artık söz konusu değildir. Kullandıkları dile, yürüttükleri ajitasyona ve tanımladıkları hedefler bakıldığında, bu alanda belirgin bir tutum açıklığı ve tutarlılığı içinde oldukları görülmektedir. Nitekim bu tutum DEHAP'ın seçim çalışmasına da yansımış, Blok'un Kürt kanadı kitlelerin karşısına "Kopenhag Kriterleri"ni uygulamak ve "Türkiye'yi AB'ye sokmayı başarmak" iddia ve misyonuyla çıkabilmiştir. Bundan da öte; KADEK'in Amerikan emperyalizminin Irak üzerinden Ortadoğu'ya müdahalesine sempatiyle yaklaştığını, bunu "Ortadoğu'da köklü demokratik dönüşümler" için bir imkan saydığını, bu tutumun bu denli kaba bir biçimde olmasa da HADEP yöneticilerinin söylemine de yansıdığını biliyoruz.

Blok'un öteki bileşeni EMEP'in ise, reformist kimlik planında benzeri olduğu ortağından biricik farkı da işte yalnızca bu alandadır. O şimdilik "Avrupa solu" kategorisinin dışındadır ve haliyle anti-emperyalist duyarlılığını henüz tümünden yitirmemiştir. Ne var ki onun bu alandaki duyarlılığı, tıpkı demokratik ve sosyal duyarlılıkları gibi, reformist sınırlar içindedir. Selahattin Erdem'in KADEK adına "Türkiye'nin demokratik bir yeniden yapılanması" dediği yerde (*Özgür Politika*, 18 Kasım 2000), A. Cihan Soylu EMEP adına "ülkenin bağımsız ve demokratik yeniden yapılanması" demeyi tercih etmektedir (*Evensel*, 21 Kasım 2002).

Denebilir ki bütün fark bundan ibarettir; bunun ötesinde, ideolojik ve programatik temel özü itibarıyla aynıdır. Her iki akım da kendine özgü tasfiyeci süreçler sonucunda devrimci geçmişlerinden tümünden ve geriye dönülmez bir biçimde kopmuş, sonuçta anayasal reformlar çizgisinde buluşmuşlardır. DEHAP Blok'u bu buluşmayı somutlamış ve kurumlaştırmıştır. Şimdi her iki taraf da bu kurumlaşmayı

kalıcılaştırmak, onu gelecek seçimlerle yeniden güncelleşecek olan "iktidar yürüyüşü"ne birlikte hazırlamak doğrultusundaki ortak istek ve heyecanlarını dile getiriyorlar.

Burada da ortak bir tutarlılık var. Tek tutarsızlık EMEP cephesinden kendini göstermektedir. Bu da onun Blok deneyiminin yeterli açıklıkta somutladığı kaba reformist-parlamentarist konum ve kimliğini gizlemek üzere hala da ikiyüzlüce bir tutum ve çaba içerisinde olmasıdır.

Denizler'in değil TIP oportünizminin mirasçılığı!

EMEP'in gelinen yerde giderek anlam ve inandırıcılığını yitiren bu ikiyüzlülüğü, Blok pratiğine Deniz Gezmişler, Sinan Cemgiller şahsında moral dayanaklar bulmaya yeltenince hepten çirkin, giderek tiksinti veren bir hal almaktadır. Devrimden koparak tümüyle reformizme yönelen bir akımın, reformizmden koparak devrime yönelen bir akımın temsilcilerinden moral destek bulmaya kalkması başlı başına bir çirkinliktir ve burjuva pragmatizminin son derece kaba ve arsız bir örneğini sunmaktadır.

EMEP, ideolojik, politik ve moral anlamını çoktan yitirmiş kökenini kullanarak bu alanda her türlü ölçü ve ahlaki değerden yoksun bir kampanya yürütmekten yarar umabilmektedir. Oysa revizyonizmin temsilcisi Kruşçev ve avanesi Lenin'in partisini ve dolayısıyla mirasını ne denli temsil ediyorlardıysa, bugünün EMEP takımı da Deniz Gezmişler'i, onların mücadelesini ve mirasını işte ancak o kadar temsil edebilir.

EMEP'in kampanyası Mustafa Yalçın şahsında hepten bayağı bir hal almıştır. Devrimci kimlik ve değerleri daha 12 Eylül başında ve üstelik en utanç verici biçimde ayaklar altına sermiş, Denizler'e daha o günden ihanet etmiş bu sahte "Nurhak kahramanı", devrimci geçinmekten yarar uman bu liberal düzenbaz, ahlaki değer ve kaygılardan yoksunluğun bir örneği olarak Denizler adına konuşma, onlar adına bugünün genç kuşaklarına seslenme hakkını kendinde bulabilmektedir.

Fakat sorun kişisel ve ahlaki olmaktan öte siyasaldır ve asıl tahrip edici yönü de buradadır. Liberal düzenbazların sorunu "Denizler'in yolu meclise çıkmıştır" biçiminde sunmaları bu tahribatın özünü ortaya koymaktadır.

Gençliğin '68'deki kitlelesel dinamizmi ve genç devrimcilerin '71'deki devrimci çıkışları, dönemin reformist-parlamentarist çizgisinden kopuşun bir ifadesiydi. O dönemin reformist-parlamentarist çizgisini Aybar-Boran-Aren üçlüsünün simgelediği TIP yönetimi temsil ediyordu. Deniz Gezmişler'in temsil ettiği hareket ise tüm tarihsel anlamını ve önemini bu çizgiden kopuşta bulmaktadır. Bunu '70'li yılların ortasından itibaren ve '90'lı yılların başına kadar bugünün bu liberal düzenbazları da pekala iyi bilmekte ve savunmaktaydılar.

Fakat onlar '90'lı yılların ortalarından itibaren devrimden ve devrimcilikten tümünden koştular ve gelinen yerde reformist-parlamentarist çizgiye tam olarak oturdular. Böylece '60'lı yılların sol siyasal yelpazesi ışığında bakıldığında, dönemin TIP yönetiminin temsil ettiği çizgiye geri dönmüş oldular. Kendilerine illa geçmişten ideolojik, politik ve moral bir dayanak arayacaklarsa, bu, dönemin parlamentarist avanaklığa dayalı Aybar-Boran çizgisinden başka bir şey değildir. Bir parça dürüst davranabilseler, yapmaları gereken tamı tamına budur.

Türk Metal çetesi satış sözleşmesini imzaladı

MESS ile üç işçi sendikası arasında Ağustos ayından bu yana süren, 2002-2004 dönemi grup toplu iş sözleşmesi, 80 bin işçiyi kapsayan Türk Metal ile MESS arasında imzalandı. Metal işverenlerinin yeni iş kanununda yer alan üç maddeyi dayatmasıyla bilinçli olarak tıkanan sözleşmeler, Türk-Metal'in yeni bir satışıyla, %12'yle imzalandı. Yeni bir satış, çünkü ücretlerin düşüklüğünden çok (o da bir satışın diğer yönü) sözleşmeye "esnek üretim" damgasını vurdu. MESS bilinçli olarak sözleşmelerin önünü tıkama taktiği izledi. Hükümetin patronlara verdiği "iş yasası"nı meclisten çıkarma sözünü bekleyerek TİS'i uzatma yoluna gitti. R. Baydur'un yaptığı açıklamalara AKP'nin verdiği yanıt, sermayeyi memnun edecek içerikte. Bu nedenle Türk-Metal'le MESS sözleşmeyi hemen imzaladı. Birleşik-Metal ile Hak-İş daha önce olduğu gibi "imzalamaktan başka seçenekleri olmadığı" yönünde açıklama yaptılar.

Türk-Metal'e bağlı fabrikaların önde gelenleri arasında "esnek üretim" son yıllarda zaten uygulanıyor. Bu fabrikaların metal sektöründe tuttuğu önemli yeri düşünürsek, yaygınlık kazanma oranı ortaya çıkıyor. Geçtiğimiz kriz döneminde esnek üretim zamsız çalışma, ücretsiz izin, telafi çalışması vb. adlar altında uygulamaya sokulmuştur. Ayrıca BEKO, OYAK RENAULT, TOFAŞ, BOSCH, MAKO, COŞKUN ÖZ, VOLKSWAGEN, MERCEDES vb. birçok fabrikada neredeyse sistem olarak yerleşmiş durumda.

BEKO'da telafi çalışması, alt işveren uygulamasıyla taşeronlaştırma, fazla mesai parası vermeme gibi uygulamalarla esnek çalışma hayatı geçirilmiş bulunuyor. MERCEDES'te de esnek çalışmanın karşılığı işçilere çeşitli biçimlerde yansıyor. Kriz dönemlerinde işçiler yarım ücret üzerinden izne çıkarılıyor, aldıkları para karşılığında ise saat üzerinden borçlu sayılıyorlar. İşçiler izin dönüşü borçlarını ödeyebilmek için, pazar günleri de dahil olmak üzere hergün çalışmak zorunda kalıyorlar. Bu çalışmaların karşılığı ise normal mesai üzerinden hesaplanıyor.

OYAK RENAULT'ta işveren çalışma saatlerini düşürüyor, işçilere daha az zamanda daha fazla iş yaptırıyor. Haftalık üretim adedi az çalışmaya rağmen gittikçe arttırılıyor. Benzer bir yöntem TOFAŞ'ta da uygulanıyor. İş olmadığı gerekçesiyle işçilere ücretsiz izin veriliyor, onun yerine herhangi bir gün "telafi çalışması" adı altında işçiler çalıştırılıyor. Eski ve yeni işçiler arasındaki ücret dengesizliği daha fazla arttırılıyor. Hafta sonu tatili ise herhangi bir gün yaptırılıyor. İşçilerin birlikte oldukları 15 dakikalık çay paydosları bile yarı yarıya düşürülebiliyor.

Türk-Metal'in satış sözleşmesine karşı metal işçileri öfkelerini dışa vurmayan bir tepki içindeler. İlk olarak Bursa'da imzalanan sözleşmelerde Türk-Metal Sendikası sermayenin gerçek yandaşı olduğunu bir kez daha tüm açıklığıyla gösterdi. Kriz dönemi boyunca Türk-İş, özelde Türk-Metal, fabrikalarda işçileri toplayıp sermayenin ağzıyla kriz masalları anlatarak, işçileri eğitim süzgecinden geçirdi. Sürekli kriz ve dışarıdaki işsizlik vurgulanarak, işçilerin tepkileri, "patron ne dayatırsa razı olmaları" yönünde tehditvari söylemlerle bastırılmaya çalışıldı. Sözleşme imzalanan yerlerde işyeri temsilcileri ve sendikacılar bant aralarında sık sık dolaşarak işçilerin tepkilerini ölçmeye ve psikolojik baskı ortamı oluşturmaya

çalıştılar. Zira '98 Eylül'ünün yarattığı öfke patlamasını unutmuş değiller. Sadece onların koltuklarını sallamamış, aynı zamanda metal patronlarına metal işçilerinin taşıdıkları gücü de göstermişti.

Türk Metal'in başındaki çetenin lideri Mustafa Özbek, ücretlerdeki artışla metal işçilerinin net ücretlerinin 720 milyon lirayı bulduğunu söylüyor ve ekliyor; "Bu parayı metal işçisi hak etmiştir. Bunun karşılığında göz nuruyla, el emeğiyle, kol gücüyle işyerine mutlaka verecektir". Özbek haini metal işçilerini esnek çalışma uygulamasıyla karşı karşıya bıraktığı yetmezmiş gibi, bir de ücretlerin yüksek olduğu yalanına başvuruyor. Özbek'in "iyi bir sözleşme yaptık" açıklaması "iyi bir satış yaptık", "esnek çalışmaya imza attık" şeklinde anlaşılmalıdır. Bu işbirlikçi hain, ücretler konusunda hiç utanmadan yalan söylüyor. Gerçekte 6 aylık enflasyonun altında zam alınan işyerlerinde yeni işe giren işçilerin ücretleri 250-270 milyon lira arasında değişirken, eski işçilerin ücret ortalamaların 600 milyon civarında. Ancak esnek çalışma sayesinde haftalık çalışma saatlerinin düşürülmesi ile birlikte ücretler sözleşmenin oldukça aşağısında kalıyor. Yani daha kısa sürede daha düşük ücretlerle daha çok üretim yapılıyor.

Türk Metal'in çeteleşmiş takımı bir kez daha sınıfa açıkça ihanet etti. Özçelik-İş ve Birleşik Metal-İş

yöneticileri ise izleyerek ve susarak bu ihanete suç ortaklığı yapıyorlar. Daha geçtiğimiz günlerde böyle bir sözleşmenin imzalanmasına asla izin vermeyeceklerini, imza atmanın açıkça sınıfa ihanet anlamına geldiğini, işçiler için ölüm fermanı demek olduğunu vurgulamışlardı. Tabii ki bu sözler boş ve aldatıcı manevralardı.

TİS'deki tıkanma nedeniyle Birleşik-Metal bu hafta başı grev kararı alacaktı. Birleşik-Metal üyesi işçilerden herhangi bir tepki gelmezse, onun da Türk-Metal'in imza attığı sözleşmenin benzerini imzalayacağını yapmış olduğu açıklama gösteriyor. Son iki senedir önemli sayıda üye kaybına uğrayan Birleşik Metal bu uzlaşmacı tutumu nedeniyle de yok olma derecesine geldi.

Bu hainlere ve uzlaşmacılara güvenilmemesi gerektiğine bir kez daha yaşayarak tanık oluyor metal işçileri. Ancak taban örgütlülükleri üzerinden birliktelik sağlanamadığı, sendika bürokratlarının elinden inisiyatif alınmadığı sürece metal işçilerinin yaşadığı ihanet ne ilk ne de son olacaktır. Şimdi yüzlerce metal işçisi işten atılma tehlikesi ile karşı karşıyadır. Metal işçileri saldırıları püskürtmek ve esnek çalışmaya izin vermemek için diğer işçi kardeşleriyle birlikte eylemli tepkilerle harekete geçmek zorundadırlar. Örgütlenmekten ve mücadele etmekten başka bir yol yoktur.

Türk-İş Başkanlar Kurulu toplantısının gösterdikleri... İşbirliğine, uzlaşmaya ve ihanete devam...

Türk-İş Başkanlar Kurulu'nun geçtiğimiz hafta Ankara'da yaptığı toplantı Türk-İş'in uzlaşmacı ve işbirlikçi kimliğini bir kez daha gözler önüne serdi. Türk-İş'in başına çöreklenmiş bürokrat takımının koltuk kavgası, başkanlık çekişmeleri toplantının ana gündemini oluşturdu. Öte yandan kurulan yeni saldırı hükümeti ve İş Kanunu'nun çıkması durumunda Türk-İş'in alacağı tavır konusunda yapılan açıklamalar, Bayram Meral'in gider ayak sarfettiği sözler, gelecek saldırılarda da Türk-İş'in gerçek niyetini ortaya koyuyordu.

Başkanlar Kurulu'nun açılış konuşmasını yapan Türk-İş Genel Sekreteri Hüseyin Karakoç, TİSK Başkanı Refik Baydur'un yaptığı açıklamalara karşı, işçinin emeğiyle oynayanlara Türk-İş'in gerekli yanıtı vermekten geri durmayacağını bildirdi. Zira Baydur, "Büyük bir işçi grubu arkadaşımızın işinden ve ekmeğinden olacağını şimdiden belirtmek istiyorum" diyerek, yeni iş yasasının, iş güvencesinin yürürlük tarihi olan 15 Mart 2003'ten önce yasaladığı takdirde işten atmalara yolaçacağı tehdidini savurmuştu. Baydur hükümeti bir an önce kendi sınıfsal çıkarlarına hizmet için iş başına davet etmektedir..

Baydur'un sınıfsal konumu gereği bu kadar kararlı ve uzlaşmaz tutumuna karşı Türk-İş bürokratları nasıl bir tutum almışlardır? Sınıf adına söz söyleme hakkına sahip olan bu hainler takımı her zamanki gibi uzlaşma ve diyalog yolu ile kazanılmış hakları koruyacakları nutku atmışlardır. Çözümün diyalogda olduğunu söylemişlerdir.

Refik Baydur'un iş yasasını dayatan ve işçileri

tehdit eden açıklamalarına Hüseyin Karakoç, "Türk-İş sorunların diyalog yoluyla çözülmesinden yanadır. Ancak işçinin ekmeğiyle oynamaya kalkışanlara diyalog yolu kapalıdır" cevabını vermekle yetiniyor. Ancak Karakoç'un gerçek niyetini anlamak için Başkanlar Kurulu toplantısına ve Türk-İş Genel Eğitim Sekreteri Salih Kılıç'ın açıklamalarına da bakmak gerekiyor. Toplantıda başkanların "1475 sayılı iş yasasında yapılmak istenen değişikliklerinde işverenle diyalog yoluyla gerçekleştirilmesini" talep ettikleri bildiriliyor. Salih Kılıç ise Baydur'un açıklamalarını talihsizlik olarak değerlendirerek Türk-İş'in alacağı tavır konusunda "o gün gelince ne yapacağımızı söyleriz" diyerek, uzlaşmacı ve işbirlikçi bir tutum takımıyla şimdiden belirtiyor.

AKP'nin tek başına iktidara gelmesinin istikrar açısından olumlu olduğunu iddia eden Karakoç'a sormak gerekiyor. İşçi ve emekçilere saldırı için daha ilk günden kolları sıvayan, IMF'ye bağlılık yemini eden, patronlara hizmette kusur etmeyen AKP hükümetinden çıkmayacak mı bu saldırı yasası? IMF politikalarını dayatanlarla nasıl bir diyaloga ve uzlaşmaya gideceksiniz? Bayram Meral gibi ruhunuzu sermayeye satarak, onunla uzlaşma masalarında işbirliği yaparak mı?

İşçi sınıfı siz ve sizin gibilerin sendikalar üzerinde oynadığınız oyunun farkındadır ve saltanatınızı tuzla buz edecek güce de sahiptir. Yeter ki biriken tepki ve öfkeleri eyleme dönüşsün. Gün gelecek, işbirlikçiliğinizin ve uzlaşmalarınızın hesabını soracaktır.

Ölümlere rağmen direniş sürüyor!**İçerde, dışarıda hücreleri parçala!**

“Ölüm nereden gelirse, hoş geldi sefa geldi” demiştir Che. Tabii ki nasıl ölüneceğini değil ama nasıl yaşanacağını, dolaylı olarak anlatmıştır. Devrimciler ölümü defalarca yenmişlerdir. Ulucanlar’da, ölüm oruçlarında, çatışmalarda sabahı karşılar gibi ölümü karşılamışlardır. Che’nin sözüne ve pratiğine denk düşen bir biçimde yaşayıp, Che’yle birlikte devrim halayına durmuşlardır.

Serdar Karabulut’tan hemen sonra İmdat Bulut da tüm devrim şehitleriyle birlikte devrim halayına durdu. İmdat, Ölüm Orucu Direnişi’nin 99. şehidi. Bu rakamı söylerken sadece yüreğimiz değil, dilimiz de zorlanıyor. Fakat aslanan bu zorlanma değil, şehitlerimizi lafta değil, ama pratikte bir rakam olmanın ötesine geçmektedir.

Bu uğurda yitirdiklerimiz için “Kavgamızda yaşıyor!” sloganını haykırıyoruz. Bu slogan hiç şüphesiz tarihsel ifadesinde gerçek karşılığını bulmaktadır. Ne var ki, güncel bir karşılığı da vardır ve bunun gerekleri yeterince yerine getirilememektedir. Bu ise herşeyden önce şehitlerimize, mücadeleye hakkıyla sahip çıkmaktır. Tecrit ve hücre saldırısı hala püskürtülebilmemiş değil. Elbette hücrelere teslim olunmadı ve hiçbir zaman olunmayacak. Fakat artık bunları söylemek değil, pratikte hakkını vermektir belirleyici olan.

Bunun yolu ise, içeride olduğundan daha fazla dışarıda mücadeleyi yükseltmekten geçiyor. Dışarı için, İmdat Bulut’un ölümü sonrasında söylenecek yeni bir söz yok. Sözüümüzü Ölüm Orucunun 3. yıldönümünde yayınlanan başyazıda söyledik.

“Uğruna bu kadar bedel ödenen, bu kadar yakıcı bir direnişin ve direnişin arkasındaki taleplerin kazanılması daha ciddi, daha örgütlü bir kitle çalışmasına konu edilebilinmelidir artık. Uzun bir zaman da alsa, zor da olsa bir başka yol, bir başka çözüm formülü yoktur. Direniş şu ya da bu şekilde sürsün ya da bitirilsin, bu ülkede hapisaneler sorunu, hapisanelerde tecrit, izolasyon, her türlü baskı ve insanlık dışı uygulamalar yine de bitmeyecektir. Bu ülkede devrimci mücadelenin, ilerici muhalefetin, sınıf ve kitle hareketinin önündeki engeller hapisanelerle, hapisanelerdeki baskı, katliam ve tecritle sınırlanamayacak kadar ciddi bir yer ve büyük bir yekûn tutuyor. Ve bu sorunu bu ülkedeki işçi ve emekçilerin gündemine sokmak, emekçilerin gündemindeki yakıcı sorunlar temelinde sistemli ve ısrarlı bir çalışmayla bütünleştirilebilmesine, emekçi yığınların

mücadeleye kazanılmasına bağlıdır.”

Bu görev öncelikli olarak komünistlerin omuzlarındadır.

Serdar Karabulut ve İmdat Bulut kavgamızda yaşıyor!

Ölüm Orucu şehitleri ölümsüzdür!

TKİP 1. Ekip Ölüm Orucu direnişçisi

Cezaevleri Çalışma Grubu’ndan basın açıklaması

Uşak Cezaevi’nde tutuklu bulunan TİKB dava tutsağı Hüsne Davran ve Mürevvet Küçük’ün Gebze Cezaevi’ne sevk istemleri, ‘99 Temmuz’unda Burdur Cezaevi’ne yapılan operasyonda almış oldukları “15 günlük hücre hapsi” gerekçe gösterilerek kabul edilmedi. Tutsaklar buna itiraz etmişler ve bu nedenle saldırıya uğramışlardı. 8 gün sonra hastaneye götürülen tutsaklardan Hüsne Davran’ın sağ eli kırılmış, Mürevvet Küçük’ün ise sağ ayak bileğinde doku zedelenmesi oluşmuştu. Bu saldırıyı protesto etmek amacıyla, İzmir’de oluşturulan Cezaevleri Çalışma Grubu tarafından 19 Kasım günü İHD İzmir Şubesi’nde konuyla ilgili bir basın açıklaması yapıldı. (SY Kızıl Bayrak/İzmir)

Ölüm Orucu şehidi Serdar Karabulut

(...) Serdar yoldaşımız, Aışar Köyü, Merzifon/AMASYA doğumludur. Şehit düştüğünde 32 yaşındaydı. Ortaokul ve liseyi, İstanbul’da Alibeyköy ve Plevne Liselerinde okudu. 1987’de Denizli Mühendislik Fakültesi Makina Bölümüne kaydoldu. Burada akademik-demokratik mücadele içinde yer almaya başladı. 3.

sınıfta artık bir Dev-Genç’liydi. Defalarca gözaltına alındı, işkencelerden geçirildi, okuldan uzaklaştırıldı. Düzen, okulda da düşüncelerini değiştirmeyi dayatıyor, o devrimci düşünceleriyle okumaya ve bu faşist eğitim düzenini değiştirmeye çalışıyordu. Okulunu sürdüremez hale geldi, İzmir’de, Uşak’ta devrimci dergilerde çalıştı.

1991’de, artık mücadelede daha farklı görevler üstlenmek için illegal örgütlenme içinde yer aldı. Düşmana karşı mücadelesini çeşitli biçimlerde sürdürdü. Bir süre sonra Ege Kır Gerilla Birliği’ne katıldı. 1992 Eylül’ünde halkının kurtuluşu için dağlarda devrimci faaliyetini sürdürürken tutsak düştü.

Hapisanelerde de yönetici olarak, temsilci olarak çeşitli görevler üstlendi. Son üstlendiği görev, alınca kızıl bantı takıp,

bütün ülkenin F tipi haline çevrilmesini amaçlayan bu saldırı karşısında örülen barikata bedeniyle katılmaktı.

Bu onurla ve zorlu görevi, layıkıyla yerine getirdi.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi’nin açıklamasından...

Ölüm Orucu 5. Ekibinden İmdat Bulut 19 Kasım’da şehit düştü...**Ölümlerin haykırışını duyuyor musunuz?**

(...) Yoldaşımız İmdat Bulut, Kars-Akyaka’da 1966 yılında doğdu. Terekeme milliyetindedir. O, halktan biriydi. Ve bir halk kurtuluş savaşçısıydı. Sömürenleri, zulmedenleri köyünde tanıdı. Büyük şehirlere çalışmaya gitti, sömürüye ve zulme daha yakından tanık oldu. Sadece ilkokulu okuyabilmişti; delikanlılık çağında, kah terzilik, kah boyacılık yaptı. Düzene karşı öfkeliydi, ama henüz bu düzene karşı mücadelenin yolunu bulamamıştı. Askerlik yaşı geldiğinde, askere gitti. Tekirdağ İl Jandarma Alay Komutanlığına bağlı Merkez Cezaevi’nde askerliğini yaptı. Askerlikten sonra bir emekçi olarak yaşamaya, çalışmaya devam etti. İlkokul mezunuydu, ama hayatı tanıdı artık, kurtuluşun yolunu, bu yoksulluğa, adaletsizliklere son vermenin yolunu bulmuştu. Mücadele dergisini okuyor, kendi köyünde dergi dağıtıyor, harekete yardım etmek için çerçilik yapıyordu. Kars’ta 1994’te devrimci hareketle tanıştı. Tanıştıktan hemen kısa süre sonra gerillaya gitmek istediğini söyledi. Kısa süre sonra da bu isteğine ulaştı. Karadeniz dağlarında bir gerillaydı artık. Özgür bir ülke düşüyle dağlarda mücadele etti.

2000 Mart’ında tutsak düştü. Düşüncelerini ve düşlerini hapisanelerde yaşatacak, savunacaktı artık. Onun hareketine ilişkin düşüncesi şöyleydi: Hareketimizi, halkımıza olan güveni, sevgisi ve pratiğiyle, yol gösterici yanlarıyla, kusursuz bir yol gösterici olarak görüyorum. Kısacası kendi kimliğim gibi görüyorum.

Yani, devrimci düşünce, halkın iktidarı, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm ideali, onun kimliğiydi. Bu kimliği için ölüme yattı. Bu kimlik uğruna şehit düştü.

Düşüncelerimizle yaşayacağız diye ölümlere yatılan direnişte, 5. Ölüm Orucu ekibinde alınca kızıl bantını kuşanarak ölüme yattı. Zulme boyun eğmedi. Düşünceleriyle ölümsüzleşti.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi’nin açıklamasından...

Kıbrıs sorununa emperyalist çözüm

Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Kofi Annan, geçtiğimiz hafta, Kıbrıs sorunuyla ilgili bir çözüm planını konunun muhataplarına sundu. 150 sayfalık planın içeriği ve bu konuda işletilmesi istenen çözüm takvimi, birçok bakımdan Kıbrıs sorununda yeni bir aşamaya girildiğini gösteriyor. Plan taraflara 4-5 ay gibi kısa bir süre sonunda çözüm konusunda anlaşmayı dayattığı için ilgili ülkelerde siyasal gündemin birinci sırasına yerleşti ve hararetle tartışılıyor.

Emperyalizmin yeniden yapılanma planları ve Kıbrıs sorunu

Emperyalist güçlerin kendi çıkarları doğrultusunda dünyaya yeni bir biçim verme; ekonomik, siyasal ve askeri kurumları, ilişkileri sömürüyü ve kâr transferini azamiye çıkaracak şekilde yeniden düzenleme çabalarının son yıllarda giderek yoğunlaştığını değişik vesilelerle vurguluyoruz.

Bu biçim verme çerçevesinde bağımlı ülkelere "yeniden yapılanma" ve "istikrar" programları dayatılıyor, emperyalizmin ekonomik, siyasal ve askeri hegemonyasını pekiştirecek kurumlara gidiliyor. Ülkeler arası ve bölgesel bir takım sorunlar emperyalizmin planlarının önünde engele dönüştükleri ölçüde ya yeniden tanımlanıyor ya da bir biçimde tasfiye ediliyor.

Türkiye ve Yunanistan arasında kronik bir soruna dönüşen Kıbrıs meselesinin de emperyalistlerce tasfiye edilmesi gereken bir mesele olarak algılandığı çok açık. Nedeni ise belli. Zira ABD ve ortağı İngiltere'nin Ortadoğu'ya ilişkin planları içerisinde özellikle Türkiye'ye önemli roller düşüyor. Bu rolün bir boyutu Ortadoğu'da İsrail'le beraber üstleneceği jandarmalık misyonu. Diğer bir temel boyutu ise

Türkiye'nin Avrupa Birliği ile ilişkilerinin geliştirilmesi, mümkün olduğu kadar ileri bir düzeye taşınması. Kıbrıs sorunu ise NATO içerisindeki iki ülkeyi karşı karşıya getirmekle ve emperyalistler açısından hemen hiçbir anlamı olmayan sürtüşmelere yol açmakla kalmıyor, Türkiye'nin AB'yle

yakınlaşmasına pek sıcak bakmayan Avrupa ülkeleri tarafından da temel bir siyasal koz olarak kullanılıyor. Gene Akdeniz'in en kritik geçiş yolları üzerinde bulunan Kıbrıs'ın bir gerilim ve istikrarsızlık unsuru olması da bölgede büyük oynamaya hazırlanan ABD ve İngiltere'nin işine gelmiyor.

ABD ve İngiltere şimdi Kıbrıs sorununu tasfiye etmek için harekete geçmiş durumdadır. Bu doğrultuda ABD ve İngiltere'nin telkinleriyle hazırlanan BM planı Türk ve Yunan taraflarının önüne konuldu. Planın gerçek sahipleri olan ABD ve İngiltere planı "tümüyle" desteklediklerini açıkladılar ve bir çözüme gitmeleri için Türkiye ve Yunanistan üzerinde diplomatik bir basınç oluşturdular.

Türk dış politikası ve Kıbrıs sorunu

Burjuva ideologlar ve sermaye devletinin yöneticileri tarafından Kıbrıs sorunu yakın zamana kadar hep bir "milli mesele" olarak gösterildi. Kuşkusuz bu söylem ve buna uygun politikalar, bir somut gerçeği yansıttığı için değil, sermaye sınıfının çıkarları öyle gerektirdiği için benimseniyordu. Emperyalistlerle olan kölelik ilişkilerinin biçimi, bağımlı ülke burjuvazilerinin bu tür sorunlar üzerinden kendi işçi ve emekçilerini oyalamalarına da imkan sağlıyordu.

Fakat bugün tablo büyük ölçüde değişmiştir. Kölelik ilişkilerinin derinleşmesine paralel olarak ABD emperyalizminin Türkiye'den beklentileri bundan 20-30 yıl öncesine göre bir hayli değişmiştir. Yukarıda da işaret ettiğimiz gibi bu beklentilerin bir yanı Ortadoğu'da jandarmalık yapmak, diğer yanı ise AB içinde "truva atı" misyonu oynamaktır. Kendi sınıf

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek:

"Anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti"

(...)

Bizim açımızdan esas ve belirleyici olan şey bizim Kıbrıslılar olarak kendi çıkarlarımızı, dolayısı ile de dünya insanlığının çıkarlarını korumak için bu sorunumuza nasıl bir çözüm bulacağımız olmalıdır. Bu sorunun çözümünü bu yedi başlı canavarlara bırakmanın, bu yedi başlı canavarın herbir başına akıl verip durmanın, onlardan bizim ve dünya insanlığının yararına işler yapmalarını beklemenin hiçbir anlamı yoktur. Gericilik ve insanlık düşmanlığı haricinde!

İyi ama, sorunu kendi çıkarlarımıza uygun olarak, anti-emperyalist birleşik cephe hükümetini kurarak çözmeye imkanımızın olmadığı bu günlerde ne yapmalıyız? Sorunun bu yedi başlı canavar tarafından, hiç değilse bizler için en iyi olan bir şekilde çözülmesini sağlamak için bir şeyler yapmamız gerekmez mi? Ve bu ne olmalı?

Bizce bu yedi başlı canavarı anlamaya zorlamanın en geçerli yol ve yöntemi Kuzey ve Güney'in işçi sınıfı, tüm emekçileri ve yurtsever aydınlarının anti-emperyalist birleşik cephe

hükümetinin kurulması için çalışan bağımsız bir güç olarak siyasi arenaya çıkmasının sağlanmasıdır. Emperyalizmden ve vatan haini yerli burjuvaziden bağımsız bir siyasi gücün ortaya çıkması bu yedi başlı canavarı devrimci bir çözüme imkansız kılmak için anlamaya zorlayacaktır. Her halükarda şu veya bu türden de olsa bir çözüme etkili olabilmemiz için bağımsız bir güç olarak ortaya çıkmamız bir ön şarttır. Bu güç oluşturulmamışken anlaşma konusunda burjuva-emperyalist manevralara karşı uzaktan ahkam kesmekten başka elimizden bir şey gelmez. Son 28 yıl bunun açık ispatıdır. Şöyle yapın... böyle yapın demeler, şöyle yaparsanız sizin için, böyle yaparsanız 'onlar için' iyi olur demeler, yedi başlı canavarın şu veya bu başının çıkarlarını onlardan da iyi savunma iddiaları... tüm bunların sonuçları ortadadır. Siyaset son tahlilde güç sorunudur. Ya bağımsız bir güç olarak siyaset sahnesine çıkarız, ya da kimse bizi kaale almayacaktır. (...)

(Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, sayı: 82, başyazı)

egemenliğini emperyalizmle ilişkileri kölelik temelinde derinleştirmekte gören Türkiye burjuvazisinin ise ABD'nin isteklerini reddetmesi mümkün değildir. Bu tüm dış politika konularında olduğu gibi Kıbrıs konusunda da böyledir.

Birleşmiş Milletler'in sunduğu çözüm planı şu anda Türkiye'de de tartışılmaktadır. Görünen o ki; sandığa gömülen Ecevit hükümetinin dışişleri bakanı ve Kıbrıs'taki mevcut durumun sürmesinden rant sağlayan Rauf Denktaş çevresi dışında planın özüne ilişkin kayda değer bir itiraz söz konusu değildir. Tartışma ve itirazlar daha çok planda yer alan bir takım ayrıntılara ilişkindir ve zaten bu konularda tartışmaların yürütülmesi BM planında da öngörülmektedir.

Türk tarafının Kıbrıs konusundaki eski politikalarından çark etmesinin ve emperyalistlerce dayatılan çözüm planına meylenmesinin belki de en veciz örneğini Kenan Evren sergilemiştir. 1974 Kıbrıs Harekatı sırasında Kara Kuvvetleri Kurmay Başkanı olarak görev yapan Kenan Evren, bir televizyon programında "BM planında Türk tarafının elindeki topraklardan bir kısmının Rumlar'a verilmesi öngörülmüyor. Bu konuda ne diyorsunuz?" sorusuna karşılık olarak; "Zaten 1974 Kıbrıs Harekatı sırasında planladığımız sınır bugünkü sınır değildi. Fakat adaya çıkan askerlerimiz karşılarında herhangi bir direniş görmeyince ilerlemeyi sürdürmüşler ve bugünkü sınırlara kadar ulaşmışlar. Biz de askerleri geri çekmedik. 'Nasıl olsa bir gün masaya oturulur, fazladan aldığımız bu toprakları o zaman pazarlıkla geri veririz' diye düşündük. Dolayısıyla biz toprak konusunda o kadar katı olmamalıyız" yanıtını vermiştir.

Kenan Evren'in toprak verme konusunda söyledikleri aslında Kıbrıs sorunu konusunda Türk burjuvazisinin içinde bulunduğu hakim ruh halini özetlemektedir. Bunun anlamı şudur. İşin özüne dönük olmayan kimi itirazlarda bulunması ihtimali olmakla birlikte Türk tarafı BM'nin sunduğu plan üzerinden görüşmelere başlanmasına rıza gösterecektir. Ve çok büyük bir ihtimalle BM'nin planı pazarlıklar sonucunda yapılacak bir takım değişiklikler dışında 3-4 ay sonunda bir anlaşma metnine dönüşecektir.

Emperyalizmin çözümü mü, Kıbrıs halklarının çözümü mü!

Bugün gündemde olan ve tartışılan kuşku yok ki emperyalizmin çözüm planıdır. Bu planın muhatapları da doğal olarak emperyalistlerin yanı sıra Türk ve Yunan burjuvazisidir. Pazarlıklar emperyalizmin ve anılan ülkelerdeki burjuva sınıfının gerici çıkarları temelinde yürütülmektedir.

Pazarlıklarda söz sahibi olmayan ise adada yaşayan Rum ve Türk halklarıdır. Adada yaşayan farklı uluslardan işçi ve emekçiler kendi kaderlerine sahip çıkma konusunda yer yer seslerini yükseltse de bağımsız devrimci bir siyasal örgütlenmeye sahip olmadıkları ölçüde yaşanan süreci dışardan izlemektedirler. Bu anlamda adadaki işçi ve emekçilerin emperyalistlerden ve diğer egemenlerden farklı bir "Kıbrıs sorunu" vardır. Bu da değişik uluslardan işçi ve emekçilerin devrimci siyasal birliğinin yaratılmasıdır. Bu başarısızlığı sürece Kıbrıs, bölgenin değişen güç dengeleri içinde emperyalistlerce kullanılan bir piyon olmaktan kurtulamayacaktır.

AKP hükümeti...

Serhat Ararat

3 Kasım seçimlerinin devamı niteliğindeki gelişmeler peş peşe gerçekleşiyor. Meclis toplandı, başkanını seçti. En çok merak edilen "Başbakan kim olacak" sorusu da yanıtını buldu. Abdullah Gül başkanlığında TC'nin 58. Hükümeti kuruldu.

AKP'nin meclisteki ezici çoğunluğuna dayanan 58. Hükümet gerçekten iktidar olabildi mi, olabilecek mi? Bu hükümet ile birlikte Türkiye'deki siyasal ilişkilerde önemli ve ciddi gelişmeler yaşanabilir mi?

AKP Hükümeti'nin, mecliste ezici bir çoğunluğa sahip olmasına rağmen, gerçekte iktidar olması mümkün değildir. Bu, salt AKP ile ilgili ve onunla açıklanabilecek bir konu da değildir. Bu Türkiye'deki iktidar ilişkilerinin kaçınılmaz bir gereğidir. Sık sık tekrarlanır:

Hükümet olmak başka, iktidar olmak başka bir şeydir!

Bu, Türkiye'deki gerçek iktidar yasasını anlatmaktadır. Gerçek iktidar gücü, her zaman ordu ve onun doruğu MGK-Genelkurmay'dır.

Meclis, hükümet ve partiler bu gerçekliği meşrulaştırmada ve gizlemede önemli bir işlev görmektedirler. Elbette bu anılan kurumların hepten işlevsiz olduğu anlamına gelmez. Özellikle devlet kurumlarını ve olanaklarını çalıp çırpıda, bağlı buldukları sermaye gruplarını palazlandırmada belli bir işlev görmektedirler.

AKP hükümeti mecliste ezici bir çoğunluğa sahip. Buna dayanarak Anayasa'yı bile değiştirebilir, temel yasaları yeniden biçimlendirebilir. Formel olarak böyle. Ama ya gerçeklik? Gerçekten AKP ve AKP'liler, onların dayandıkları sermaye grupları gönüllerinden geçenleri gerçekleştirebilirler mi?

Hayır!

Öncelikle devletin temel yaklaşımını ve çizgisini gözetmeye özen gösterirler. Zaten işe başladıklarında IMF, AB ve Irak konularında resmi çizgiye sadık kalacaklarını açıkladılar.

Paradoks olarak görülebilir, AKP'nin dayandığı oy oranı, mecliste sahip olduğu sayı ne olursa olsun iktidar ilişkileri içinde belki de gelmiş geçmiş en güçsüz hükümetlerden biridir. Elbette bu değerlendirmenin temel nedenleri var.

Birincisi, gerçek iktidar odağı AKP'ye tam olarak güvenmiyor. 28 Şubatı gerçekleştirenlerin "Milli Görüş" kökenlilerin oluşturduğu bir parti ve

hükümete tam olarak güven duymaları mümkün değildir. Her ne kadar Tayyip Erdoğan ve arkadaşları, "biz değiştik" deseler de ordu, gerçek iktidar güçleri, güvensizliğini her fırsatta eylemli olarak dışa vuruyor. Tayyip Erdoğan'ının milletvekilliği ve dolayısıyla başbakanlığı engellendi. Genel başkanlıktan düşürülmesi istemi Anayasa Mahkemesi'nde görüşülüyor. AKP hakkında kapatılma davası açılmış bulunuyor. Bu gelişmeler, devletin AKP'ye bakışını ve tutumunu özetliyor. Açılan davalar AKP'yi tam teslim alma operasyonu olarak kabul edilmelidir. Anılan bu operasyon, bu süreçte ve yakın gelecekte AKP'yi istedikleri çizgide tutma ve ihtiyaç duydukları politikaları uygulamaya olanağını sağlayacaktır. Ama işlerin "iyi" gitmemesi durumunda veya gerekli gördükleri noktada 28 Şubat benzeri bir operasyonu yaşama geçirecekleri de şimdiden varsayılmalıdır.

İkincisi, AKP, gerçek iktidar ilişkilerinin farkındadır ve devletin kendisine nasıl baktığını ve değerlendirdiğini somut olarak yaşamaktadır. Bu, onları devlete güven verme kaygısına götürmektedir. Devlete güven verme ve "biz değiştik" iddiası, bunun koşulladığı ruh hali, AKP'nin hükümet etme tarzına, meclis çalışmalarını yürütme biçimine, kısacası siyasal davranışlarına yön veren en önemli etkenlerden biri olacaktır. Devletle çatışmama, sürekli bir uzlaşma arayışı içinde olma, daha doğrusu devletin çizdiği sınırlar içinde kalma ve hareket etme eğilimi ve kaygısı AKP'nin devlet karşısındaki duruşunu özetlemektedir.

Birbirine bağlı bu iki etken AKP'nin zaaflı konumunu ve görünürdeki üstünlük ve güç durumuna rağmen temel zaaflarını anlatmaktadır.

Kuşkusuz, bütün bu uyum sağlama ve devleti esas alma eğilimlerine rağmen, bu, temel yaklaşımları olmasına rağmen aralarında belli çelişkiler de vardır. Ama bu çelişkiyi abartmamak gerekir. Bu çelişkilerden çok önemli sonuçlar çıkmayacaktır...

Bütün bunlardan çıkan sonuç şu: Türkiye'de, "yeni" bir meclise, "yeni" bir hükümete rağmen iktidar ilişkileri, temel politik çizgiler değişmeyecektir.

Dolayısıyla izlenen temel politik yaklaşımlar ve rejimin temel karakterinden dolayı zorlu bir devrimci demokrasi ve ulusal kurtuluş mücadeleleri dönemi bizi bekliyor.

İstiklal Caddesi'nde savaşa karşı eylem

İstanbul Halkevleri ve İstanbul Öğrenci Koordinasyonu Taksim'de emperyalist savaşa karşı eylem düzenledi. Eylemde "Barış için savaşa karşı Halkevçiler!", "Özgür bir dünya için savaşa karşı İstanbul Üniversiteleri Öğrenci Koordinasyonu!" imzalı pankart ve dövizler taşındı. İstiklal Caddesi'nden Taksim Meydanı'na yürümek isteyen 200'ü aşkın göstericiye polis müdahale etti. Saldırıya direnen kitle ara sokaklarda dağılarak çatışmayı sürdürdü. 20 gösterici ile 20 faşist kolluk gücü yaralandı. Ardından destek kolluk güçlerinin gelmesiyle, ikisi sağlık durumu ağır olmak üzere, 40 kişi yaka paça gözaltına alındı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

"Emperyalist savaşa hayır!" eylemi

Savaşa Karşı İzmir Girişimi tarafından 16 Kasım Cumartesi günü saat 14:30'da Konak Sümerbank önünde bir basın açıklaması yapıldı. Yaklaşık 70 kişinin katıldığı eylemde tecrit ve izolasyona karşı sürdürülen Ölüm Orucu direnişinde şehit düşen Serdar Karabulut anılarak, saygı duruşunda bulunuldu. Eylemde "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Tecridi kaldırın ölümleri durdurun!", "Emperyalist savaşa hayır!", "ABD askeri olmayacağız!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Savaşa değil emekçiye bütçe!" sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Emperyalist savaşı engellemek için mücadele saflarına!**Susmak onaylamaktır!****Savaş çılgınlıkları kapımızda!**

ABD emperyalizmi yeni bir savaşa hazırlanıyor. Yalnızca askeri olarak değil, siyasi ve diplomatik cepheden de hazırlık yapıyor. Bir yandan Ortadoğu'ya asker yığınağı yapılırken diğer yandan da bölgedeki uşak yönetimlerin desteği sağlanmaya çalışılıyor. Bu çerçevede Suudi Arabistan, Ürdün, Mısır vb. Arap ülkeleri ikna edilirken, çoktan ikna olmuş İsrail ve Türkiye'nin savaşa katılımının ayrıntıları planlanıyor. Ayrıca ABD, Birleşmiş Milletler'e de istediği kararları aldirtmış durumda. Emperyalist güçler her an bozulabilecek nitelikte de olsa bir uzlaşma sağlamış görünüyorlar.

Türk burjuvazisi ve sermaye devleti üstlendiği role uygun olarak savaş hazırlıklarını hızlandırdı. Bir taraftan yeni hükümet ve muhalefet, bir taraftan düzen medyası, bir taraftan ise YÖK ve onun sermaye uşağı rektörler komitesi ardarda açıklamalarla, bu haksız ve kirli savaşa desteklerini sunmaya başladılar bile.

Bu kesin sonuçların çıkarılmasını sağlayan kötümser önyargılar değil, savaşın sahiplerinin ve savaşın niteliğidir. Bu savaş Bush'un kişisel hırslarından ya da Irak halkına demokrasi götürme hevesinden değil, emperyalist ABD'nin çıkarlarının gerektirdiği zorunluluktan kaynaklanmaktadır.

Savaşın kaynağı emperyalizmdir!

Bu savaşın kaynağı; ABD'li petrol ve silah tekellerinin kâr havuzlarını kanlı paralarla doldurma isteğidir.

Bu savaşın kaynağı; ABD'nin Ortadoğu'daki denetimini güçlendirme isteğidir. Gücünün önünde eğilmeyenleri cezalandırarak halklara gözdağı verme ve mücadeleyi bastırma hesaplarıdır.

Bu savaşın kaynağı; ABD'nin Asya'ya da hakim olmanın yolunu düzlemek için Ortadoğu'yu denetim altına alma, Asya'yı da kontrol etmesini sağlayacak bu stratejik bölgede üslenme hesaplarıdır.

Bu savaşın kaynağı emperyalizmdir. Zorbalığa dayanan emperyalist-kapitalist sistemi ortadan kaldırmadıkça, dünya halkları kendini yönetme, kendi kaderini tayin etme hakkına kavuşamaz, insanlığın barış ve kardeşlik umudu gerçekleşemez.

Savaş onlar için kâr, bizim için kan demektir!

Savaş kan demektir! Türk devletinin savaşa katılacağı kesinleşmiştir. Eski başbakan Ecevit'in de itiraf ettiği gibi, bu "gençlerimizin telef olmasıdır". Dökülecek olan biz gençlerin kanıdır. Bize, can düşmanımız emperyalizmin ve emperyalist ABD'nin çıkarları için ölmemiz ve öldürmemiz dayatılıyor.

Gençlik bu dayatmayı kabul etmeyecek, ABD'nin çıkarları için kan dökmeyecektir!

Savaş ekonomik ve sosyal yıkım demektir!

Geçmişteki emperyalist savaşların faturası, müttefik adı verilen ABD uşaklarının yönetiminde olduğu ülke halklarına ödetirilmiştir. 12 yıl önce yaşanan Körfez Savaşı'nda Irak'tan sonra en fazla zarar gören ülke Türkiye'dir. Sadece savaş esnasında değil, sonrasında da da ABD'nin kirli çıkarlarının faturası Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerine, gençliğe ödetirilmiştir. Bu kez de zararları karşılamak yine

bize düşecektir. Daha fazla har(a)ç, daha fazla vergi, daha az eğitim ve sağlık hizmetinden yararlanma ve işsizlik, bize dayatılan fatura olacaktır.

Gençlik ekonomik ve sosyal yıkımın faturasını ödemeyi kabul etmeyecektir!

Savaş haklarımızın gaspedilmesi demektir!

Her savaş döneminde olduğu gibi bu dönemde de sermaye diktatörlüğü, kazanılmış sınırlı haklarımızı baskı ve terörle gaspetmeye çalışacaktır. Grevler yasaklanacak, kitle örgütleri kapatılacak, muhalefet susturulacak, her türden hak arama eylemi polis terörüyle engellenmeye çalışılacaktır. Devletin demokrasi kılıfına bürünmüş faşist yüzü kendini azgın saldırılarla gösterecektir. Irak halkına kanlı yıkım savaşıyla "demokrasi" götürülenler, kendi halklarına kan kusturmada da sınır tanımayacaklardır.

Gençlik yıllardır YÖK'e karşı verdiği mücadeleden tanıdığı bu baskı ve zora karşı mücadele edecek, kazanılmış haklara yönelik yasakları fiili olarak kullanarak aşacaktır!

Savaş kardeş halkların kin tohumlarıyla bölünmesi demektir!

Savaşlar halkların birbirlerine düşürülmesini, yıllarca sürecektir düşmanlıkları beraberinde getirir. Aramızda hiçbir düşmanlığın olmadığı, yaşanabilir özgür bir dünya kurma umudunu paylaştığımız Iraklı gençlerle cephe karşı karşıya gelmemiz, birbirimizi öldürmemiz isteniyor. Kardeş Irak halkıyla aramıza kan nehirleri sokulmaya çalışılıyor. Bizden yıllarca sürecektir bir nefreti beslememiz bekleniyor. Oysa bizim Ermeni, Yunan, Rus ya da Amerikan halkıyla hiçbir sorunumuz olmadığı gibi, ortak bir coğrafya ve kültürü paylaştığımız Arap halkıyla da bir sorunumuz yok. Olmasına da izin vermeyeceğiz!

Gençlik ellerini kardeş bir halkın kanına bulayarak çocuklarına nefreti miras bırakmayacak!

Emperyalist savaşı durdurmak için sokağa, eyleme, mücadeleye!

Eğer ülkemizde güçlü bir savaş karşıtı eylemlilik süreci öretilirsek, savaşa karşı işçilerin, emekçilerin, aydınların ve gençliğin seferberliğini gerçekleştirebilirsek, savaşın Türkiye cephesini kapatabiliriz. Eğer dünyanın her yerini inleyen savaş karşıtı sloganları besleyip güçlendirebilirsek, ABD'nin haydutluğunu engelleyebilir, halkların birleşik gücünü gösterebiliriz.

Bize düşen vakit kaybetmeden mücadele alanlarında yerimizi almaktır. Savaşı durdurmak için savaş destekleyen tüm gerici kurumlara karşı verilecek kavgaya katılmamızdır! Dünyanın dört bir yanından yükselen halkların başeğmez sesi bizi bu kavgaya çağırıyor. Onların yanında yerimizi alacağız. Çünkü susmak onaylamaktır!

Susmak onaylamaktır! Floransa'da bir milyon

Ekim Gençliği**Emperyalist savaşı engellemek için mücadele saflarına!****Susmak onaylamaktır!****Savaş çılgınlıkları kapımızda!**

ABD emperyalizmi yeni bir savaşa hazırlanıyor. Yalnızca askeri olarak değil, siyasi ve diplomatik cepheden de hazırlık yapıyor. Bir yandan Ortadoğu'ya asker yığınağı yapılırken diğer yandan da bölgedeki uşak yönetimlerin desteği sağlanmaya çalışılıyor. Bu çerçevede Suudi Arabistan, Ürdün, Mısır vb. Arap ülkeleri ikna edilirken, çoktan ikna olmuş İsrail ve Türkiye'nin savaşa katılımının ayrıntıları planlanıyor. Ayrıca ABD, Birleşmiş Milletler'e de istediği kararları aldirtmış durumda. Emperyalist güçler her an bozulabilecek nitelikte de olsa bir uzlaşma sağlamış görünüyorlar.

Türk burjuvazisi ve sermaye devleti üstlendiği role uygun olarak savaş hazırlıklarını hızlandırdı. Bir taraftan yeni hükümet ve muhalefet, bir taraftan düzen medyası, bir taraftan ise YÖK ve onun sermaye uşağı rektörler komitesi ardarda açıklamalarla, bu haksız ve kirli savaşa desteklerini sunmaya başladılar bile.

Bu kesin sonuçların çıkarılmasını sağlayan kötümser önyargılar değil, savaşın sahiplerinin ve savaşın niteliğidir. Bu savaş Bush'un kişisel hırslarından ya da Irak halkına demokrasi götürme hevesinden değil, emperyalist ABD'nin çıkarlarının gerektirdiği zorunluluktan kaynaklanmaktadır.

Savaşın kaynağı emperyalizmdir!

Bu savaşın kaynağı; ABD'li petrol ve silah tekellerinin kâr havuzlarını kanlı paralarla doldurma isteğidir.

Bu savaşın kaynağı; ABD'nin Ortadoğu'daki denetimini güçlendirme isteğidir. Gücünün önünde eğilmeyenleri cezalandırarak halklara gözdağı verme ve mücadeleyi bastırma hesaplarıdır.

Bu savaşın kaynağı emperyalizmdir. Zorbalığa dayanan emperyalist-kapitalist sistemi ortadan kaldırmadıkça, dünya halkları kendini yönetme, kendi kaderini tayin etme hakkına kavuşamaz, insanlığın barış ve kardeşlik umudu gerçekleşemez.

Savaş onlar için kâr, bizim için kan demektir!

Savaş kan demektir! Türk devletinin savaşa katılacağı kesinleşmiştir. Eski başbakan Ecevit'in de itiraf ettiği gibi, bu "gençlerimizin telef olmasıdır". Dökülecek olan biz gençlerin kanıdır. Bize, can düşmanımız emperyalizmin ve emperyalist ABD'nin çıkarları için ölmemiz ve öldürmemiz dayatılıyor.

Gençlik bu dayatmayı kabul etmeyecek, ABD'nin çıkarları için kan dökmeyecektir!

Savaş ekonomik ve sosyal yıkım demektir!

Geçmişteki emperyalist savaşların faturası, müttefik adı verilen ABD uşaklarının yönetiminde olduğu ülke halklarına ödetirilmiştir. 12 yıl önce yaşanan Körfez Savaşı'nda Irak'tan sonra en fazla zarar gören ülke Türkiye'dir. Sadece savaş esnasında değil, sonrasında da da ABD'nin kirli çıkarlarının faturası Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerine, gençliğe ödetirilmiştir. Bu kez de zararları karşılamak yine

bize düşecektir. Daha fazla har(a)ç, daha fazla vergi, daha az eğitim ve sağlık hizmetinden yararlanma ve işsizlik, bize dayatılan fatura olacaktır.

Gençlik ekonomik ve sosyal yıkımın faturasını ödemeyi kabul etmeyecektir!

Gençlik yıllardır YÖK'e karşı verdiği mücadeleden tanıdığı bu baskı ve zora karşı mücadele edecek, kazanılmış haklara yönelik yasakları fiili olarak kullanarak aşacaktır!

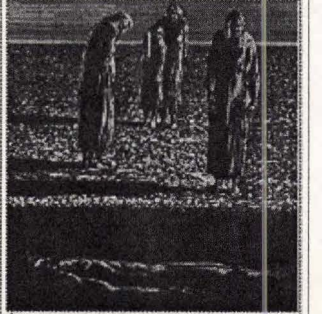
Gençlik ellerini kardeş bir halkın kanına bulayarak çocuklarına nefreti miras bırakmayacak!

Emperyalist savaşı durdurmak için sokağa, eyleme, mücadeleye!

Eğer ülkemizde güçlü bir savaş karşıtı eylemlilik süreci öretilirsek, savaşa karşı işçilerin, emekçilerin, aydınların ve gençliğin seferberliğini gerçekleştirebilirsek, savaşın Türkiye cephesini kapatabiliriz. Eğer dünyanın her yerini inleyen savaş karşıtı sloganları besleyip güçlendirebilirsek, ABD'nin haydutluğunu engelleyebilir, halkların birleşik gücünü gösterebiliriz.

Bize düşen vakit kaybetmeden mücadele alanlarında yerimizi almaktır. Savaşı durdurmak için savaş destekleyen tüm gerici kurumlara karşı verilecek kavgaya katılmamızdır! Dünyanın dört bir yanından yükselen halkların başeğmez sesi bizi bu kavgaya çağırıyor. Onların yanında yerimizi alacağız. Çünkü susmak onaylamaktır!

Susmak onaylamaktır! Floransa'da bir milyon

Bu savaşın kaynağı emperyalizmdir. Zorbalığa dayanan emperyalist kapitalist sistemin ortadan kaldırılması için emperyalist ABD'nin çıkarları için kan dökmeyecektir.

Gençlik bu dayatmayı kabul etmeyecek, ABD'nin çıkarları için kan dökmeyecektir!

Susmak onaylamaktır! ABD uşağı Ürdün devleti, muhalefeti teslim almak için Maan kentine saldırdı. Direnen halkın üzerine kurşun sıkılıyor, helikopterlerden füzeler atılıyor. Maan'da emekçiler kendi ülkesinin zorba yönetimine karşı direniyor. Sıra bizde!

Gençlik susmayacak!

Susmak onaylamaktır! ABD uşağı Ürdün devleti, muhalefeti teslim almak için Maan kentine saldırdı. Direnen halkın üzerine kurşun sıkılıyor, helikopterlerden füzeler atılıyor. Maan'da emekçiler kendi ülkesinin zorba yönetimine karşı direniyor. Sıra bizde!

Gençlik susmayacak!

Susmak onaylamaktır! ABD uşağı Ürdün devleti, muhalefeti teslim almak için Maan kentine saldırdı. Direnen halkın üzerine kurşun sıkılıyor, helikopterlerden füzeler atılıyor. Maan'da emekçiler kendi ülkesinin zorba yönetimine karşı direniyor. Sıra bizde!

Gençlik susmayacak!

Susmak onaylamaktır! ABD uşağı Ürdün devleti, muhalefeti teslim almak için Maan kentine saldırdı. Direnen halkın üzerine kurşun sıkılıyor, helikopterlerden füzeler atılıyor. Maan'da emekçiler kendi ülkesinin zorba yönetimine karşı direniyor. Sıra bizde!

Gençlik susmayacak!

Susmak onaylamaktır! ABD uşağı Ürdün devleti, muhalefeti teslim almak için Maan kentine saldırdı. Direnen halkın üzerine kurşun sıkılıyor, helikopterlerden füzeler atılıyor. Maan'da emekçiler kendi ülkesinin zorba yönetimine karşı direniyor. Sıra bizde!

Gençlik susmayacak!

Susmak onaylamaktır! ABD uşağı Ürdün devleti, muhalefeti teslim almak için Maan kentine saldırdı. Direnen halkın üzerine kurşun sıkılıyor, helikopterlerden füzeler atılıyor. Maan'da emekçiler kendi ülkesinin zorba yönetimine karşı direniyor. Sıra bizde!

Gençlik susmayacak!

Susmak onaylamaktır! ABD uşağı Ürdün devleti, muhalefeti teslim almak için Maan kentine saldırdı. Direnen halkın üzerine kurşun sıkılıyor, helikopterlerden füzeler atılıyor. Maan'da emekçiler kendi ülkesinin zorba yönetimine karşı direniyor. Sıra bizde!

Gençlik susmayacak!

Susmak onaylamaktır! ABD uşağı Ürdün devleti, muhalefeti teslim almak için Maan kentine saldırdı. Direnen halkın üzerine kurşun sıkılıyor, helikopterlerden füzeler atılıyor. Maan'da emekçiler kendi ülkesinin zorba yönetimine karşı direniyor. Sıra bizde!

Gençlik susmayacak!

Susmak onaylamaktır! ABD uşağı Ürdün devleti, muhalefeti teslim almak için Maan kentine saldırdı. Direnen halkın üzerine kurşun sıkılıyor, helikopterlerden füzeler atılıyor. Maan'da emekçiler kendi ülkesinin zorba yönetimine karşı direniyor. Sıra bizde!

Gençlik susmayacak!

Susmak onaylamaktır! ABD uşağı Ürdün devleti, muhalefeti teslim almak için Maan kentine saldırdı. Direnen halkın üzerine kurşun sıkılıyor, helikopterlerden füzeler atılıyor. Maan'da emekçiler kendi ülkesinin zorba yönetimine karşı direniyor. Sıra bizde!

Gençlik susmayacak!

Susmak onaylamaktır! ABD uşağı Ürdün devleti, muhalefeti teslim almak için Maan kentine saldırdı. Direnen halkın üzerine kurşun sıkılıyor, helikopterlerden füzeler atılıyor. Maan'da emekçiler kendi ülkesinin zorba yönetimine karşı direniyor. Sıra bizde!

Gençlik susmayacak!

Susmak onaylamaktır! ABD uşağı Ürdün devleti, muhalefeti teslim almak için Maan kentine saldırdı. Direnen halkın üzerine kurşun sıkılıyor, helikopterlerden füzeler atılıyor. Maan'da emekçiler kendi ülkesinin zorba yönetimine karşı direniyor. Sıra bizde!

Gençlik susmayacak!

Susmak onaylamaktır! ABD uşağı Ürdün devleti, muhalefeti teslim almak için Maan kentine saldırdı. Direnen halkın üzerine kurşun sıkılıyor, helikopterlerden füzeler atılıyor. Maan'da emekçiler kendi ülkesinin zorba yönetimine karşı direniyor. Sıra bizde!

6 Kasım'ın gösterdikleri ışığında**Gençlik hareketinin
güncel sorunları ve yakıcı görevler**

12 Eylül askeri-faşist darbesinin üniversitelerdeki postal izi olan YÖK'ün 21. kuruluş yıldönümü vesilesiyle bu 6 Kasım'da da öğrenci gençlik, ülke geneline yayılan geniş çaplı protesto eylemleri örgütledi. Üniversitelerdeki her türlü gerici ve anti-demokratik uygulamanın yanı sıra son yıllarda eğitimin ticarileştirilmesi işine de girişen YÖK, bu yanıyla öğrenci gençliğin geniş kesimlerinin gözünde yeterince teşhir olmuştur. Özellikle son 3 yılın YÖK karşıtı eylemleri bu ucube kuruma duyulan öfkenin alanlara taşınması olarak gerçekleşmiş ve yer yer militan biçimler de kazanmıştır. Ancak buna rağmen, bu eylemler öğrenci gençliğin geniş kesimlerini bünyesinde toplayamamış, sadece en ileri unsurlar şahsında gerçekleştirilmiştir.

6 Kasım 2000'de barikatları aşarak meydanlara çıkmayı başaran öğrenci gençlik, bu tarihten sonra her 6 Kasım'da Beyazıt ve Kızılay gibi meydanları YÖK karşıtı sloganları ile güncel talep ve şiarlarını haykırarak özgürleştirmesini bilmiştir. 2002 6 Kasım'ında da bu geleneğin izinden yürünerek militan kitle eylemleri gerçekleştirmiştir.

YÖK'e ve emperyalist savaşa karşı alanlardaydık

Bu seneki 6 Kasım, geçmiş yıllardan farklı olarak paralı ve bilim dışı eğitimin yanı sıra Irak'a yönelik emperyalist saldırganlığın da gençliğin gündemi olduğunu ortaya koydu. Eyleme katılan gençlik kitlesi, YÖK karşıtı sloganlar ile sınırlı kalmayarak emperyalist savaşa, IMF programlarına ve hücrelere karşı da politik bir duruş sergilemiştir. Yıllardan beri genç komünistlerce dile getirilen bir gerçek böylece bir kez daha doğrulanmıştır. Gençlik taşıdığı dinamizm ile akademik-demokratik mücadelenin ötesinde ülke ve dünyadaki politik gelişmelere duyarlıdır, bu sorunlar arasında politik bir bağ kurulmasına elverişli bir zeminde yer almaktadır. Uygun bir çalışma tarzı ve düzeyi yaratıldığında, gençliğin sadece ileri unsurlarını değil, geniş yığınlarını da duyarlı ve aktif hale getirmek olanaklıdır.

6 Kasım öncesi yapılan çalışmalarda birebir ilişki kurduğumuz öğrenci kitlesinin (bazı yapıların politik bir körlükle ifade ettiğinin aksine) hiç de politikadan uzak ve bu konuda çekingen olmadığını bir kere daha gözlemledik. Yapılan forumlar, birebir sohbetler, anket vb. çalışmalar, gençliğin tüm bu sorun ve gelişmelere duyarlı olduğunu açıkça ortaya koymuştur. Örneğin çalışmamız sırasında emperyalist savaşa karşı olmayan ya da bunu ifade eden öğrenci bulmak neredeyse mümkün olmadı. Elbette toplumsal sınıfları ve onların politik konumlarını içinde barındıran öğrenci kitlesi bu yanılla homojen değildir. Ancak bizim çalışmamızın konusu olan emekçi sınıfa mensup gençliğin tutumu bu noktada şüphe götürmeyecek kadar berraktır. Konuştuğumuz her öğrenci Irak halkının katledilmesine karşıdır, birkaç istisna dışında tutulursa yine bunların tamamı bu savaşın ABD'li

tekellerin çıkarlarının gereği olduğunu, ABD'nin dünya hükümrânlığı yolunun düzlenmesinin bir adımı olduğunu farkındadır.

Bu gündemlerin militan bir tarzda alanlara taşındığı bir süreçte gençliğin duyarlılığını değil, bu

duyarlılığın nasıl örgütleneceğini tartışmak çözücü olacaktır.

6 Kasım eylemleri, yaygınlığı ve kitleliliği açısından belli düzeylerde geçmiş yılları aşmıştır. Bu açıdan büyük değişimlerden söz etmek mümkün değilse de, şiarlarına bakıldığında geçmiş yıllara oranla daha politik ve militan bir atmosferde geçmiştir. Üç

önlemleri" almakla yetinmiş olsa da, İstanbul'da öğrencilere hunharca saldırmaktan geri durmamıştır. Ankara'da Veli Kaya'nın onlarca insanın gözü önünde depoya götürülerek dövülmesi, eylemin ateş açılarak provoke edilmeye çalışılması da ne bir anlık yanılgılar, ne de iddia edildiği gibi "münferit" bir olaydır. Yine Ankara'da eylem öncesinde Kızılay civarında rastgele ve keyfi biçimde gözaltına alınan öğrencilerin Terörle Mücadele Şubesi'ne götürülerek sorgulanmaları tam da devletin baskıcı ve faşist yanının, her tür muhalefete karşı tahammülsüzlüğünün kanıtı sayılmalıdır. Önüne gelenin demokrasi havariliğine soyunduğu, AB'ye uyum adı altında güya demokratik düzenlemelerin yapıldığı böylesi bir süreçte yaşananlar sermaye devletinin gerçek yüzünü de bir kere daha göstermiştir.

Gerçek bir demokrasi ve sınırsız söz, basın, örgütlenme özgürlüğü talebinin gençliğin gündemindeki yerinin güvenceye alınması ve tüm bunların ancak mücadele ile kazanılabileceği gerçeğinin anlatılabilmesi, bugün her dönem olduğundan daha somut ve yakıcı bir görevdir. Savaş hazırlıklarının hızlandırıldığı bu süreçte bu görevin gerekleri gecikmeden yerine getirilmelidir.

Taşra üniversitelerinin durumu

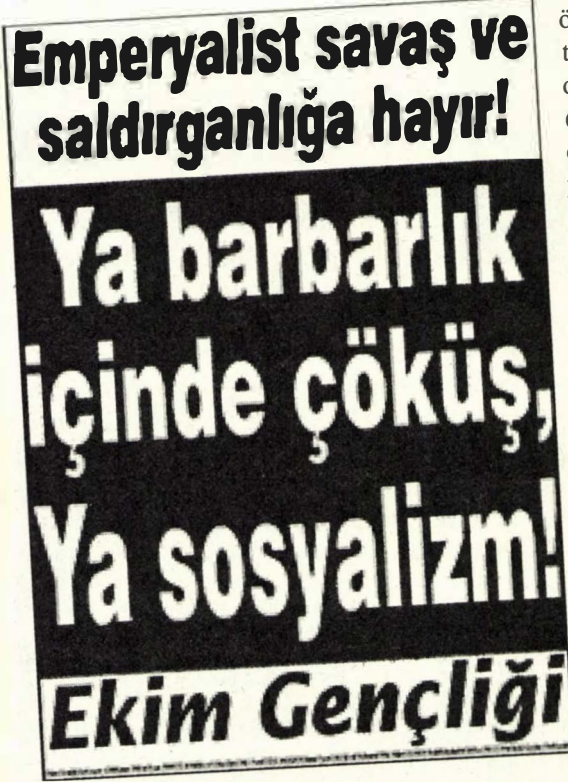
Geçen öğrenim yılının bir tür finali olarak gerçekleşen militan 18 Mayıs eyleminin öne çıkan olumluluklarından biri de, taşra üniversitelerinin eyleme katılım düzeyleriydi. Ancak aradan sadece birkaç ay geçmesine rağmen 18 Mayıs merkezi eylemine dönük katkının bugün bulunulan alanlarda aynı düzeyde hayata geçirilememiş olduğunu görüyoruz. Elbette buraların kendi öznel koşulları etkili olmuştur. Ancak yapılan eylemlerin bir yanılla cılız kalmış olduğu da gözden kaçırılmamalıdır. Bunun en temel nedeni buralardaki örgütsel boşluktur. Politik gençlik örgütlenmeleri kendi sınırlarını aşmayı başaramadığı koşullarda bu kentlerde genel bir durgunluk yaşanması da kaçınılmazdır.

Taşradaki görev, dar çevreler oluşturma pratiğini aşarak gençliğin geniş kesimlerini kucaklayacak bir çalışma ve örgütlenme tarzına yönelmektir. Aksi halde birkaç özel vesile dışında buralarda mücadeleyi yükseltmenin koşulu yaratılamaz.

6 Kasım dersleriyle önümüzdeki dönemi kazanalım

6 Kasım 2002 eylemlerinin öne çıkan ve belirleyici olan yanı politik duruştaki netliktir. Önümüzdeki dönemin görevleri açısından son derece önemli olan bu yan gençlik çalışmasının da temelini oluşturmalıdır. 6 Kasım'da gençlik, en ileri unsurları şahsında da olsa, YÖK'e, paralı eğitime, emperyalist savaş ve saldırganlığa, hücrelere karşı militan bir tavır sergilemiş, tok bir tutum almıştır. Öyleyse önümüzdeki dönem buna yaslanarak YÖK'ü dağıtmak, paralı eğitim saldırısını püskürtmek, hücreleri yıkmak ve emperyalist savaşı durdurmak için mücadelenin daha da yükseltilmesi mümkün olduğu kadar zorunludur da.

(Ekim Gençliği'nin Kasım '02 tarihli 55. sayısından alınmıştır...)

gün öncesine denk düşen seçimlerin de yarattığı politik atmosfer 6 Kasım'ın bu tablosunun oluşmasında belirleyici olmuştur. Düzenin yeni yıkım programlarıyla sürdürdüğü saldırıların hoşnutsuzluk ve öfkeyi körükleyen etkisi emperyalist haydutluk gündemi ile de birleşince, seçimlerden beklenen hava boşaltma işlevi özellikle gençlik cephesinden gerçekleşmemiştir.

Şimdi artık gençliğin bu hoşnutsuzluk ve öfkesini eyleme dönüştürmenin yolları ve yöntemleri üzerinde önemle durulmalıdır. Bu, günün acil ve yakıcı görevidir.

Bu iş, herşeyden önce uygun örgütlenme biçimlerinin ve araçlarının gerçekleştirilmesi ile bağlantılıdır. Yıllardan beri vurgulayageldiğimiz gibi, yukardan dayatılan "öz örgütlülük" şemaları bu sorunu çözmeye gücüne sahip değildir, bu pratikte açık seçik görülmüştür. Gerekli olan geniş gençlik kesimlerini hareketlendiren ve bu hareket içinde yaratılan taban örgütlenmeleridir. Geçen yıl örgütlenen kampanyamızın araçları, onu da aşan bir tarzda ve bu bakışla kullanılmalıdır.

Genç komünistlerin önünde, geniş gençlik kitlelerinde emperyalist savaşa karşı oluşan tepki ve duyarlılığı örgütlenme ve eylemlerle bir tepkiye dönüştürme sorumluluğu durmaktadır. Bunun için 6 Kasım'da ortaya çıkan tabloya dikkatle bakılmalıdır.

AB ve demokratikleşme yalanları ve faşist terör uygulamaları

Gerçekleştirilen 6 Kasım eylemlerinin hemen tümünde polis şu ya da bu biçimde faşist ve saldırgan yüzünü sergilemiştir. Bazı yerelerde eyleme katılan kitlenin gözünü korkutmak için "geniş güvenli

Afrika'dan yükselen acı çığlık:**Açlık, hastalık, ölüm!**

Bundan bir yıl önce, bir ilaç firması çalışanının açıklaması Fransa'nın gündeminden uzun süre düşmedi. Firma çalışanı söz konusu doktor esasta bir insanlık suçunu açıklıyordu. Adı geçen firma Afrika'da yalnızca bir yılda onbinlerce çocuğun öldüğü hastalığı önleyecek bir ilaç buluyor. İlaç aynı zamanda kozmetik ürünlerde de kullanılabilir. Firma bulunan ilacın tedavi edici özelliğini açıkladığı koşullarda elde edeceği kârın düşeceğini hesaplayarak, kullanım alanını kozmetik ürünlerden yana yapıyor. İşte ilacın bu özelliği birkaç yıl sonra, vicdanının sesine kulak veren biri tarafından açıklanıyor.

Şu an ilacın nasıl kullanıldığına ilişkin bir bilgimiz yok. Ama bir avuç para için insanların ölüme nasıl terkedildiğine bu vesileyle bir kez daha tanık oluyoruz. Gözlerini kâr hırsı bürümüş sefil sermaye sınıfı, Afrika'daki bir deri bir kemik kalmış çocuklara ya da yine aynı durumdaki ana-babalarına herhangi bir canlı gözüyle bile bakmıyor. Doğayı, nesli azalan hayvanları korumak için gürültülü, şatafatlı kampanyalar düzenleyip imaj yapmaya çalışanlar, açlık ve hastalıkların pençesindeki yoksul halkları yüzüstü bırakmakta bir sakınca görmüyorlar. Çünkü bu durumun asıl sorumluları kendilerinden başkası değil.

1984'te dünyanın gözleri önünde bir milyon insanın kıtlıktan ölümünün yaşandığı Etiyopya yine bir kıtlıkla, kitlesel ölümlerle karşı karşıya. Etiyopya başbakanı tarafından yapılan açıklamada, bu kez ölümlerin 15 milyonu bulabileceği ve bu büyük felaketin önüne geçebilmek için acil gıda ve para yardımı yapılması gerektiği söylendi. Ülke gelirinin %10'unu dış borçlara ayırmak zorunda olan Etiyopya'ya karşı yardım kuruluşlarının tutumu ise, beklenen ölüm sayısının ve istenen yardımın çok abartılı olduğunu söylemek oluyor. Söylemiyorlar ciddi ciddi buyuruyorlar. Yardım kuruluşları önce görececek, sonra yerinde teşhis edecek, nedenlerini anladıktan sonra kendilerince gerekli görülürse yardım yapılacak. Tabii medyanın izlemesi ve reklamlarının yapılması koşuluyla.

Afrika onyıllardır açlığın ve sefaletin pençesinde can çekiyor. Emperyalizmin silah satmak, madenlerden yararlanmak için kabile savaşları ile bozguna uğrattığı, soyup soğana çevirdiği Afrika artık daha büyük felaketlere gebe durumda. Çözülmesi gereken en acil sorun ise Etiyopya'daki kitlesel ölümlerin önüne geçmek.

Afrika'da hastalık, açlık, barınma vb. sorunlar uzun zamandır bir trajedi şeklinde devam ediyor.

Afrika'ya yardım amacıyla kurulmuş birçok kuruluş var. Bunlardan çoğu büyük şirketler tarafından kurulmuş. Ancak şimdiye kadar yaşanan sorunların çözümüne gözle görülür bir katkıları yok. Hergün gazetelerde istatistikler açıklanıyor, açlıktan, hastalıktan ölenlerin sayıları veriliyor. Televizyonlar gün gün olmasa da bu insanlık trajedisini gösteriyor. Sadece bunları göstermiyorlar tabii ki. Dünyanın en zengin

adamı Bill Geats'in, vb.'lerinin kurduğu yardım fonlarının reklamını da yapıyorlar. Bu fonlardan ne kadar insanın yararlandığını bilen, açlık sorununun çözüldüğünü gören yok tabii ki.

Bu amaçla kurulmuş kuruluşlardan biri de, dünyadaki bütün ülkelerin katıldığı, ama tekellerin hakimiyetinde olan Dünya Kalkınma Forumu'dur. Hani şu geçen aylarda G. Afrika'da toplanıp açların

gözlerine baka baka tonlarca karidesin, havyarın, etin ve enva-i çeşit yiyeceğin tüketilip boş lakırtılarla geçilen forum! Bu forum Etiyopya ve yardım bekleyen başka ülkeler için hayata geçecek, açlık ve hastalıktan ölümleri durduracak ciddi hiçbir karar almadı. Alman sınırlı kararların çoğu da kağıt üstünde kaldı ve kalmaya mahkum. Savaş tamtamlarının çalındığı, petrol için Ortadoğu'nun ateşe verilmeye hazırlandığı bir dönemde, emperyalistler ve dünya halklarının gözünü boyamak için kurulan onların denetimindeki uluslararası kurum ve kuruluşlar niçin Afrika'ya yardım etsinler ki!

Etiyopya'da ya da başka bir ülkede yardım isteyen halkların çığlığını duyanlar, hissedenler, o gözlerdeki acıya şimdilik "çaresizce" bakıp yüreği hınçla dolanlar ise yine dünyanın emekçi halklarıdır, bizleriz. Ancak biz işçi ve emekçiler dünyanın en ücra yerlerindeki açlıklara, zulümlere, hastalıklardan dolayı kitlesel ölümlere dur diyebilir, çözüm bulabiliriz. Bizler de benzer tehlikelerle, yıkım ve katliamlarla karşıyayız. Bize ancak yine biz yardım eli uzatabiliriz. Bunun yolu ise dayanışmayı ve mücadeleyi örmek, sefaletimize, ölümlerimize neden olan, emeğimiz üzerinden keyifle saltanatlarını sürenleri yeryüzünden silip süpürmektir. Onların varlığı, dünya halkları, işçi ve emekçiler için açlık, sefalet, savaş, kıyım ve zulüm demektir. Bu ve bunun gibi trajedilere son vermek için kavga bayrağını her gün daha da yükseltmeliyiz.

Açlık bize zenginlik onlara!

Dünya nüfusunun üçte biri açlık ve yoksullukla boğuşuyor. IMF-Dünya Bankası aracılığıyla yoksul ülkelere dayatılan reçeteler açlığı katmerleştirmekten, yoksulluğu derinleştirmekten başka bir işe yaramıyor. IMF programıyla tarım ve hayvancılığı çökertilen ülkelerde açlık kimi zaman insanları öldürücü boyutlara ulaşıyor. Yoksul Afrika ülkelerinde milyonlarca insan açlıkla boğuşuyor. Etiyopya'da, Somali'de açlıkla ölüm sınırı arasında yaşayan insan sayısı her geçen gün artıyor.

Açlık ve yoksulluğun yarattığı yıkıma bakmak için öyle çok uzaklara gitmeye de gerek yok. Burası Afrika değil, Somali, Etiyopya da değil. Burası o ülkelerdeki yoksul insanların yükselttikleri açlık çığlıklarının yankılandığı Esenyurt dere yatağında kurulu bir gecekondu. Yoksulluğun ve sefaletin kol gezdiği gecekondu açlığın, yoksulluğun, işsizliğin yarattığı çaresizlik 5 çocuklu Çoban ailesini ölüme götürüyordu. Ölüm belki çok uzaktı onlara, ama günbegün çektikleri açlık bir o kadar da yakınlaştırıyordu ölümü onlara. Ölümden de beter bir yaşamdı onlarınki. İşsiz anne ve babanın çöpten topladığı karton ve kağıt parçaları kuru ekmek olarak boş midelerine indiğinde, o gün için ölümün sırasını savıyorlardı.

Bir pazar günü evin yakınındaki tekstil fabrikasının çöplüğündeki kartonları ayırt etmeye giderken, karton içinde buldukları etten zehirlenebileceklerini nereden bilecekti ki anne Yeter Çoban. Onları ölümün eşğine getiren etle bir güzel ziyafet verecekti çocuklarına. Belli ki çocuklar ilk kez bakmışlardı etin tadına. Ancak tadına baktıkları o et parçacıkları neredeyse yaşamdan koparacaktı çocukları.

Onlar şimdi tesadüfen yaşıyorlar. Ancak her yıl yetersiz beslenmeden dolayı 12 milyon çocuk 5 yaşına gelemeden ölüyor. Ölümden döndükleri için

biraz da şanslılar. Yoksulluğun, açlığın en ağır faturasını ödeyen biziz. Soğuk kış günlerinde yakacaksızlıktan dolayı donarak ölen, her yağmurdu sel sularıyla boğuşan, her gün yarı aç yarı tok yaşayan yine biziz. Dünyada ve ülkemizde milyonlarca Çoban ailesi var. Dünyada her gün 24 bin insan açlıktan ölüyor. Buna karşı dünyanın en zengin 225 kişinin toplam servetinin sadece %4'ünün tüm dünya nüfusunun asgari gıda gereksinimini karşılayabileceğini biliyor muydunuz? Ya da zenginlerin bir yılda yalnızca parfüm için harcadıkları para ile tüm dünya nüfusunun gıda sorununun çözülebileceğini? 2000 yılı itibarıyla silahlanmaya ayrılan paranın yalnızca %1'iyle bile açlık sorunu ortadan kalkabilir.

Yoksulluğumuzun, açlığımızın kaynağı olan bu patronlar düzeni sürdürdükçe çektiğimiz acılar, yaşadığımız yıkım ve ölümler de sürecektir. Emeğimiz ve alınterimizin sömürsü üzerinden geçinen patronların sofrasında kuş sütü bile eksik olmazken, biz kuru ekmeği çöplerden arar hale geldik. Açlık sınırında ve günlük 1 doların altında bir parayla yaşamaya çalışıyoruz. En temel gıda gereksinimlerimizi bile karşılayamıyor ve ölümler yüzyüze geliyor.

Peki neden diye sorduk mu hiç kendimize? Bu sömürü ve yoksulluk düzenine karşı mücadele etmediğimiz, insanca yaşamak için başkaldırmadığımız için çekiyoruz tüm bunları. Ne açlık, ne yoksulluk, ne de sefalet içinde bir yaşam bizim kaderimiz. Kurtuluşumuz kendi ellerimizde! Kader deyip sömürüye, açlığa, yoksulluğa razı geldiğimiz sürece kaybetmeye mahkum olacağız. Mücadele ettiğimiz sürece kazanacağımız bir gelecek ve göreceğimiz güzel günler olacak.

İtalya'da Avrupa Sosyal Forumu sonrası terör ve gözaltılar

İtalya işçi ve emekçilerinin kitlesel militan hareketliliğinden telaşa kapılan Berlusconi hükümeti bir tutuklama furysı başlattı. Amaç belli. Yükselen ve bir türlü dizginlenemeyen kitle hareketini öncüsüz bırakmak, böylece sokaklara hakim olmak.

Cenova'da G8'e karşı gerçekleşen kitlesel ve militan protesto gösterilerin ertesinde de İtalyan polisi başta Cenova Sosyal Forumu'nu olmak üzere gösterileri örgütleyenlere vahşice saldırmış onlarca kişiyi gözaltına almıştı.

Yeni saldırı furyasının Floransa'da gerçekleşen Avrupa Sosyal Forumu'ndan bir hafta sonra gerçekleşmesi rastlantı değil. Cuma gecesi başlatılan saldırıda küreselleşme karşıtı hareketin sözcülerinden 20 kişi gözaltına alındı. 7 kişi göz hapsinde tutulurken, 13 kişi cezaevine konuldu. İtalya genelinde 41 kişi hakkında demokratik düzeni bozmak iddiasıyla dava açıldı. Bu yasa 30 yıldan beri hiçbir ceza davasında kullanılmadı.

Tutuklananların çoğu Forum'un sonunda savaşa ve neo-liberalizme karşı gerçekleşen, bir milyona yakın kitlenin

katıldığı o muhteşem mitingi organize edenlerdi.

Tutuklamalar duyulur duyulmaz tüm İtalya'da tutuklananların serbest bırakılması için eylemler düzenlendi. Başta onbinlerce insanın katıldığı Roma, Milano, Napoli olmak üzere çok sayıda kentte yürüyüşler gerçekleşti, sokaklara barikatlar kuruldu. Bolonya'da komünist gençlik ve otonom gruplardan oluşan bir grup savcılık binasını işgal ettiler.

Fiat işçileri ise kitlesel işten atma planlarına karşı eylemlerini sürdürüyorlar. Yine Cuma günü bazı yollara barikatlar kurdular. Sosyal itaatsizlik olarak anılan hareket ile Fiat işçilerinin örgütlü olduğu FION sendikası "no global" ağını oluşturmuş bulunuyor. Bu oluşum savaşa ve neo-liberalizme karşı protesto gösterisi örgütlemekle kalmıyor, İtalya işçi ve emekçileri içinde tuttıkları yer ve faaliyetleriyle büyük bir yankı uyandırıyor. Berlusconi hükümetini asılı korkutan da buydu. Yani küreselleşme hareketinin işçi sınıfı hareketiyle buluşması...

Dünya gençlik hareketinden...

Yunanistan'da gençlik faşizme ve emperyalizme karşı öfkesini haykırdı...

Yunanistan'da faşist Albaylar Cuntası'na karşı 17 Kasım'da gerçekleştirilen ilk ayaklanmanın yıldönümü vesilesiyle binlerce genç Atina, Selanik ve diğer kentlerde alanlara çıktı. Eylemlerde faşizme öfkenin yanı sıra emperyalist saldırganlık ve savaş gündemleşti. Yaklaşan emperyalist savaşı ve ABD'nin Ortadoğu'daki saldırgan tutumunu protesto eden öğrenciler, Atina'da polislerle çatıştılar.

Atina'da ağırlıklı olarak sol grupların yaptıkları çağrıyla örgütlenen eylem, Teknik Üniversite önünden başlayarak Amerikan Büyükelçiliği'ne yürüyüş olarak gerçekleşti. Yürüyüş esnasında polisin taciz ve saldırılarına militan bir yanıt veren öğrenciler, polisi püskürtmeyi başardılar. Daha sonra Amerikan Büyükelçiliği önünde toplanan öğrenciler, ABD bayraklarını ve George Bush'un kuklasını yakarak, "ABD katildir, bölgede istemiyoruz!" sloganını haykırdılar.

Selanik'te de Amerikan Konsoloslugu önünde bir eylem gerçekleştirildi. Burada da polisin müdahalesine taşlarla gerekli yanıt veren öğrenciler, ABD Konsoloslugu'nun camlarını kırdılar. "Halkların katili Amerika!", "Yunanistan, Kıbrıs, Filistin" ve "Bütün ordular dışarı, bağımsız ada!" gibi sloganların atıldığı eylemde, emperyalizme karşı öfke doruğa ulaştı.

Akşam saatlerine kadar süren olaylarda, polis gözyaşartıcı bomba kullandı ve çok sayıda öğrenciyi gözaltına aldı.

Afganistan'da öğrenci katliamı kitlesel gösterilerle yanıtlandı...

Kabil'de Pazar gecesi, Kabil Üniversitesi öğrencilerinin kaldıkları yurtlarda su ve elektriğin kesik olması ve yiyecek bulunmamasını protesto etmeleri üzerine başlayan eylemler günlerce sürdü. Sayıları başlangıçta bini bulan öğrenciler, kendilerine saldıran polise taş ve sopalarla yanıt vermişler, kitlenin üzerine ateş açan polis 6 öğrenciyi katletmişti.

Arkadaşlarının katledilmesini protesto eden öğrenciler eylemlerini sürdürdüler. Öğrenciler, arkadaşlarının cenazelerinin kendilerine teslim edilmesini istediler. Polis Başkanlık Sarayı'na yürümek isteyen öğrencileri engellemek için Kabil Üniversitesi'ni kuşattı. Kabil'deki öğrencilerin düzenlediği gösteri, kentten son 20 yılda tanık olduğu en büyük gösteri olarak tanımlanıyor. Gösterilerini bir hafta boyunca sürdüren öğrenciler, kendilerine ateş açan ve arkadaşlarını öldüren polislerin yargılanmasını talep ettiler.

İran'da öğrencilerin protesto eylemleri sürüyor...

İran'da bir üniversite profesörünün mollaları eleştirdiği için idama mahkum edilmesi üzerine günlerdir protesto eylemleri sürüyor. Profesör için verilen kararın temyize gitmesi için izin verilmesi de protestoları durduramadı. Yüzlerce profesör protesto mektupları yazarken, öğrenciler sokaklarda protesto eylemleri gerçekleştiriyorlar.

Tahran'da Pazartesi günü yine binlerce öğrenci özgürlük için yürüdü. Öğrenciler İran rejiminin Afganistan'daki Taliban rejimi ile benzerliğini kuran yaptıkları konuşmalarda tüm politik tutsakların serbest bırakılması şiarını da yükselttiler.

Dünya'dan kısa kısa...

Pakistan'da ABD protestosu...

İki CIA görevlisini öldürdüğü gerekçesiyle geçen hafta Pakistan'da idam edilen Aymal Kasi'nin cenazesi ABD karşıtı dev bir eyleme dönüştü. 19 Kasım'da düzenlenen cenaze töreni için Pakistan'ın Ketta kentindeki stadyumda 20 bin kişi toplandı. Polisin aldığı yoğun önlemler katılımı etkilemezken, cenazeye katılanlar "Kahrolsun Amerika!" yazılı pankartlar taşıdılar. Ketta'da dükkanlar kepenklerini indirdi, kentte hayat bir günlüğüne durdu.

Cenaze törenine katılan imam Hüseyin Ahmet Serudi, Kasi'nin emperyalist Amerika tarafından şehit edildiğini söyledi. Stadyumda toplanan halk, Amerika ve ABD Başkanı George Bush aleyhinde pankartlar taşıdı. Cenaze daha sonra binlerce kişinin eşliğinde, 3 kilometre ötedeki aile mezarlığına götürüldü. Ketta'daki tören yapılırken, başkentte de milletvekilleri meclis oturumuna ara vererek, "şehit ve kahraman" olarak görülen Kasi için dua ettiler.

CIA görevlisi Frank Darling ve Lansing Bennett'i 1993'te otomobillerinde otururken öldürmekten suçlu bulunan Kasi, 14 Kasım'da Virginia'da zehirli iğneyle idam edildi. Olaydan sonra ABD'den kaçan Kasi, 1997'de Pakistan'da yakalanarak ABD'ye teslim edilmişti.

İngiltere'de 52 bin itfaiyeci greve gitti...

Geçtiğimiz Çarşamba günü tüm İngiltere'de itfaiyeciler 48 saatliğine iş bıraktılar. İtfaiyeciler hükümetten yüzde 40 ücret artışı talep ediyorlar. 25 yıldan beri ilk kez ülke genelinde greve giden itfaiyecilere kalifiye elemanların

aldıklarının çok altında ücret ödeniyordu. Hükümet ayrıca itfaiyecilerin çalışma saatlerini uzatmayı, itfaiye istasyonlarını geceleri kapatmayı planlıyor. İnsanların güvenliğini hiçe sayan bu uygulamaya ise "modernleştirme" adını veriyor.

Grevin başlamasından sonra iki ayrı yerde iki kişi yangında yaşamını yitirdi. İtfaiyeciler sendikası bundan duydukları üzüntüyü dile getirerek, ölümlerden tümüyle hükümetin sorumlu olduğunu vurguladı.

İtfaiyeciler hükümetin taleplerini kabul etmemesi durumunda 22 Kasım sabahı 8 gün sürecek yeni bir greve girecekler.

Portekiz'de bir günlük grev...

Geçtiğimiz hafta Perşembe günü Portekiz'de sayıları yarım milyonu bulan kamu emekçileri greve gittiler, bir günlüğüne işi bıraktılar. Emekçiler bu eylemleriyle çalışma politikasını ve hükümetin kemer sıkma uygulamalarını protesto ettiler. Sendikalar grev kararına 700 bin kamu emekçisinin beşte dördünün uyduğunu açıkladılar.

Blix Bağdat'ta...

Ergin Yıldızoğlu

Saddam'ın, silah denetçilerinin Irak'a dönmesi ve yeni 1441 sayılı BM kararı kapsamında çalışmalarını kabul etmiş olması olumlu bir gelişme; ama savaşı engelleme şansının zayıf olduğunu düşünüyorum.

Blix başarılı olabilir mi?

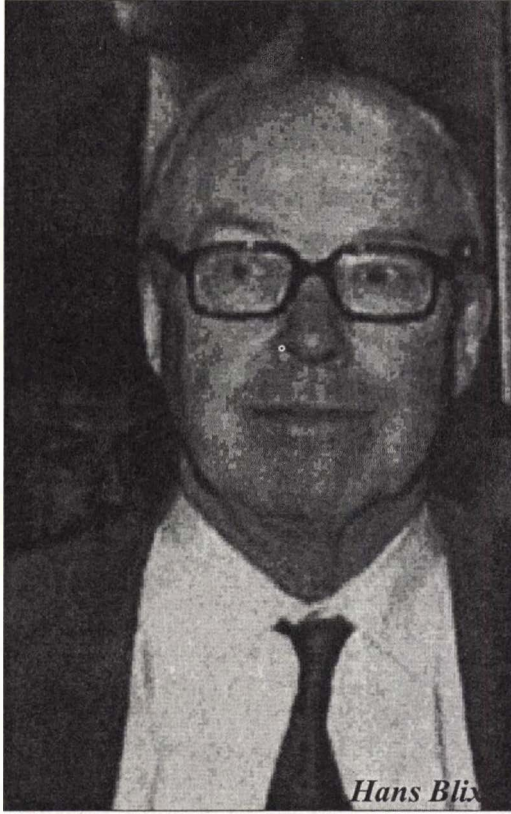
Savaşın engellenebilmesi için, her şeyden önce Hans Blix ve 270 kişilik silah denetçileri ekibinin, görevlerini tam olarak yapabilmesine izin verilmesi gerekir. Ancak, burada sorunların yalnızca Saddam'dan kaynaklanacağını düşünmek saflık olur. Tabii ki Saddam elinden geleni yapacak. İktidarının iğfal edilmesine direnmeye çalışacak. Ama ya Amerikalılar?

The Observer'den Ed Vullamy, bir üst düzey Pentagon görevlisinden aktarıyor: **"5 Kasım 2002 Denetimler sonuç alamaz. İşte bu kadar! Ama askeri güç kesinlikle sonuç alır."** Bildiğiniz gibi Cheney ve Rumsfeld de böyle düşünüyor. Geçen hafta ABD İçişleri sözcüleri de BM Temsilcisi John Negroponte'nin yorumunu bir kez daha vurguladılar: "Güvenlik Konseyi üyelerinden biri, herhangi bir aşamada, Irak'ın 1441 sayılı kararı ihlal ettiğini ileri sürebilir." (The Observer 17/11). Diğer bir deyişle Irak, ABD ya da İngiliz uçaklarına ateş açarsa ya da 8 Aralık'ta açıklayacağı liste, ABD tarafından yeterli bulunmazsa savaş hemen gündeme gelebilir. Gerçekten de, denetçilerin çalışmalarının aksaması, hatta sabote edilmesinden, başarısızlıkla sonuçlanmasından Bush yönetiminin de çıkarı var. Bu kesimde en büyük korku şu: *Ya denetçiler savaşa neden olabilecek bir kanıt bulamazlarsa? O zaman Saddam'ın kitle imha silahları olduğunu ileri süren Bush-Blair eksenini yalancı çıkmayacak mı? Sonra, ABD'de bugün yönetimde olan ekibinin uzun dönemli hesaplarının aksayacak olması bir yana, Saddam'ın iktidarda kalması durumunda Bush yönetiminin 2004 genel seçimlerinde kazanması da çok zorlaşmayacak mı?*

Blix, basın, "Ekibinizde casus olmadığından kesinlikle emin misiniz?" sorusuna, "Hayır değilim. Ne CIA ne de KGB'nin bu konuda garanti verebileceğini sanmıyorum" diyerek cevap vermesi de düşündürücü. Bir diğer nokta da şu, her ne kadar Blix ABD'nin sağlayacağı en son bilgilerden faydalanacak olsa da, Vullamy'nin işaret ettiği gibi, ABD, elindeki tüm istihbaratı sunmayacak ama aldığı verileri, kendi kaynaklarına dayanarak ayrıca değerlendirecek, belki de yeterli bulmayacak. Bu açıdan denetim sürecinin şimdiden birçok noktadan mayımlandığını söyleyebiliriz. Savaş yanlısı basın, Blix'i hedef almaya başladı bile...

Ya ABD Irak'ı işgal edemezse...

"Savaş engellenebilir mi?" sorusu yerine ufak bir paradigma değişikliği yapar ve "Ya ABD'nin Irak'ı işgal planı gerçekleşmezse ne olur?" diye sorarsak, karşımıza, Bush'un ikinci kez seçilme şansının zayıflamasından çok daha geniş bir uluslararası jeopolitik ufuk çıkar. Çünkü bugün, "terörizme karşı savaşın" Irak'a karşı savaşa dönüşmesinin arkasında Bush hükümetini de aşan bir yönelim var. Kaynak Savaşları (2001) kitabının yazarı Prof. Michael Klare hem kitabında hem de Foreign Affairs'te yayımlanan bir yazısında iki ilginç gelişmeye işaret ediyordu. Birincisi, 1997'de ABD'nin Kazakistan, Özbekistan ve

Hans Blix

Kırgızistan'la ortak olarak gerçekleştirdiği bir manevrada, 500 komandoluk bir güç, tarihte ilk kez ABD'den kaldırılıp doğrudan uçuşla bu kadar uzak bir bölgeye indirilmiş. İkincisi, 2001 başında ABD Batı ve Güney Asya Komutanlığı, doğrudan Merkez Komutanlığa bağlanmış. Böylece Ortadoğu'dan, diğer bir deyişle petrol güvenliğinden ve akışından sorumlu kadro, Afganistan'dan Çin Denizi'ne kadar uzanan bir bölgenin sorumluluğunu üstlenmiş. Bu iki gelişme Bush hükümetinden önce başlayan büyük bir

hazırlığın çarpıcı örnekleri. Hazırlığın amacıysa, petrol kaynaklarının doğrudan denetim altına alınması. Bu strateji, ABD'nin uzun dönemli egemenlik

hesapları, Çin ve Japonya'nın kullandığı petrolün denetlenmesi açısından yaşamsal bir öneme sahip. Ancak, Irak'ı işgal etmenin en az üç avantajı daha var. Birincisi büyük bir rezervi kullanarak OPEC'i batırmak, böylece Rusya'dan da petrol ve gaz almak ya da Rusya'ya yatırım yapmak zorunda kalmamak. İkincisi, petrol fiyatıyla oynayarak Rusya'nın petrol gelirlerini dolayısıyla ekonomik dinamiklerini denetleyebilmek. Üçüncüsü, en ufak bir gerekçeyle, anında Suudi petrolerine el koyacak konumda olmak, hatta, belki de, Heritage Foundation'dan Anatol Lieven'in işaret ettiği gibi bu ülkeyi parçalayıp, kısmen Haşimi sülalesine geri vermek (The Push for War London Review of Books 3.10.02). Lieven'e göre Irak'ın işgali projesinin, bir amacı daha var: ABD'nin, orta güçte bir devleti, ufak bir askeri maliyetle ezerek Müslüman dünyasındaki diğer devletlere gözdağı verecek bir örnek oluşturmak. Nihayet Irak'ın işgalinin ardından oluşacak iklimde, ABD ve İsrail'in Filistin'i parçalara bölerek Bantustan'lar halinde örgütleme projesinin de önü açılacak.

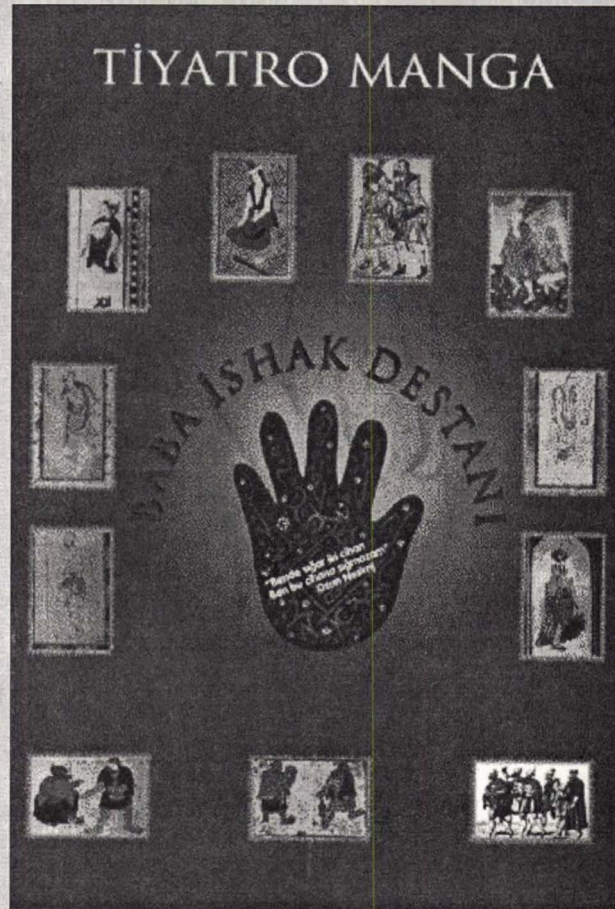
Tüm bunlar gerçekleşmediği takdirde, ABD'nin yalnızca uzun dönemli egemenlik projesinin aksaması değil kısa dönemde Avrupa ve Çin karşısında "liderliğinin" giderek daha fazla sorgulanması da mümkün. Bu nedenlerle, ABD'nin elindeki tüm olanakları bu savaşı çıkarmak için kullanacağını düşünüyorum.

(Cumhuriyet, 20 Kasım 2002)

Tiyatro Manga turneye çıkıyor...

'97 yılından bu yana bir yandan sayısız üniversite şenliğinde, 1 Mayıs meydanlarında, Zonguldak'ta işçilerin, deprem bölgesinde çocukların ve yaşamını yitirmeden bir hafta önce hasta yatağında Zihni Anadol'un karşısında oyunlar sergileyip her sene Nazım Hikmet, Orhan Kemal, Yılmaz Güney, Hasan Hüseyin gibi ustaları belgesel oyunlarla anmayı bir gelenek haline getiren, diğer yandan birçok kurumsal ve sanatsal altyapıya yönelik seminer, toplantı ve atölyeleri aralıksız düzenleyen Tiyatro Manga Anadolu turnesine çıkıyor.

Bilimi, felsefeyi, siyaseti yedeğine alıp bağımsız ve katkısız kalarak "sanatı ayağa düşürmek", toplumla buluşturmak ve hatta bizzat sahneyi ona terkederek tümünden ortadan kaldırmak amacıyla yola çıkmış Tiyatro Manga. Şimdi başka bir dünya umudundan beslenen isyanını, nice destanlara gebe kalmış Anadolu topraklarındaki başka bir isyanla, Baba İshak destanıyla seslendirmek için destanın yaşandığı Anadolu

topraklarına gitmek için kolları sıvıyor. Köklerini Vefailik'ten alan ve neredeyse bir anda Anadolu'da resmi ideolojinin dışında kalması; Sufilik ve tasavvuf ağırlıklı anlayışların ve hoşnutsuz halkın desteğini kazanması; Bektaşiliğe ve Aleviliğe bizzat kaynaklık etmiş Baba İshak destanı, Muzaffer Oruçoğlu'nun şiirsel anlatımıyla Anadolu topraklarında sahnelenecek.

Turne programında sokak oyunları ve çocuk oyunları da yer alacak. Yaklaşık bir ay sürecek turne programı şöyle:

24-25 Kasım Van

1 Aralık Iğdır

2-3 Aralık Kars

8-12 Aralık Ardahan,

Çıldır, Posof

16-17 Aralık Artvin

(Şafşat)

20 Aralık Erzurum

21-22 Aralık Erzincan

25-30 Aralık Tunceli (Hozat, Ovacık, Pertek),

Malatya, Elazığ

Grup turneden döndükten sonra İstanbul'da "Değirmeler", "Anne zaman saatimi çaldı", "İskele", "Sen Gara değilsin" adlı oyunlarının yanı sıra sokak oyunları ve çocuk oyunları da sahneleyecek.

Mücadele

Postası...

Beyaz eşya sektörü çalışanlarının sorunları

Beyaz eşya tamirciliği (teknisyenliği) oldukça ağır bir iştir. Diğer işkollarında olduğu gibi bu sektörde de sömürü en dizginsiz ve azgın biçimde uygulanır. Bu sektörde çalışan işçiler için kol saati uygulaması yoktur, gün saati uygulaması vardır. Güneşin doğuşuyla batışı arasındaki zaman (bu süre yazın 12-13 saat, kışın 9-10 saat) mesai saatidir. İş erken bitmişse hava kararmadan çıkamazsınız. Bitmemişse gerekirse geceyarılarına kadar devam edersiniz.

Bu sektör çalışanları (teknisyeni, kalfası, çırağı ve sekreteriyle) temizlik, nakliye-hambaliye işlerini, kendi yemeğini kendisi yapmak zorundadır. Yapılan işler işverenin hoşuna gitmemişse yandığınının resmidir. Kalfa ve çırakların adı ağza alınmaz her türlü hakaretler içerir. İşçiler ezilmişliğe peşinen boyun bükmüşlerdir.

Bu sektörde işçi-işveren ilişkileri çoğunlukla kafakol ilişkisine dayandığı için genel bir laçkalık mevcuttur. Sektörde çalışan sayısı oldukça fazladır, ancak tek tek işyerlerine bölünmüş olduklarından dolayı örgütlülük yoktur. Bugüne kadar hak arama ya da örgütlenme yolunda kayda değer bir adım atılmamıştır. Bu anlamda girişimde bulunan işçiler ya işten atılmış ya da komünist damgasını yemiştir. Bu nedenle sektörde ileri bir örgütlülük mümkün olamamaktadır. İşverenin dediği kanun, yaptığı herşey haklıdır. İşveren ne yaparsa yapsın haklıdır. Bu sektörde kazanç çok fazladır, ancak işçiye az ödenir. İşçi %3-5'lik artışlara razı olurken, yedek parça ve işçilik ücretleri %30'un altında olmamak kaydıyla her altı ayda bir artar.

Bu sektörde çalışan işçilerin çoğunluğu kaypak ve ispiyoncu bir yapıya sahiptir. Bilinçlenmesi oldukça güçtür. Ancak son zamanlarda lise ve üniversite mezunu işçiler alınmaktadır. Bu anlamda yeni bir kırıldanma olabilir, fakat henüz gözle görülür bir gelişme yoktur. Her konuda ipler işverenin elindedir. İşçiler arasında gizli bir rekabet vardır ve bu işveren tarafından sürekli körüklenir. "Sen ustasın o kalfa, sen kalfasın o çırak, ya da sen ondan ustasın ama diploması olduğu için onun adı teknisyen, o çok okumuş yazmış çok konuşuyor, ondan uzak dur, kafan rahat olsun" gibi telkinlerle çalışanlar sürekli birbirlerine karşı kıskırtılır, rekabet körüklenir, aralarındaki anlaşmazlıklar alttan alta kızıştırılır. Bir usta diğer ustaya maaşının miktarını söylemez, söylese patron kızar. Patron her işçiye gizli maaş öder. Yaptığı ödeme sonunda "senin maaşın diğerlerinden fazla, ama sakın ne kadar aldığımı diğerlerine söyleme" nasihatında bulunur. Bu söylem işçide önemli biri olduğu izlenimi uyandırır.

Sektör çalışanları kendileri hak aramazlar, arayanları da kınarlar. Başkaldıran herkese karşı kinleri vardır. Patrona ne kadar yakın olursam o kadar kârın olur mantığı ile hareket ederek işçi direnişlerini de kendilerine örnek almazlar, haklarını almak için mücadele etmezler.

Beyaz eşya sektörü çalışanları birlik ve beraberlik içerisinde olmadıkları, bölünmüşlük ve başıboşluğu, kaderciliği kabul ettikleri sürece en azgın sömürüye mahkumdur. En ağır koşullarda çalışan, en ağır sömürüye maruz kalan beyaz eşya sektörü çalışanları kurtuluşlarını sınıfın kurtuluşunda görmedikleri sürece aynı şekilde yaşamaya mahkumdur. Bütün işçi sınıfının olduğu gibi beyaz eşya sektörü çalışanlarının kurtuluşu da sosyalizmle gelecektir. Sınıf bilincini almış işçilerin görevi kurtuluşun yolunu göstermek, sorumluluklarını hatırlatmaktır.

Bir işçi/Kayseri

Parti'nin 4. yılını devrimci coşkumuzla selamlıyoruz!

Sevgili yoldaşlar,
Oldukça zor ve çetin koşullarda, bunaltıcı ideolojik-politik-örgütsel ... altında, tasfiyecilik ve devrim kaçkınılığının baskın bir dalga haline geldiği bir dönemde yola çıktık. Bilimsel sosyalizmin rehberliği, Marksizm'in devrimci sınıf özü ve yöntemlerine dayanarak göğüs gerdik. Geçmişin olumsuz ve çarpık küçük-burjuva ideolojik çizgisi ve örgütsel geleneğiyle sert bir kopuşma yaşadık. Onun devrimci mirası, gelenek ve değerlerine sahip çıktık. Bu temelde işçi sınıfına, yaşadığımız toplumun bu biricik devrimci sınıfına yaraşır ... hareket ettik.

Uzunca sayılabilecek bir dönemin ardından toplumsal-siyasal arenaya kızıl bir güneş doğdu. "Altında birleşilecek, uğrunda savaşılabilecek" bir davayı kazandık.

..... hemen ardından kapsamlı yüzyüze kaldı. Ancak işçi sınıfının davası ezilemez, yolu kesilemezdi.

Nice göğüs gerdik, "uğrunda tereddütsüzce öldük." Can ve kan bedeli bir mücadeleyle Davamız yıkılmak bir yana gelişip serpildi. İşçi sınıfının yıkılmaz tek gerçek temsilcisi, insanlığın özgür geleceği olduğunu gösterdi.

..... yılına çok daha güçlü ve sarsılmaz biçimde giriyor. Zor dönemlerde sınıp, çelikleşen devrim ve sosyalizm yolunda emin adımlarla yürüyecektir. 4 yılı onun işçi sınıfı ve emekçiler içerisinde kök salacağı, bu süreç içerisinde gerçek bir ihtilal olarak boy göstereceği bir dönemin başlangıcı olacaktır.

Bu inançla Parti'nin 4. yılını büyük devrimci coşkumuzla selamlıyoruz.

**Yaşasın devrim ve sosyalizm!
Yaşasın TKİP!**

Ulucanlar'dan komünist tutsaklar
(Metindeki noktalı boşluklar cezaevi idaresi tarafından karalanarak sansürlenmiştir..)

Geleceği birlikte kuralım!

Çalıştığımız sanayi kolunda diğer çalışanlara oranla maddi yönden daha avantajlı durumdayız. Ama aramızda ücret konusunda farklılıklar var. Sonraki yıllarda işbaşı yapmış arkadaşlar daha düşük ücret alabiliyorlar. Fark epey fazla. Aradan geçen yıllar bu açığı telafi edemiyor.

Esnek çalışma, taşeronlaşma, 50 yaşında emeklilik, başka bölgelere zorunlu nakiller yaşadığımız sorunların bazıları. Bu tür uygulamalar özelleştirmenin alt basamaklarını oluşturuyor. Bunun yanında bir kısım işçi arkadaşların bazı düzen

partilerinin uzantısı olarak hareket etmeleri, sendikayı o meyanda görmeleri işi daha da zorlaştırıyor.

Sendikal mücadelenin tabanda işlevsiz olması ise ayrı bir sorun. Bunları bir şekilde dile getirmemiz gerekiyor. Önümüzdeki dönemde sorunların artacağı kesin. Geçmişte olumlu mücadele deneyimi olan işçilerin bu zorlukların üstesinden geleceğine inanıyorum. Sadece kendi yaşamımızı değil çocuklarımızın geleceğini de birlikte kuralmalıyız.

Bir okur/Kayseri

Parasız eğitim ve öğretmen istiyoruz!

Merhaba,
Ben emekçi bir ailenin bir çocuğuyum. Daha önce de size yazmıştım. Bu seferki yazımda kendi okulumda yaşadığımız sorunlardan bahsetmek istiyorum.

Bizleri ücretsiz okutmaları gerekirken, ücretli yani paralı okutuyorlar. Kısaca emekçi çocuklarının okumalarını engelliyorlar. Mesela bu paraların çoğu gereksiz şeyler için toplanıyor, bizim ihtiyaçlarımızı karşılamak için değil.

Bizlerden sürekli katkı parası, karne parası, kayıt parası, nakil parası, tebeşir parası vb. isteyerek zaten zor durumda olan ailelerimizi daha da zora sokuyorlar. Ailelerimizin geliri düşük olduğundan bir sürü para dökerek bizleri okutmak zorunda kalıyorlar.

Bir diğer sorun da öğretmen sorunu. Çoğu sınıfın öğretmenleri yok. Bu yüzden arkadaşlarımızın dersleri boş geçiyor. Ve bu sorunu görevliler çözmektedirler. Bizler derslerimizin dolu geçmesini istiyoruz. Parasız eğitim ve öğretmen istiyoruz.

İlköğretimde okuyan bir öğrenci/Adana

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 230 11 80

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**Bilimsel sosyalizmin kurucusu ve
proletaryanın büyük savaşçısı 182 yaşında!**

**Adı Marx'ın adıyla birlikte
vüzcüller bovu vasavacak!**